

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН ДЖАК И ДЖИЛ

Част 3 от „Алекс Крос“

Превод от английски: Людмила Левкова, 1998

chitanka.info

*Джак и Джил на хълма се
качиха
да налят в кофата вода.
Падна Джак, короната строши
си,
след него търколи се долу Джил.*

Стара английска
детска песничка

ПРОЛОГ ИГРИТЕ ЗАПОЧВАТ

I.

Сам Харисън се измъкна ловко от сребристосиния форд аеростар, който бе паркирал на Кю стрийт в изискания квартал на Вашингтон Джорджтаун. „Съвсем основателно разни истории и игри на ужаса се радват на такава популярност — мислеше си той, докато заключваше колата. — Не страшните случки, които обичахме да си разправяме като деца край лагерния огън, а онези от действителния живот, които напоследък са навсякъде около нас. Сега аз самият изживявам подобна история. На път съм да се превърна в част от ужаса. Колко е лесно! Колко безкрайно, невъобразимо лесно е да преминеш отвъд и да потънеш в мрака!“

В продължение на две дълги седмици той бе дебнал и следил Даниел Фицпатрик. Бе вършил своята работа в Ню Йорк, Лондон, Бостън и накрая тук във Вашингтон. Тази вечер щеше да убие американския сенатор. Хладнокръвно, ритуално — в стил екзекуция. И никой нямаше да разбере защо. Никой нямаше да разполага със следа, която впоследствие да носи някакъв смисъл.

Това бе първото и най-важно правило от играта, наречена „Джак и Джил“.

В много отношения тя представляваше класически модел на дебнене на знаменитости. Той се убеди в това още щом зае своя пост срещу номер 211 на Кю стрийт.

И все пак, ако някой си направеше труда да се задълбочи, в известно отношение моделът бе уникален. Дейността, която му предстоеше, бе по-предизвикателна от това тайно да брои скандалния брой коктейли гленливет, които сенатор Фицпатрик изпиваше в „Монокъл“ — любимия си бар във Вашингтон. Това бе най-истинската форма на лудост. Сам Харисън го знаеше. Беше си чиста лудост. Той не смяташе, че е луд. Вярваше само в играта на случайността.

После на по-малко от трийсет метра от другата страна на лъсналата от дъжда улица се появи и самият Даниел Фицпатрик. Съвсем по разписание. Или поне достатъчно близо до определения час.

Той проследи с поглед как сенаторът сковано се измъкна от двуместен блестящ тъмносин ягуар, модел 1996 г. Носеше сиво палто с копринен шал в индийски десен. Беше в компанията на слаба елегантна жена в черна рокля и небрежно праметнат през ръка шлифер „Бърбъри“^[1]. Тя се засмя на някаква реплика на Фицпатрик, отмятайки назад глава като красив буен кон. Хладната нощ погълна струйка от горещия ѝ дъх.

Дамата бе поне двацет години по-млада от сенатора. Сам знаеше, че това не е съпругата му. Дори и да спохождаше в леглото законната си половинка, Дани Фицпатрик го правеше доста рядко. Блондинката вървеше с леко накуцване, поради което двамата изглеждаха още по-интригуващи. Всъщност запомнящи се.

Сам Харисън се напрегна докрай, за да постигне максимална концентрация. *Мери два пъти, ако трябва и пет пъти.* За последен път отбеляза подробностите. Бе пристигнал в Джорджтаун в единайсет и петнайсет. Изглеждаше така, сякаш бе част от луксозния, привлекателен, модерен квартал, където се намиреше Кю стрийт. Видът му бе абсолютно подходящ за ролята, която си бе избрал.

Изключително съществена роля в изключително важен епизод — един от най-важните в историята на Америка. Или на сцената на американския театър, би казал някой.

Водеща мъжка роля, естествено.

Специално за целта се бе издокарал с професорски очила с рамки от черупка на костенурка. Иначе не носеше очила. Нямаше нужда от тях.

Косата му бе светлоруса. В действителност нямаше нищо общо с този цвят. Беше се нарекъл Сам Харисън. Всъщност името му не беше Сам. Нито Харисън.

За специалния повод същата вечер внимателно бе подбрал тоалета си — меко черно поло от кашмир, черни панталони с ръб и маншет и светлокафяви боти. В действителност не бе толкова претенциозно, самовлюбено конте. Гъстите му коси бяха подстригани късо и самият той напомняше на Кевин Костнър в „Бодигард“ — един от филмите, които далеч не се радваха на одобрението му. Носеше малка черна цилиндрична чанта, която се полюшваше като палка, докато крачеше бързо към номер 211. Вътре в чантата бе сложил портативна телевизионна камера.

Възнамеряваше да заснеме колкото се може повече от предстоящото събитие. То бе етап от историята в процеса на нейното съграждане. Наистина представляваше жива история — Америка в края на века, Америка в края на една епоха, краят на Америка.

В дванайсет без четвърт той влезе в кооперация 211 през един сумрачен служебен вход с остър мирис на амоняк, прах и гнилоч. Изкачи се на четвъртия етаж, където сенаторът държеше в столицата апартамент с функциите на кабинет и любовно гнездо.

Стигна до вратата на Даниел Фицпатрик — апартамент 4J — в дванайсет без десет. Съвсем навреме. Дотук добре. Всичко се развиваше по предварителния план.

Точно пред него полираната махагонова врата внезапно се отвори.

Той се озова лице в лице с блондинката, която изглеждаше слаба, елегантна и очевидно се поддържаше добре. Всъщност във вида ѝ имаше нещо простовато, което не личеше от разстояние. Беше дамата, слязла от синия ягуар заедно с Фицпатрик. Жената, която накуцваше.

Ако не се смяташе златната шнола в косите ѝ — малка лъвица, придобивка от екскурзия до Музея на модерното изкуство в Ню Йорк — и златната огърлица, тя бе чисто гола.

— Джак — прошепнаха устните ѝ.

— Джил — отвърна той с усмивка.

[1] Известна търговска марка шлифери, произведени от специален плат. — Б.пр. ↑

II.

В един друг район на Вашингтон, в един друг свят, един друг бъдещ убиец бе подхванал една също толкова ужасна игра. Той бе намерил страхотно скривалище между гъстите борове и няколкото стари дъба в центъра на Гарфийлд Парк. Настани се удобно в нещо като шатра, образувана от надвисналите клони и гъстия храсталак.

— Да се залавяме за работа — прошепна той, въпреки че в скривалището, освен него нямаше никой друг. Предстоеше му едно страхотно приключение. Вярваше в това с цялото си сърце, тяло и с онова, което бе останало от душата му.

Седна по турски на влажната трева и започна да се труди върху лицето и косите си. От високоговорителя в главата му дънеше едно парче на рокгрупата „Хоуп“. Наистина беше страхотно. Умираще си да го прави. Тези преобразявания и маскировки бяха като упоение, може би единственият шанс да избяга, а, по дяволите, каква неистова потребност имаше от бягство!

Когато най-накрая приключи с костюма, той излезе от сянката на дърветата. Трябваше да се засмее. Днес просто щеше да се спуска от смях. Това засега бе най-доброто. Беше толкова тъпо, направо жестоко.

Определено имаше вид на стар бездомник. Наистина изглеждаше като окаян дърт глупак. Също като онзи мизерник от рокаджийската песен „Акваланг“. Беше нахлузил бяла перука и сивкава брада от един актьорски костюм. Всички незначителни пропуски на въображението му или недостиг на уменията му като гримьор се скриваха от раздърпаната качулка на анорака му.

Отпред имаше надпис, който гласеше:

ЩАСТЛИВ, ЩАСТЛИВ. РАДОСТ, РАДОСТ.

„Какво невероятно, умопомрачително приключение щеше да бъде!“ — продължи да си мисли той. Щастлив, щастлив. Радост,

радост. Ето кое бе най-важното. Казваше всичко. Иронията просто го убиваше.

Бъдещият убиец прекоси парка с бърз ход, почти бегом. Движеше се към Анакостия Ривър.

Започнаха да се мяркат хора — безделници, крадци, любовници или каквито там, по дяволите, бяха — повечето негри, но това нямаше значение. Всъщност си беше екстра. На никого във Вашингтон не му пукаше за чернилките. Това си беше житейски факт.

„Акваланг, о-о-о, акваланг“ — припяваше си той вървешком старото рокаджийско парче. Беше хит на една наистина жестока група. Името ѝ беше „Джетро Тъл“. Той слушаше рок непрестанно, дори в съня си. *Не си сваляше слушалките*. Вече беше изучил почти цялата история на рокендрола. Само ако можеше да си наложи да слуша „Hooty and the Blowfish“, щеше да ги е забол до последно.

— Ха-ха-ха — засмя се той на своята сполучлива шега. Днес беше в жестоко настроение. Предстоеше му толкова готино, шибано, смахнато изживяване. Беше най-доброто време, най-лошото време. Най-доброто и най-лошото и дори по-лошо!

Вече бе избрал сцената на убийството. Гъсталакът от смърчове и иглолистна растителност близо до Югоизточната магистрала. Мястото беше диво, обрасло и почти съвършено. Беше разположено под прав ъгъл на ред еднотипни къщи от жълта тухла и една известна винарна на Шеста улица в Югоизточния район. Той бе извършил нужното разузнаване, бе изследвал района и се бе влюбил в своето място. Вече виждаше хлапетата от близкото начално училище, които, без да бързат, влизаха и излизаха от сладкарницата на ъгъла. Ситните на тая възраст бяха адски печени.

„Боже, колко ги мразя тия печените. Шибани роботчета! И долни паразитчета.“ Деца! Всичко, свързано с тях, бе толкова готино.

Той се приведе, мушна се под гъстите бодливи храсти и се зае със сериозна работа. Започна да надува латексови балони — червени, оранжеви, сини, жълти.

Това бяха големи цветни близалки, на които децата никога не могат да устоят. Самият той открай време ненавиждаше балоните. Мразеше онази пресилена, фалшива веселост, която те привидно символизираха. Но повечето деца си падаха по тях. Значи, решено?

Върза един балон с около три метра канап. После уви края му за дебел клон. Балонът лениво се зарея над старото дърво. Изглеждаше като красива отсечена главица.

Той притихна в скривалището си и зачака. Беше сам, но и бездруго обичаше да се наслаждава на собствената си компания.

„Днес трябва да пре-чу-кам някого — припяваше си той измислени думи към несъществуваща мелодия, — да пре-чу-чу-чу-кам. Просто тря-я-я-ябва.“ И речитативът все повече му харесваше.

Долови някакво движение. Съвсем близо до скривалището си. Нещо изпука. Клон или съчка? Или някой му идваше на гости?

Заслуша се, притаил дъх. Без всякакво съмнение някой мърдаше храстите, стъпваше върху съчките, трошеше ги. Всичко му звучеше усилено, като ТРРРЯС!

В интерес на истината, беше се отвлякъл и шумът го стресна жестоко. Адреналинът му отхвъркна нагоре като бесен. За малко да си глътне адамовата ябълка.

Внезапно пред него изникна горната част на лице. Само челото и бялото на нечи очи.

Надзърташе към него през клоните на дърветата.

Видя лицето на малко черно момиченце. Пет или шестгодишно, наистина много сладко. Гледаше го. Прямо и открито.

— Здравей. — Каза го мило и вежливо, както умееше, когато поискаше. Усмихна ѝ се и тя почти му се усмихна в отговор.

Заговори тихо.

— Искаш голям балон. Аз имам още много, много балони. Ето ти един червен, на него е изписано твоето име.

Малкото момиченце просто го гледаше, без да отмества поглед. Не казваше нито дума. Не помръдваше. Страхуваше се от него, представете си. Вероятно се бе смутила, защото той ѝ каза, че името ѝ било написано върху един от балоните.

— Добре, тогава. Без балони. Дадено. Забрави. За теб няма балон, момиченце. Това ме устройва. Никакъв безплатен балон!

— Ддааа, ако обичате — изрече тя внезапно. Кафявите ѝ очи се разтвориха като разцъфнало цвете. Прекрасно малко момиченце. Красиви кестеняви очи.

— Престани да се притесняваш, дете. Ела тук, ще ти дам един чудесен огромен балон. Чакай да видим — имам яркочервени,

небесносини, портокалови, светложълти. Всички цветове на дъгата, че и още.

Той имитираше някого — може би онзи кретен Кевин Бейкър в „Дивата река“, дето си го взе от видеото преди около седмица? Две седмици? Кой ти знае! На кого му пука? Докато говореше, ръката му все по-здраво се заключваше около дръжката на малка бейзболна бухалка, подсилена с изолирбанд. Бухалката бе дълга половин метър — от онези, дето ги използваша местните изнасилвачи, за да поддържат законност и ред в гетото.

Продължи да говори на момиченцето с жизнерадостна напевност, която всъщност беше адски присмехулна и саркастична.

— Един червен — изчурулика накрая детето. Естествено. В косите си имаше червена панделка. Червен е цветът на любовта, на моята истинска любов.

Много плахо и предпазливо детето пристъпи напред и излезе на полянката. Бе удивен колко малки бяха крачетата й. Като номер минус двайсет и пет. Протегнатата му ръка, в която държеше връвчиците на цветните балони, трепереше. Момиченцето изобщо не забеляза и посегна към тях.

Беше скрил късата яка бухалка зад гърба си. Стисна я конвулсивно, после замахна, много силно.

Щастлив, щастлив. Радост, радост.

III.

Можеха ли действително да се измъкнат неврежими, след като са извършили убийство — особено подобно предизвикателно убийство от толкова висок ранг? Джак беше убеден, че са в състояние. Човек си представя едно, а всъщност се оказва далеч не толкова трудно да отнемеш живота на друго човешко същество, дори на няколко, без изобщо да те хванат, и дори да останеш извън всякакво подозрение. С тях винаги ставаше така.

Въпреки това Джил бе изплашена и видимо напрегната. Той не можеше да я вини за това. В „действителния живот“ тя имаше сериозни амбиции да направи кариера във Вашингтон, беше с добро възпитание, образована, интелигентна — без съмнение твърде различна от типичния убийствено агресивен маниак, за когото четем. Една доста нехарактерна Джил и по тази причина свършена за своята роля в тази игра на игрите. Почти толкова свършена, колкото и той за своята.

— Пиян е, съвсем изключи — прошепна тя, както стояха в тъмното антре на апартамента. — Все пак се оказва от полза, че е такава абсолютно противна гад.

— Знаеш какво говорят за нашия юнак Дани. Скапан сенатор и още по-скапан любовник.

От нея — едва доловима усмивка — напрегната усмивка.

— Безвкусна шега, но гарантирам, че е точно така. Да тръгваме, Джак.

Джил се обърна и пое обратно. Той я последва. Сведе поглед към босите ѝ нозе, загледа се в походката ѝ, съпроводена с леко накуцване. Посвоему очарователно. Проследи как слабата ѝ фигура прекоси малката всекидневна, леко осветена от лампата в коридора. Това беше пътят към спалнята, той знаеше.

Минаха безмълвно през малък хол. До каменната камина гордо стърчеше американското знаме. Като го видя, стомахът му се сви. На стената — цветни снимки на регата, вероятно около Кейп Код.

— Ти ли си, скъпа? — отекна зад стените на хола груб, подгизнал от уиски глас.

— Кой друг би могъл да бъде? — попита в отговор Джил. Джак и Джил влязоха в спалнята заедно.

— Изненада — обяви Джак. Беше извадил полуавтоматична берета. Целеше се право в главата на сенатора.

Ръката, стиснала пистолета, не трепваше, мисълта му бе съвършено бистра. *Живата история в ход. Повече никаква възможност за отстъпление.*

Даниел Фицпатрик скочи в леглото си, изненадан и вбесен.

— Какво, по дяволите! Как тъй, да ти го, кой си ти бе, мамка ти? Как влезе тук? — изломоти той. Лицето и вратът му пламтяха.

Джак не можа да се сдържи — усмихна се въпреки онова, което ставаше. В своето луксозно легло сенаторът изглеждаше като изхвърлен на брега кит или като застаряващ морж.

— Мисля, че съм твоето презряно минало, което най-накрая успява да те застигне, сенаторе — отвърна той. — Сега млъкни, ако обичаш. Нека облекчим процедурата, доколкото ни е по силите.

Той впери поглед в Даниел Фицпатрик и си спомни нещо, което бе прочел наскоро. Виждайки сенатора да държи реч някъде, един зрител бе възкликнал: „Боже мой, та той вече е старец“. Беше истина, Фицпатрик бе беловлас, кокалест, безобразен, разплут старец.

Освен това бе врагът.

Джак отвори черната цилиндрична чанта и подаде на Джил чифт белезници.

— По една ръка на всяка от двете странични колони на леглото. Моля те и благодаря.

— С удоволствие — отвърна тя. В начина, по който говореше, действаше и дори в начина, по който се движеше, имаше непринудена елегантност.

— Ти си замесена в това? — ахна Фицпатрик, когато погледна блондинката, която бе подбрал в бара в Ла Колин. Струваше му се, че наистина я вижда за пръв път.

Джил се усмихна.

— Не, не. Какво говориш! Бях привлечена от огромното ти шкембе и пропития ти с алкохол дъх.

Джак извади автоматичната камера и я подаде на Джил. Тя незабавно я насочи към сенатор Фицпатрик, нагласи я на фокус и започна да снима. Беше добър оператор.

— Какво, за Бога, правите? — попита Фицпатрик. Воднистосините му очи се разшириха от удивление, а после и от неподправен страх. — Какво искате, по дяволите? Какво става тук? Мамка му, аз съм сенатор на Съединените щати!

Джил започна със слисаното, изненадано и обидено изражение върху лицето на сенатора. После леко разшири обхвата на обектива.

Опа, твърде широко. Отново го настани на фокус.

Джак се усмихна на нелепия изблик на бабайство. Съвсем в стила на Фицпатрик.

А после — готово! Сякаш опиянението, замъглило подгизналия му от уиски мозък, внезапно изчезна. Даниел Фицпатрик най-накрая проумя.

— Не искам да умирам! — прошепна той.

Неочаквано от очите му рiekнаха сълзи. Беше особено трогателно.

— Моля ви, не правете това. Не ми причинявайте болка — нареждаше той. — Няма защо да става така. Моля ви, умолявам ви! Чуйте ме. Защо просто не чуете онова, което имам да ви кажа?

Това бе невероятно важен метраж, Джил го знаеше. Достоен за Оскар. Може би документалният филм на века. Те се нуждаеха от него за най-великата от всички игри, за една от изненадите по-късно.

Джак бързо прекоси спалнята. Доближи беретата на няколко сантиметра от челото на сенатора.

Това е. Ето къде наистина започваше невероятната игра. Правило второ: *Това е история. Делото е от изключителна важност. Да не се забравя нито за миг.*

— Възнамерявам да ви убия, сенатор Фицпатрик. Нямаме за какво да разговаряме. Няма изход от това положение. Бяхте католик, тъй че ако вярвате в Господ, кажете една молитва. Моля ви, една и за мен. Прочетете една молитва за Джак и Джил.

Бе време на изпитание за самообладанието му. Той забеляза, че ръката му леко затрепери, което не убягна от погледа и на Джил.

Каза си: „Това е екзекуция, и то заслужена. А това, в което участвам, съвсем определено е роман на ужасите!“

Стреля веднъж. Разстоянието бе не повече от няколко сантиметра. Главата на Даниел Фицпатрик експлодира. Стреля втори път. *Два пъти мери и два пъти режи.*

Твореше се история.

Играта на игрите бе започнала.

Джак и Джил.

ЧАСТ ПЪРВА
ОТНОВО Е УТРЕ

1.

О, не, отново е утре.

Имах чувството, че току-що съм заспал, когато чух дрънчене из къщата. Беше високо, обезпокоително като аларма на кола. Настоятелно. Беда твърде близо до дома?

— Мамка му! По дяволите! — прошепнах в меките дълбоки гънки на възглавницата си. — Оставете ме на мира. Нека поспя една нощ като нормален човек. Махайте се!

Пресегнах се към лампата и съборих няколко книги от шкафчето. „Генералската дъщеря“, „Моето пътуване из Америка“ и „Сняг се сипе върху кедрите“. Злополуката ме изтръгна от съня.

Сграбчих револвера си от едно чекмедже и побързах към долния етаж, подминавайки детската стая. Чух или си мислех, че чувам звука от лекото им дишане вътре. Предната вечер им бях чел от „Приказка за зайчето Питър“ от любимата ни детска писателка Беатрис Потър. *Не ходете в градината на господин Макгрегър. Баща ви претърпя там злополука — госпожа Макгрегър го сготви с ориз.*

Стиснах по-здраво пистолета в дясната си ръка. Дрънченето престана. После започна отново. Там долу.

Погледнах ръчния си часовник. Беше три и половина сутринта. Боже, имай милост! Отново часът на вещиците. Часът, в който често се събуждах без видима външна провокация от неща, които дрънчаха — ДРЪН, ДРЪН, ДРЪН — посред нощ.

Продължих надолу по стръмните издайнически стъпала. Внимателно, предпазливо. Внезапно около мен настъпи пълна тишина.

Аз самият не издавах нито звук. В мрака кожата ми бе като наелектризирана. Това не беше препоръчителният начин за начало на деня и дори за среднощ. *Не ходете в градината на господин Макгрегър. Баща ви претърпя там злополука.*

Продължих нататък, влязох в кухнята — с насочен пистолет, — където внезапно съзрях източника на дрънченето. Първата загадка на този ден бе разкрита.

Източникът на шума бе Джон Сампсън, моят приятел и партньор. Два метра и пет сантиметра в цял ръст, чисти 110 килограма. Двойния Джон, както му казваха понякога. Мъжът планина.

— Станало е убийство — каза той, щом отключих, дръпнах резето и откачих веригата. — Тоя път пипната работа, Алекс.

2.

— За бога, Джон, знаеш ли кое време е? Имаш ли и най-малка представа колко е часът? Умолявам те, махай се от къщата ми. Върви си у вас. И блъскай по собствената си врата посред нощ!

Изстенах и раздвижих глава напред-назад, опитвайки се да прогоня сковаността от съня, сграбчила врата и плещите ми. Още не се бях събудил напълно. Може би просто сънувах лош сън. Може би Сампсън не беше на задната веранда. Може би аз все още бях в леглото с пухената си любовница. А може би не.

— Може да почака — рекох. — Каквото и да е, по дяволите.

— О, изключено — отвърна той, поклащайки глава. — Повярвай ми, Сладур, никакъв шанс.

Дочух скърцане зад себе си. Рязко се обърнах, все още леко изплашен и напрегнат.

В кухнята видях моето малко момиченце. Стоеше там по пижама на пеперуди в син електрик, босо и изплашено. Последната добавка към семейството — красива абисинска котка на име Роузи — следваше Джани по петите. Роузи също бе чула шума на долния етаж.

— Какво има? — попита Джани със сънен шепот, разтърквайки очи. — Защо си станал толкова рано? Случило се е нещо лошо, нали, татко?

— Връщай се обратно в леглото, скъпа — казах аз на Джани с най-нежния глас, на който бях способен. — Няма нищо. — Наложих се да излъжа малкото си момиченце. Работата ми отново ме бе издирила вкъщи. — Сега ще се качим горе, за да не нарушим най-полезния ти сън.

Отнесох я на горния етаж, като по пътя ласкаво потърках нос в бузата ѝ, шепнейки нежни глупости, все едно че бърбех на сън. Внимателно я загърнах със завивките ѝ, подпъхнах ги под нея и после хвърлих един поглед и на сина си Деймън. Скоро всеки от тях щеше да се отправи към своето училище — Деймън към „Соджърнър Трут“^[1], а Джани към „Юниън стрийт“. Докато извършвах тези свои дейности, котката Роузи непрестанно ми се мотаеше в краката.

После се облякох и двамата със Сампсън се понесохме с колата му към сцената на ранното утринно престъпление. Не се наложи да пътуваме дълго.

Сладка работа, Алекс.

Само на четири преки от нашата къща, на Пета улица.

— Вече съм буден, волю-неволю, и никак не ми харесва. Тъй че разказвай — казах аз на Сампсън, докато наблюдавах просветващите червени и сини светлини на полицейските коли и линейки, които се откरोиха пред нас.

На четири преки от къщата ни.

Много синьо-бели престилки се бяха струпали в края на един тунел от оголели дъбове и постройки от червена тухла. Злополуката, изглежда, бе станала в училището на Деймън. (Това на Джани бе на десетина преки в противоположна посока.) Тялото ми се скова. В главата ми се изви вихрена буря.

— Едно малко момиченце, Алекс — каза Сампсън с необичайно ласкав за него глас. — Шестгодишно. За последен път са я видели в училището „Соджърнър Трут“ вчера следобед.

Наистина беше училището на Деймън. И двамата въздъгнахме. Сампсън обича Деймън и Джани почти колкото и аз. Те му отговаряха със същите чувства.

Много хора се бяха струпали вече пред двуетажната постройка във федерален стил, където се помещаваше началното училище. Половината от квартала, изглежда, беше будна в четири сутринта. Навсякъде из тълпата виждах гневни и слисани лица. Някои бяха по халати, други — увити с одеяла. Мразовитият дъх от устата им се изливаше навсякъде из двора като изгорели газове от ауспух. По публикувани данни на „Уошингтън Поуст“ само през миналата година във Вашингтон бяха загинали повече от петстотин деца под четиринайсетгодишна възраст. Но хората тук го знаеха от собствен опит. Нямаше защо да го четат във вестника.

Шестгодишно момиченце. Убито в училището на Деймън или близо до него. Не бих могъл да си представя по-ужасен кошмар, в който да се озова, след като се събудя.

— Съжалявам, Сладур — рече Сампсън, докато излизяхме от колата му. — Реших, че въпреки това трябва да го видиш, да присъстваш лично.

[1] Американска аболиционистка и защитничка на правата на жените (1779–1883). — Б.пр. ↑

3.

Сърцето ми блъскаше неудържимо. Чувствах го така, сякаш внезапно бе станало твърде голямо за гърдите ми. Съпругата ми Мария бе простреляна и убита недалеч от това място. Спомени за квартала, спомени за цял един живот. *Винаги ще те обичам, Мария.*

Забелязах в училищния двор очукания и ръждясал камион от моргата — невероятно потискаща гледка както за мен, така и за всички останали. Някъде на границата между мрака и ярките полицейски светлини дънесе натрапчив басов рап.

Двамата със Сампсън си пробихме път през уплашената и смутена тълпа. Някакъв умник измърмори: „Кво става, шефе?“ — и пое риска да разбере. Из целия училищен двор се виждаше жълтата лента, чието предназначение бе да очертае мястото на престъплението.

Висок съм близо метър и деветдесет и макар да не мога да се меря с мъжа планина, и двамата си падаме възедрички. Представяваме впечатляваща двойка, когато се появим на местопрестъплението. Сампсън с огромен бръснат череп и черно кожено яке, аз обикновено със сива пухенка. С кобур под мишница, скрит от връхната дреха. Пременин за играта, която играя, играта, наречена внезапна смърт.

— Доктор Крос дойде — чува се приглушени възклицания от няколко места в тълпата. Напразно ми споменаваха името. Опитах се, доколкото можех, да се изолирам от тези гласове. Да ги изключа от съзнанието си. Официално аз бях заместник-началник на инспекторите, но тези дни работех предимно като уличен полицай. Засега го предпочитах. Така трябваше да бъде. Бях се нагледал на убийства и насилие за цял един живот. Обмислях възможността отново да изляза на частна практика като психиатър. В интерес на истината обмислях доста неща.

Сампсън леко докосна рамото ми. Той почувства, че случилото се ми се отразяваше доста зле. Виждаше, че май ми действаше като сол в раната.

— Добре ли си, Алекс?

— Нищо ми няма — излъгах за втори път тази сутрин.

— Няма начин, Сладур. На теб вечно ти няма нищо, дори когато ти има. Ти си юнакът, който ще посече змея, нали? — каза Сампсън и поклати глава.

С крайчеца на окото си забелязах млада жена, облечена с черен анорак, на който отпред с бели букви бе изписано: *Винаги ще те обичам, Тишейка. Още едно мъртво дете. Тишейка.* Хората в квартала понякога слагаха черните блузи на погребения на убити деца. Моята баба, мама Нана, имаше цяла колекция от тях.

В следващия момент погледът ми бе привлечен от една жена, която стоеше зад тълпата, под разперените клони на един полуизсъхнал бряст. Тя не подхождаше особено на съквартилците. Беше висока и красива. Носеше пристегнат с колан шлифер, дънки и ниски обувки. Зад нея забелязах син мерцедес.

Тя е. Това е тя. Идиотската мисъл ме връхлетя изневиделица. Нахлу в главата ми с внезапно и нелепо ликуване.

Отбелязах си наум да проверя коя е.

Спрях да разменя няколко думи с един млад, енергичен инспектор от отдел „Убийства“, който носеше червена баскетболна шапка, кафяво спортно яке и кафява плетена вратовръзка.

— Лошо започва денят, Алекс — каза Ракийм Пауъл, когато стигнах до него. — Или свършва, какъвто е моят случай.

Кимнах в знак на съгласие.

— По-зле не може и да бъде. — Усетих, че ми се повдига.

— Какво установихте, Ракийм? Нещо интересно, за което да се хванем?

Трябва да чуя всичко.

Инспекторът погледна в малкото си черно тефтерче. Прелисти няколко страници.

— Момиченцето се казва Шанел Грийн. Из квартала го знаят. Била е в първи клас в тукашното училище. Живее на две преки, в общинските блокове на Нортфийлд Вилидж. Родителите ѝ работят. И двамата. Пускали я да се прибира сама. Не е особено умно, но какво да правят хората? Когато се прибрали снощи, Шанел не си била у дома. Към осем часа уведомили полицията, че е изчезнала. Това там са родителите.

Озърнах се. Те самите бяха още деца. Изглеждаха напълно съсипани и покрусени. Знаех, че след тази ужасна нощ повече никога няма да са същите. Никой не би могъл.

— Някакви подозрения спрямо тях? — Трябваше да попитам. Ракийм поклати глава.

— Мисля, че не, Алекс. Шанел е била всичко за тях.

— Моля те, провери ги, Ракийм. Говори и с двамата. Как се е озовала тук в училищния двор? — попитах.

Пауъл въздъхна.

— Това е първото, което не знаем. Второто е — къде е била убита. Точка трета за групата за бързо реагиране — кой е извършителят.

По външния вид на Шанел личеше, че тя просто е била захвърлена тук, след като най-вероятно е била убита другаде. Бяхме съвсем в началото на този ужасен случай. Предстоеше ни много работа. Идваше моят ред.

— Знаете ли как е била убита? — попитах Ракийм. Инспекторът от отдел „Убийства“ направи гримаса.

— Погледни сам. Кажи ми какво смяташ.

Не исках да гледам, но се налагаше. Наведох се към Шанел. Усещах мириса на кръвта на момиченцето: червеникавокафяви петна като многобройни медни монети бяха пръснати по земята. Не можех да престана да мисля за Деймън и Джани, моите собствени деца. Не можех да надмогна мъката, която ме поглъщаше. Разяждаше ме като киселина, плисната върху ми.

Коленичих на напукания разбит асфалт, за да огледам телцето на шестгодишното момиченце. Шанел лежеше в утробна поза. Единственото, което имаше върху себе си, бяха чифт пликчета на розови и сини цветчета. В плитките ѝ бе сплетена червена панделка, а на ушите си имаше малки златни обеци.

Останалите ѝ дрехи липсваха. Очевидно убиецът бе взел униформата ѝ.

Тя бе толкова красива, толкова сладка. Дори след онова, което ѝ бе сторено. Оглеждах как точно: начинът, по който шестгодишното момиченце бе брутално убито по-рано същата вечер, целият ѝ живот, погубен в един миг на лудост и ужас.

Нежно извъртях детското телце няколко сантиметра. Главата ѝ клюмна на една страна, вратът по всяка вероятност бе счупен. Беше съвсем лека. Все още бебче. Част от дясната страна на лицето ѝ бе разбита. Заличена — бе по-точното описание. Убиецът бе удрял Шанел толкова пъти и така яростно, че тази част на лицето ѝ бе почти неузнаваема.

— Как може да причини това на толкова красиво малко момиченце? — промълвих аз на себе си. — Бедната Шанел! Горкото дете! — продължих да си шепна. Усетих как в очите ми напират сълзи. Премигнах, за да ги прогоня. Тук нямаше място за това.

Едното око на Шанел липсваше. Лицето ѝ бе като двойна, двулика маска. Две страни на едно дете? Две лица? Какво означаваше това?

Още един злодей се бе развилнял из Вашингтон.
Този път убиец на деца.

4.

Висок слаб мъж с черен шлифер и черна широкопола шапка за дъжд предпазливо приближи вратата на апартамента на сенатор Даниел Фицпатрик малко преди шест часа във вторник сутринта. Той огледа външния коридор за някакви следи от взлом или стълкновение, но безрезултатно.

Мислеше си, че няма никакво желание да бъде нито пред този апартамент, нито където и да било наоколо. Не беше сигурен какво очаква да намери вътре, но имаше чувството, че ще бъде лошо. Извънредно, невероятно лошо.

Това бе толкова нереално. Беше толкова странно за него да се озове на това място, загадка в загадката. И все пак, ето го тук.

Мъжът регистрираше с поглед всяка подробност в коридора. Парченца изронен гипс върху изтривалката. Още осем врати наоколо. Някога бе доста добър в тази дейност. Разследването бе като каране на велосипед, нали? Естествено.

Той отвори вратата на апартамент 4J с квадратно парче пластмаса, наподобяващо кредитна карта, само че по-тънко и по-гладко на пипане. Помисли си, че проникването с взлом е също като карането на велосипед. Никога не се забравя.

— Намирам се в 4J — изрече той тихо в портативната радиостанция.

По тялото му бе почнала да избива пот. Краката му леко трепереха. Беше отворен, страхуваше се и със сигурност се намираше на място, където не трябваше да бъде.

Бързо прекоси антрето и си озова в малката гостна, където на всяка стена имаше снимки на сенатор Фицпатрик. Все още никакви белези на проникване с взлом или каквато и да било неприятност.

— Може да се окаже много гаден номер — докладва той по радиото. — Надявам се наистина да е така. — После внезапно млъкна. — Охо, имаме проблем.

Всичко се бе случило в спалнята и който го бе извършил, бе оставил след себе си ужасен безпорядък. Видяното надхвърляше и

най-грозните му представи.

— Положението наистина е зле. Сенатор Фицпатрик е мъртъв. Убит. Тялото е съвсем вдървено. Плътта има восъчен цвят. И много кръв. Господи, страшно много кръв!

Той се наведе към трупа на сенатора. Усети мириса на кордит, почти почувства вкуса му върху езика си. Най-вероятно от пистолета, който бе сложил край на живота му. За съжаление това далеч не изчерпваше подробностите около сцената на бруталното убийство. Оставаха твърде много, за да се справи сам. Полагаше отчаяни усилия да запази самообладание. *Значи каране на велосипед, а?*

— Два изстрела в главата. От упор. Като при екзекуция — каза той в микрофона. — Входните рани са на около два и половина сантиметра разстояние.

Въздъхна тежко. Изчака малко и започна отново. Нямахше защо да знаят всичко, което виждаше и чувстваше в този момент.

— Сенаторът е закачен с белезници за страничните пречки на леглото. Приличат ми на полицейски белезници. Чисто гол е и не представлява особено приятна гледка. Пенисът и тестисите, изглежда, са били изтръгнати. По цялото легло има кръв, огромно петно. И на килима също.

Насили се да доближи лице до покритите със сребристи косми гърди на сенатора. Не му харесваше да бъде толкова близо до мъртвец или до когото и да било, ако е въпросът, Фицпатрик носеше някакъв религиозен орден. По всяка вероятност от чисто сребро. Миришеше на женски парфюм. Високият мъж, следователят, беше почти сигурен в това.

— От вашингтонската полиция ще предположат, че е извършено от ревнива любовница. Престъпление от страст — добави той. — Чакайте, тук има още нещо. Добре. Задръжте така. Трябва да видя какво е.

Нямаше представа как не бе забелязал бележката още в самото начало, но сега я виждаше добре. Лежеше до безжичния телефон на нощното шкафче. Изключено да я пропусне, нали? И все пак — факт. Ръката, с която я взе, беше с ръкавица.

Текстът бе напечатан на плътна, скъпа бланка. Прочете го бързо. После още веднъж, за да бъде сигурен, че очите не го лъжат.

*Ах, Дани, моето момче
познавахме те тъй добре.
Ти беше копеле богато,
некадърно и крадливо по малко.
Остават още толкова много.
Джак и Джил на Хълма се качиха
да отмият тинята вонлива.
Клетият Фицпатрик
опасност страшна го помете.
Точният гадняр
на лошо място и
в неподходящо време.
С чувства най-добри,
Джак и Джил.*

Той изчете написаното по микрофона. Огледа се още веднъж, после остави апартамента на сенатора както си беше — в пълен хаос, наред ужас и смърт. Когато се озова безпрепятствено на Кю стрийт, позвъни в отдел „Убийства“ към вашингтонската полиция.

Обаждането беше анонимно. Нямахме как да разберат, че е бил в апартамента на сенатора, а още по-малко — как се е случило и кой е той.

Всичко изглеждаше нереално и обещаваше да стане още по-зле.
Джак и Джил се бяха зарекли.

*... копеле богато,
некадърно и крадливо по малко.
Остават още толкова много.*

5.

При всяка подобна човешка трагедия винаги има някой, който посочва. Един човек стоеше извън лентата, опасала сцената на престъплението, и сочеше към убитото дете и към мен. Спомних си пророческите думи на Джани към мен по-рано тази сутрин: „Нещо лошо се е случило, нали татко?“

Да, от лошо по-лошо. Сцената на убийството в училището бе съкрушителна за мен и без съмнение — за всички останали. Училищният двор бе най-скръбното, най-неутешимото място на света.

Шумът от портативните полицейски радиостанции оскверняваше въздуха и затрудняваше дишането. Все още усещах мириса на кръвта на малкото момиченце. Чувствах я лепкава в ноздрите си, в гърлото си, но най-вече в главата си.

Родителите на Шанел Грийн ридаеха наблизко, както и много други съседни от квартала, дори и такива, които изобщо не я познаваха. В повечето големи градове, в повечето цивилизовани държави убийството на толкова малко дете би било бедствие, но не и във Вашингтон, където всяка година стотици деца умират от насилствена смърт.

— Искам най-щателно разследване — заявих на Ракийм Пауъл.
— Двамата със Сампсън ще участваме лично.

— Ясно. Вече сме се заели. И бездруго сънят се надценява.

— Да тръгваме, Джон — обърнах се към Сампсън.

Той не възрази, нито взе да спори. Такова убийство обикновено се разкрива в първите двама и четири часа или изобщо не се разкрива. И двамата го знаехме.

Въпросната студена и нещастна утрин още от шест часа започнахме разследване на квартала заедно с другите инспектори и полицаи. Трябваше да го направим както ние си знаехме — къща по къща, улица по улица, най-вече пеша. Имахме потребност да се ангажираме с този случай, да направим нещо, да разкрием бързо това отвратително убийство.

Около десет сутринта научихме за друго потресаващо убийство във Вашингтон. Предната нощ бил застрелян сенатор Даниел Фицпатрик. Наистина ужасна нощ.

— Не ни засяга — отсеке Сампсън със студен безизразен поглед. — Проблемът не е наш. Да му мисли някой друг.

Аз не възразих.

Никой от хората, които разпитахме със Сампсън онази сутрин, не бе забелязал нещо особено около училището. Чухме обичайните оплаквания от пласъорите на наркотици, от сякаш зомбираните наркомани, от проститутките, които заработваха на Осма улица, от растящия брой на изнасилвачите.

Но нищо необикновено.

— Хората обичаха малката Шанел. Беше такава сладурана — обясни на двама ни със Сампсън латиноамериканката без възраст, която открай време държеше бакалията до училището. — Все си купуваше от тези, дъвчащите мечета. Знаете ли, имаше такава хубава усмивка.

Не, не знаех. Никога не бях виждал Шанел Грийн да се усмихва, но усетих, че почти бях способен да я опиша. Освен това съзнанието ми бе запечатало образа на премазаната дясна страна на лицето ѝ. Сега го носех в мислите си като някаква странна снимка за портфейл.

Чичо Джими Ки, един преуспяващ и влиятелен американизиран кореец, който притежаваше няколко бизнеса в квартала, с удоволствие поговори с нас. Джими ни е добър приятел. От време на време посещаваме заедно някой мач на „Червенокожите“ или „Куршумите“ Той ни даде едно име, което вече бяхме записали в нашия кратък списък на заподозрените.

— Ами „Клъцни-го-Чъки“? — сети се чичо Джим, както си говорехме в дъното на Хо-у-йън, неговият известен ресторант на Осма улица. Прочетох надписа зад Джими: *Имиграцията е най-откритата форма на ласкателство.*

— Никой още не хванал този мръсник. Той и преди убивал деца. Той най-лош човек във Вашингтон. След президент — каза Джими и се изкиска язвително.

— Въпреки това няма трупове. Нито доказателства — каза Сампсън. — Дори не знаем дали този Чъки наистина съществува.

Така си беше. От години се носеха слухове за ужасен насилник на деца, който се подвизавал в района на Нортфийлд Вилидж, но нямаше нищо конкретно. Така и не се намериха улики.

— Чъки истински — настояваше чичо Джими. Тъмните му очи се присвиха в още по-тънки цепки. — Чъки истински като дявол. Понякога го виждам в сънищата си, Алекс. Както и децата, които живеят наоколо.

— Някога да си чувал нещо по-конкретно за Чъки? Къде са го виждали? Кой точно? — попитах аз. — Ако можеш, помогни ни да се измъкнем, Джими.

— О, с радост прави. — Той кимна и сви плътни кафяви устни. Тройната му брадичка и издутата му гуша се надиплиха. Джими обикновено носеше костюм в шоколадов цвят и светлокафява мека шапка, която помръдваше, докато той говореше. — Алекс, още мисли ли да се свърже с енергията чи? — попита ме той.

— Мисля, мисля за моята чи, Джими. Може би точно в момента малко е спаднала. Разкажи ни за Чъки.

— Зная куп страшни истории за Клъцни-го-Чъки. Плаши деца непрестанно. Дори изнасилвачи стреснати. Майки и баби разнасят листовки по игрища и дворове. И в мой магазини също. Тъжни истории за изчезнали деца. Аз винаги позволява, господа инспектори. Човек, който стори зло на деца, най-лош. Съгласен, Алекс?

— Съгласен. Затова двамата със Сампсън сме тук днес. Бях слушал много за насилника на деца с прякор Клъцни-го-Чъки. Според непотвърдени слухове той режел гениталиите на малки дечица, които живеели в района. Момченца и момиченца. Без предпочитания към пола. Истина или не, беше безспорно, че някой бе упражнил насилие над няколко деца от кварталите Нортфийлд и Саутвю Терас, недалеч от тук. Други деца просто бяха изчезнали.

Полицията в района не разполагаше с необходимите средства, за да сформира спешен екип, който да открие Клъцни-го-Чъки, ако той изобщо съществуваше. Аз самият няколко пъти бях притискал докрай шефа на инспекторите, но безрезултатно. В Югоизточния район, изглежда, никога нямаше свободни инспектори за спешни действия. Несправедливостта на положението ме докарваше до ярост, вбесяваше ме повече от всичко.

— Звучи отново като „Мисия невъзможна“ — каза Сампсън, докато вървахме нагоре по Джи стрийт в посока към флотските казарми. — Съвсем сами сме. И трябва да заловим някаква химера.

— Добър образ — рекох и се насилих да се усмихна на човека планина, на необузданото му въображение, на силата на мисълта му.

— Мислех, че ще ти допадне, какъвто си културен и изискан.

Сърбахме горещ билков чай от ресторанта на Джими. Патрулирахме по улицата. Приличахме на класически инспектори, както си бяхме вдигнали яките. Големи лоши инспектори. Искрах хората да ни виждат как обхождаме района.

— Никакви улики, никакви следи, нито помощ — рекох, изразявайки съгласие с преценката на Сампсън за текущото състояние на нещата. И все пак приемаме задачата?

— Както винаги — отвърна той. Погледът му внезапно стана безизразен и пронизващ. Почти ме накара да изтръпна.

— Внимавай, Чъки, пази си тила. Вече сме погнали жалкия ти митичен задник.

— Химеричен задник.

— Точно, Сладур. Абсолютно.

6.

Беше тъй приятно отново да обхождаме със Сампсън улиците на Югоизточния район. Последният ни голям случай бе в Северна Каролина и Калифорния, но тогава Сампсън се появи само в началото и в края. Сприятелихме се веднага още като девет-десетгодишни момчета. Израснахме в един и същ квартал. Оттогава май с всяка година ставаме все по-близки. Не май, със сигурност.

— Каква е основната ни цел тук, Сладур? — попита Сампсън, докато вървахме по Джи стрийт. Беше с дългото си черно кожено яке, със страхотни очила и с жестока черна кърпа. Отиваше му. — По какво преценяваме, че днес се справихме добре?

— Ами заемаме се лично с издирването на убиеца от училището — отвърнах аз. — Разхождаме наоколо красивите си физиономии. Доколкото е възможно, караме семействата в квартала да се чувстват в безопасност.

— Аха, а после пипваме Клъцни-го-Чъки и му го клъцваме — добави Сампсън и се ухили като големия лош вълк, какъвто можеше да бъде. — Не се майтапя.

Дори не ми хрумна да се усъмня в думите му.

Когато най-накрая се прибрах у дома вечерта, минаваше десет. Мама Нана ме чакаше. Беше сложила Деймън и Джани да спят. Угриженото й лице ми подсказа, че не я хваща сън, което за нея бе твърде необичайно. Нана можеше да спи непробудно в „окото“ на ураган. А понякога тя самата се превръщаше в ураган.

— Здравей, миличък — каза тя. — Тежък ден ли имаше? Виждам, че е било така. — Понякога можеше да бъде невероятно мила, внимателна и състрадателна. Харесваше ми това, че и в двете посоки бе еднакво убедителна, а аз никога не бях способен да предвидя коя от тях ме очаква.

Докато седяхме заедно на дивана в гостната, моята осемдесет и една годишна баба държеше ръката ми в своите. Разказах й онова, което бях научил до този момент. Тя леко трепереше и това също бе твърде необичайно за нея. Не е слаб човек, в никакъв случай. Рядко

дава израз на страха си пред когото и да било, дори пред мен. С напредването на възрастта мама Нана изобщо не губеше от себе си — дори напротив — ставаше все по-изобретателна и съсредоточена.

— Толкова ми е зле заради това убийство в училището „Соджърнър Трут“ — каза тя и сведе глава.

— Зная. Цял ден мисля само за това. Правя всичко, което е по силите ми.

— Знаеш ли достатъчно за Соджърнър, Алекс?

— Помня, че е била изявена аболиционистка, бивша робиня.

— Соджърнър Трут трябва да се споменава наред със Сюзан Антъни и Елизабет Кейди Стантън, Алекс. Тя не можела да чете и за да просвещава другите, научила наизуст почти цялата Библия. Допринесла да се сложи край на расовото разделение на транспортната система тук във Вашингтон. И сега това отвратително деяние е извършено точно в училището, което носи нейното име. Хвани го, Алекс! — прошепна внезапно Нана с едва доловим глас. — Моля те, пипни този ужасен човек! Дори не мога да произнеса прякора му — този Чъки. Той наистина съществува, Алекс. Не е някое измислено страшилище.

С положителност щях да опитам всичко, което ми беше по силите. Случаят с убийството бе поверен на мен. Впусках се да преследвам химерата с всички сили.

Мисълта ми вече работеше на режим свръхнатоварване. Насилник на деца? Момчета и момичета? И сега детеубиец? Клъцни-го-Чъки? Съществува ли наистина, или е болна фантазия на уплашени деца? Химера ли е? Беше ли убил Шанел Грийн?

Малко след като Нана си легна, изпитах нужда да подрънкам на пиано. Изсвирих „Джазовото гадже“ и „Мъжът, когото обичам“, но очевидно тази вечер не това ми беше необходимо.

Точно преди да заспя, си спомних нещо. В Джорджтаун бе убит сенатор Даниел Фицпатрик. Ама че ден!

7.

Джак и Джил.

Сам и Сара.

Които и да бяха в действителност, двамата лежаха по корем върху сполучлив изкуствен персийски килим в малката гостна на нейния апартамент за временно ползване. Мястото внушаваше сигурност. Огънят в камината искреше и пукаше. Горяха ароматни цепеници от ябълково дърво. Играеха на една дъска на килима, застлан върху покрит с паркет под. Това бе специална игра. Уникална във всяко отношение. Наричаха я „игра на живот и смърт“. И беше точно такава.

— Чувствам се като проклето юпи^[1] с либерални убеждения от Джорджтаунския университет — каза Сам Харисън и се усмихна на невероятния образ, който думите извикаха в съзнанието му.

— Ей, аз май се доближавам до този етикет — обади се Сара Роузън с недоволна гримаса. Шегуваше се. Те двамата със Сам изобщо не бяха юпита. Особено Сам.

В кухнята се печеше пиле и изпълваше въздуха със сладкия си аромат. А те продължаваха своята салонна игра на килима във всекидневната.

Само че тя изобщо не приличаше на „Монопол“ или „Риск“.

Всъщност двамата играеха, за да изберат следващата си жертва. Един след друг спокойно търкаляха зара, а после местеха пул около четириъгълник от фотографии.

Играта бе твърде важна за Джак и Джил. Това бе игра на случайността. Благодарение на нея нито полицията, нито ФБР бяха в състояние да предугадят техните действия или да отгатнат техния мотив.

Ако изобщо имаше такъв. Естествено, че имаше.

Сам отново хвърли зара. После придвижи пула. Сара го наблюдаваше на фона на топлия пламък, искрящ в камината. Очите ѝ леко блестяха. Тя си спомняше първата им среща, запознанството. Началото на всичко, което се случваше сега.

Ето как бе започнала тази сложна, прекрасна и много тайнствена игра. Бяха се уговорили да се срещнат в кафето на една книжарница в центъра на Вашингтон. Сара пристигна първа, сърцето ѝ бе заседнало в гърлото. Всичко, свързано с тази среща, беше безумно, може би опасно безумно и безумно неустойчиво за нея. Тя не бе в състояние да пропусне този шанс, тази възможност и особено тази кауза. Каузата за нея означаваше всичко.

До първата им среща тя нямаше представа как изглежда Сам Харисън и бе изненадана и доволна, когато той седна на нейната маса. Той я развълнува. Забеляза го, когато се бе насочил към кафето, проследи го, докато си поръча еспресо и кифла. И въпреки това не можеше да си представи, че този замечтан, вгълбен в себе си мъж на бара ще се окаже Харисън.

Значи това бе Воинът. Той бе потенциалният ѝ партньор. Изглеждаше толкова на място там в книжарницата. Всъщност той би паснал на всякакво обкръжение. Не приличаше на убиец, но същото можеше да се каже и за нея. „Прилича малко на пилот — помисли си Сара, докато го измерваше с поглед. — Може би на военен? На преуспяващ вашингтонски адвокат?“ Беше висок над метър и осемдесет, елегантен и в отлична форма. Имаше енергично, открито лице. И притежаваше най-ясните сини очи. Изглеждаше чувствителен и мил. Твърде различен от онова, което бе очаквала. Хареса го незабавно. Почувства, че са единомисленици по отношение на важните неща в живота, че споделят един и същ мироглед.

— Гледаш ме така, сякаш си очаквала да видиш злодей, и сега си изненадана, че си се излъгала — каза той, когато седна срещу нея. — Аз не съм лош, Сара. Впрочем можеш да ми казваш Сам. Всъщност съм един много добър човек.

Не, Сам беше много повече. Той беше удивителен — изключително интелигентен, силен, винаги се съобразяваше с нейните чувства и бе отдаден на каузата им. Сара Роузън бе влюбена в него само седмица след запознанството им. Знаеше, че не бива, и въпреки това не устоя. И ето, сега те двамата водеха този тайнствен живот.

Играеха играта на живот и смърт, докато пилето бавно се печеше на грил. Седяха пред създаващия уют огън. С мисълта да се любят — поне тя. Копнееше да бъде със Сам, с Джак, през цялото време. Обожаваше да го чувства в себе си.

— Този път трябва да се получи — каза Сам и ѝ подаде зара. — Твой ред е. По шест хвърляния за всеки. Честта се пада на теб, Сара.

— Значи отново, така ли?

— Да, отново.

Сърцето на Сара заблъска в гърдите ѝ. Чувстваше го — бам, бам — под блузата си. В съзнанието ѝ проблесна парализиращата мисъл, че това хвърляне на зара е като самото убийство. Чувстваше се така, сякаш натиска спусъка.

Кой беше следващият, който щеше да умре? Всичко зависеше от ръката ѝ, нали? Кой да бъде?

Тя стисна силно трите зара. После ги разклати и ги хвърли. Наблюдаваше ги как се поклащат и търкалят напред, после как спират внезапно, сякаш някой бе дръпнал невидима нишка. Бързо събра числата — девет.

Сара взе маркера и отбеляза девет места, девет снимки.

Сведе поглед към лицето на следващата мишена, на следващата знаменитост, която щеше да умре.

Следващата жертва щеше да бъде една много известна дама. Вашингтон щеше да бъде скандализиран за втори път.

[1] С този изкован от медиите термин (съкращение от първите букви на young urban professional или буквално млад градски професионалист) наричат през 80-те години образованите млади хора с високодоходни професии (адвокати, брокери, банкови служители и др.), които до голяма степен определят модния начин на живот в големите градове. — Б.пр. ↑

8.

Двамата със Сампсън навлязохме в обгърнатия с мъгла Гарфийлд Парк, който граничи с река Анакостия и магистрала Айзенхауер. Не бяхме излезли за ранен сутрешен крос — бързахме за мястото, където Шанел Грийн наистина е била убита, където неизвестен злодей бе пръснал черепа ѝ.

Няколко униформени, един капитан и още един инспектор вече бяха на мястото на извършеното престъпление. Наоколо се размотаваха десетина зяпачи. Кучета търсачи, специално докарани за целта, бяха открили мястото, където убиецът най-брутално бе отнел живота на малкото момиченце. Почти виждах и училището.

— Мислиш, че отгук е отнесъл тялото в училищния двор? — попита Сампсън. По тона му личеше, че не го вярва. Нито пък аз. Тогава как телцето на детето се бе озовало в двора на училището?

На метър-два над гъсталака, където се бе разиграла трагедията, се носеше яркочервен балон.

— Този балон да не е означителят? — попита Сампсън.

— Не знам — измърморих аз, докато отмахвах гъстите зелени клонци и си проправях път към скривалището. Мирисът на борове беше много силен, дори в студения въздух. Напомняше ми, че Коледа приближаваше.

Чувствах присъствието на убиеца сред клоните на дърветата. Предизвикваше ме. Усещах и присъствието на Шанел, която сякаш се опитваше да ми каже нещо. Исках за миг-два да остана сам.

Убийството бе извършено на малка полянка между дърветата. На земята имаше изсъхнала кръв, бе пръснала дори върху някои клони. Примабил я е тук. Как го е направил? Тя е била подозрителна или уплашена, освен ако не го е познавала от квартала. Осени ме внезапно. Балонът! Беше само предположение, но ми изглеждаше правдоподобно. Червеният балон може да е бил примамката, стръвта на убиеца за малкото момиченце.

Клекнах и застинах неподвижен под шатрата на клоните.

Убиецът се е чувствал добре тук, под прикритието на мрака. Въпреки това той не се харесва особено. Предпочита тъмнината. Харесва начина си на мислене, разсъжденията си, но не и външността си. Вероятно чисто физически има нещо, което го отличава от другите.

Бях клекнал там на мястото на убийството, без да бъда сигурен в онова, което си мислех, но ми се струваше правилно — интуицията ми подсказваше, че не греша.

Той се е криел тук вероятно защото у него има нещо, което хората могат да запомнят. Ако е така, това е добра следа.

Отново в съзнанието ми изплува премазаното лице на Шанел. А после и образът на Мария, убитата ми жена. Почувствах как яростта се надига в стомаха ми и с рев се устремява нагоре към гърлото. Помислих си за Джани и Деймън.

Хрумна ми още нещо за детеубиеца: гневът обикновено предполага съзнание за собствена значимост. Странно, но факт. Убиецът е бил ядосан, защото е вярвал в себе си много повече, отколкото околният свят.

Накрая се изправих и напуснах укритието. Стигаше ми толкова.

— Хвани този балон — викнах на един полицаи. — Смъкни този проклет балон от дървото! Той е веществен доказателство.

9.

Имаше нещо, което физически го отличаваше от другите. Бях почти сигурен, че е така. Това бе предположение, от което можех да започна.

Същия следобед двамата със Сампсън отново излязохме на улицата и се заехме с работа близо до покрайнините на Нортфийлд Вилидж. Вашингтонската преса и телевизията не си бяха направили труда да отделят Бог знае какво място на убийството на едно малко момиченце в Югоизточния район. Вместо това бяха пълни с материали за убийството на сенатор Фицпатрик. Извършителите бяха двама души, които дебнеха знаменитости, и бяха известни като Джак и Джил. Изглежда, Шанел Грийн не бе от особено значение.

Освен за нас двамата със Сампсън. Ние бяхме видели премазаното тяло на Шанел и съсипаните ѝ родители. Сега разговаряхме с местните си улични информатори, както и със съседите. Продължавахме да затвърждаваме у хората убеждението, че работим, че обхождаме улиците.

— Доброто убийство определено ми допада. Обичам да вървя по гадните улици посред мразовита зима — разсъждаваше на глас Сампсън, докато минавахме покрай лъскавия черен джип на един местен търговец. От него ехтеше рап, порядъчно плътен. — Обичам страданието, зловонието, звуците на фънк. — Изражението му бе унило. Отвъд границата на гнева. Умозрително.

Носеше позната фланелена блуза под разкопчаното си палто. Надписът върху нея представляваше сентенцията за деня:

НЕ МИ ПУКА.

НЕ ГЪЛТАМ ГАДОСТИ.

НЕ СЕ ЗАНИМАВАМ С ПРОСТОТИИ.

Кратко. Ясно. И съвсем в стила на Джон Сампсън. През последния час никой от нас не изгаряше от желание да разговаря.

Нещата изобщо не вървяха. Само че това си беше Службата. По-често ставаше така, отколкото другояче.

Двамата с човека планина пристигнахме в Капитол Сити Маркет около четири часа следобед. Мястото е известно свърталище на мошеници на Осма улица. Това е най-окаяният, най-потискащият магазин за евтини стоки в цял Вашингтон, а това изисква определено поведение.

Избраните артикули обикновено се записват с розов тебешир отпред на сивосинкава стена от блокове сгурия. Този ден специалитетите бяха студена бира, газирана вода, банани, свински кожици — вашата пълна и добре балансирана закуска.

Един млад брат с плътно прилепнали слънчеви очила, бръсната глава и козя брадичка незабавно привлече вниманието ни пред минимаркета. Стоеше до друг мъж, лапнал като пура парче шоколад. Бръснатата глава ми направи знак, че иска да разговаря с нас, но не там.

— И ти ще му се довериш? — попита Сампсън, докато ни следваше на безопасно разстояние. — Алвин Джаксън.

— Аз се доверявам всекиму — отвърнах и намигнах. Сампсън не ми намигна в отговор.

— Здравата си я загазил, Сладур — рече, все още свъсил вежди.

— Просто се мъча да правя каквото е необходимо.

— Е, в такъв случай твърде много се мъчиш.

— Ти затова ме обичаш.

— Така си е — отвърна Сампсън и най-накрая се усмихна.

— „Ако любовта към теб е грешка, аз не искам да съм прав“ — поднесе той с мелодичен речитатив част от едно известно стихотворение.

Срещнахме се с Алвин Джаксън зад ъгъла. Понякога двамата със Сампсън използвахме Алвин за информатор. Той не беше лош човек, наистина, но водеше доста безразсъден живот, който внезапно можеше да стане много, много опасен за него. Навремето беше доста сносен бегач, училищна знаменитост. Тренираше предимно по улиците. Сега държеше бейзболно игрище и освен това пласираше по малко марихуана. В много отношения Алвин Джаксън все още беше дете. Това беше важно да се разбере за много от тези момчета, дори за най-силните и най-опасните.

— Малкташанел — произнесе Алвин така, сякаш двете думи бяха само една. — Значи още търсите информация кой може да я е затрил?

Якето му беше разкопчано. Имаше модерния за момента вид, наречен „пандизчийски“ или „торбест“. Бельото му на тънки бели и червени черти се виждаше над колана. Въпросният изглед е вдъхновен от факта, че коланът на един затворник се отнема, в резултат на което панталоните увисват и бельото трябва да се подчертае. Еталони за нашия квартал.

— Да. Какво си чувал за нея, Алвин, само че без номера? — попита Сампсън.

— Човече, аз се опитвам да ви направя услуга — възнегодува към мен Алвин Джаксън. Бръсната му глава нито за миг не престана да се поклаща. Голямата халка на обещата му подрънкваше. Дългите му силни ръце се гърчеха. Той вдигаше обувки в найкове крака и после пак ги спускаше.

— Много сме ти признателни — казах му. — Ще запалиш ли? — Предложих на Алвин цигара „Камел“.

Той я прие. Аз не съм пушач, но винаги имам у себе си. Докато спортуваше в гимназията, Алвин пушеше като комин. Такива неща правят впечатление.

— Малката Шанел живееше в блока на лелчето. В Нортфийлд. Май знам един там, дето може да му се търси сметка. Разбирате ли кво говоря?

— Засега. — Сампсън кимна. Всъщност просто се опитваше да бъде любезен. И зелка можеше да следи бръцолевенето на Алвин Джаксън.

— Искаш ли да ни покажеш какво имаш налице? — попитах го. — Да ни помагаш тук?

— Че аз лично ще ви посоча Чъки. Кво ще кажете? — Той се усмихна и кимна към мен. — Но само щото сте двамата със Сампсън, а не някой друг. Абе преди няколко месеца се опитах да им кажа на ония, другите инспектори. Само че те хич и не поискаха. Боже, кой ти слуша простотиите на някакъв си там. Време нямали за моите дрънканици.

Аз се почувствах като негов баща, чичо или по-голям брат. Чувствах се отговорен. Това не ми хареса особено.

— Добре, слушаме те — рекох. — Имаме време за теб.

Двамата със Сампсън отидохме с Алвин Джаксън в района на Нортфийлд Вилидж. Нортфийлд е една от най-опасните криминални зони във Вашингтон. Въпреки това, изглежда, на никой не му пука. Полицията на първи район беше вдигнала ръце. Посетите ли веднъж Нортфийлд, ще ви бъде трудно да ги обвините изцяло.

Това не ми изглеждаше многообещаваща следа. Но Алвин Джаксън се чувстваше с мисия. Питам се защо. Какво пропусках тук?

Той посочи с дълъг разобличителен пръст една от постройките от жълта тухла. Тя беше също такава окаяна съборетина като повечето. Над двойната входна врата се виждаше метална табела в син електрик, която гласеше: Блок 3. Предните стъпала бяха напукани и изглеждаха като ударени от светкавица или нечий парен чук.

— Живее там. Поне живееше. Казва се Емануел Перес. Понякога работи като портиер в „Знаменитата пица“. Преследва малки деца, казвам ти. Шибан гадняр. И шубелив. Хич не му харесва, като му викаш Мани. Е-ма-ну-ел бил. Държи на това.

— А ти откъде го познаваш този Емануел? — попита Сампсън.

Очите на Алвин Джаксън внезапно се замъглиха, погледът му стана леден и безизразен. Трябваша му няколко секунди, преди да отговори.

— Знам го от едно време. Въртеше се тук още като бях малък. И тогава си беше същият. Емануел винаги си е бил тук, разбирате ли?

Ясно. Сега разбрах. Клъцни-го-Чъки вече не беше просто химера.

От другата страна на блока имаше асфалтирано игрище. Малки деца играеха баскетбол, но не особено добре. Обръчът беше без мрежа, целият разкривен. Който го биваше поне малко, изобщо не се появяваше на тези игрища. Внезапно нещо там привлече погледа на Алвин Джаксън.

— Ей го! — възкликна той с жален фалцет. Със страх. — Това е той, човече. Скивай как бройка ония хлапета.

Едва бе изрекъл тези думи и Перес ни забеляза. Беше странно като в кошмар. Видях, че има дълга щръкнала червеникава брада. Това бе отличителен белег. Нещо, което хората биха запомнили, ако го бяха видели в Гарфийлд Парк. Той измери Алвин Джаксън с мрачен страховит поглед. После побягна като луд.

Емануел Перес беше много бърз бегач. Само че и ние. Или поне бяхме последния път, когато се наложи.

10.

Двамата със Сампсън се носехме след Перес и постепенно скъсявахме разстоянието, което ни делеше. Тичахме надолу по една мръсна, криволичеща асфалтирана алея, която се виеше между високите, гнетящи сгради. И двамата все още се движехме доста добре.

— Спри! Полиция! — изкрещях на жалкото подобие на човек, което търчеше пред нас. Страшилище? Химера? Невинен ресторантски портиер?

Перес, заподозреният в убийство и насилване на деца, определено се опитваше да избяга. Не знаехме с положителност дали е Клъцни-го-Чъки, но той очевидно имаше своите основания да бяга от нас двамата със Сампсън, от полицията.

Нима най-накрая бяхме на път да приключим случая? Без съмнение в момента ставаше нещо важно.

Изведнъж в съзнанието ми проблесна много неприятна мисъл. Ако бяхме толкова близо до възможността да го спипаме само след два дена на улицата, защо не го бяха сторили по-рано?

Помислих си, че знам отговора и той не ми харесва особено. Защото на никой не му пука какво става из този окаян район. Абсолютно.

— Връщаме се! — изкрещя внезапно Сампсън, докато спринтирахме между мрачните постройките, разхвърляйки уличния боклук в гонитбата, подплашвайки гълъбите.

— Ще видим! — изкрещях му в отговор. На никой не му пука!

— Не се съмнявай нито за миг, Сладур. Мисли само положително.

— Емануел също е бърз. И това с положителност е истината. На никой не му пука!

— Ние сме по-бързи, по-силни и поздравя, отколкото Мани дори си е мечтал да бъде.

Последвахме Перес/Чъки по Седма улица, оградена от двете страни с ред четири-пететажни постройките, няколко разбити магазина,

върху които сякаш бе паднала бомба, няколко бара.

Някъде към средата на карето Перес внезапно хлътна в една порутена сграда във федерален стил. Повечето прозорци бяха затворени с листове ламарина и приличаха на сребърни зъби в прогнила уста.

— Тоя, изглежда, знае какво, по дяволите, прави — извика Сампсън. — Май не се чуди къде отива.

— Това поне прави един от нас.

Двамата със Сампсън влетяхме в съборетината няколко крачки зад Перес. Навсякъде се носеше воня на урина и гнилоч. Докато се качвахме по стръмните, подсилени бетонени стълби, почувствах как в гърдите ми избухва огън.

— Имал си е предварителен маршрут за бягство! — изпръхтах. Съвсем ясно. — Умник.

— Опитва се да ни избяга. А в това няма нищо умно. Просто не се получава. Пипнахме те, Мани! — изкрещя Сампсън нагоре по стълбите. Гласът му отекна като гръмотевица в тесния вход. — Ей, Мани! Мани! Спри! Полиция! Мани Перес, спри! — продължи да крещи Сампсън към бягащия заподозрян. Измъкна пистолета си — зловещ деветмилиметров глок.

Над главите ни Перес продължаваше да препуска, после чухме топуркането на маратонките му по стълбите. Той не отвърна на виковете ни. На стълбището нямаше никой друг. Никой не се интересуваше, че вътре в сградата полицията преследва някого.

— Мислиш ли, че е Перес? — изкрещях към Сампсън.

— Той е гузен за нещо. Търчи като че ли задникът му се е подпалил и огънят вече пълзи нагоре по гръбначния му стълб.

— Да бе. Палнахме фитила.

Изскочихме от една сива метална врата на широк, неравен, покрит с дзифт покрив. Небето над нас беше студено, враждебно синьо.

Къде, по дяволите, изчезна? Сякаш потъна вдън земя. Къде беше Емануел Перес? Къде беше убиецът от училището?

Химера.

11.

— Майната ви, мундъовци! — изрева внезапно Перес. — Чувате ли, мундъовци?

— Мундъовци? — Сампсън ме погледна и направи гримаса. Клъцни-го-Чъки ми се мярна за миг. Беше вдясно от нас, в дъното. Носеше се по един свързващ покрив и вече имаше преднина от трийсетина ярда. Видях как метна през рамо бърз тревожен поглед.

Малките му очички бяха твърди черни мъниста. Изглеждаха зли. И тази негова странна брада. Може би беше пълен психар. Или просто портиер в пицария — и нищо повече? „Забрави“ — рекох си.

Горе на покрива четирима младежи и едно момиче си вършеха тайната работа. Вероятно кокаин. Надявах се, че не смъркат хероин. Те лениво наблюдаваха минаващия покрай тях безумен свят. Ченгета и крадци. Насилници, убийци на деца. За тези младежи това нямаше значение.

Двамата със Сампсън отминахме със завидна скорост още три покрива. Постепенно почвахме да го застигаме, но стъпка-две, не повече. Челото ми се обливаше в пот, която се стичаше надолу по страните ми и ми смъдеше в очите.

— Спри! Ще стреляме! — извиках. — Спри, Перес!

Перес отново се обърна. Този път впи поглед в мен и се ухили! И после сякаш потъна вдън земя в другия край на оградената с тухлен зид постройка.

— Аварийният изход! — изкрещя Сампсън.

Секунди по-късно двамата се спускахме бясно по една паянтова виеща се ръждясала метална стълба. Пред нас Перес трополеше надолу. Препускаше здраво, няма що. Това определено бе негов маршрут, чувстваше се в свои води.

Ние и двамата със Сампсън бяхме твърде едри за ограничените маневри. Той вече ни водеше с цял ред стълби, може би дори ред и половина.

Чъки със сигурност разполагаше с предварително определен път за бягство. Вече го е използвал. Бях почти сигурен в това. Той е умен.

И виновен. Тези зли очи! Очи на бясно куче. Какво беше казал Алвин Джаксън, че Емануел Перес винаги се е въртял наоколо?

Видях го долу на Е стрийт. Рижата му брада стърчеше напред като дървена. Вече достигаше следващата пряка. Беше часът на най-натоварено движение и навсякъде гъмжеше от коли. Скочи в едно раздрънкано такси, боядисано в убито червено и оранжево — таратайка, на която пишеше: Капи. Пътуваме навсякъде.

— Спри, шибан кретен! — изкрещя Сампсън с цяло гърло.

Перес ни показа среден пръст през покритото с мръсотия задно стъкло на таксито. После се надвеси навън и изрева към нас:

— Мундъовци!

12.

Не можехме да го оставим да се измъкне. Изключено!

Двамата със Сампсън се измъкнахме на Е стрийт. Потта все още струеше по челото и страните ми, по врата, гърба, краката ми. Сампсън хукна пред едно жълто такси и шофьорът беше принуден да набие спирачките.

— Столична полиция! Инспектор Алекс Крос! — прокънтя гласът ми, докато едновременно отваряхме задните врати. — Карай след това такси. Хайде тръгвай, давай!

— Само да го изпуснеш! — заплаши Сампсън шофьора. — Не си го и помисляй!

Бедният човечец беше изплашен до смърт. Той дори не посмя да погледне назад. Не каза нито дума. Но не изпусна от очи КАПИ. ПЪТУВАМЕ НАВСЯКЪДЕ.

Нацелихме голяма бъркотия по Девета улица, точно където приближава Пенсилвания авеню. Върволицата от коли и камиони вече обхващаше поне три преки. Отвсякъде ехтяха гневни клаксони. Един влекач дънеше сирена като на океански параход.

— Може би е по-добре да слезем и да го догоним пеша — рекох на Сампсън.

— И аз си мислех същото. Хайде, давай!

Озовахме се в положение на риск печели, риск губи. И в двата случая можехме да изпуснем Чъки точно тук. Сърцето ми биеше до пръсване. Представих си смазания череп на малката Шанел Грийн. *Емануел винаги е бил наоколо! Тези очи на бясно куче!* Страшно ми трябваше тоя Клъцни-го-Чъки!

Сампсън вече беше отворил скърцащата врата от своята страна. Аз бях половин стъпка назад. Може би дори по-малко.

Чъки вероятно бе усетил, че му дишаме във врата с огнен дъх. Изскочи от таксито и хукна.

Последвахме го между редиците на едва помръдващите превозни средства. Пронизителните клаксони представляваха налудничав фон за гонитбата по Девета улица.

Клъцни-го-Чъки се носеше стремглаво напред. Беше успял да си поеме дъх. Внезапно зави надясно и влетя в една сребристосиня административна сграда от стомана и стъкло.

Пълно безумие.

Вече си бях извадил полицейската значка, когато се втурнахме в сградата няколко крачки след Чъки.

— Латиноамериканец, с рижка брада. Накъде? — изкрещях към зашеметения и сащисан охранител в облицованото с ламперия и потънало в плюш фоайе.

Той посочи към средната кабинка на асансьора. Тя вече бе тръгнала от партера. Наблюдавах брояча на етажите: трети — четвърти — движеше се бързо. Двамата със Сампсън скочихме в кабинката на най-близкия до входната врата асансьор.

Аз шумно плеснах длан в тавана. Това беше най-страхотното ми хрумване.

— Алвин каза, че Перес бил портиер в „Знаменитата пица“ — рекох на Сампсън. — Тук на партера имаше пицария с такова име.

— Мислиш, че е човек с привички? Обича покриви? Изкарва любимците си навън?

— Мисля, че си има един-два аварийни маршрута, набелязани предварително за всеки случай. Освен това, да, според мен е човек с установени навици. — По-скоро твар.

Чу се звънецът на асансьора и ние изскочихме навън, стиснали пистолети в протегнатите си ръце. Виждахме Капитолия. Страхотна гледка при по-различни обстоятелства. А в този момент странна. И някак тъжна.

Не можех да престана да мисля за Шанел Грийн. Обезобразеното й лице непрестанно бе пред очите ми. С какво я беше ударил? Колко пъти? Защо? Така неистово бе желанието ми да спипам това копеле, че чак усещах физическа болка. По цялото тяло и още повече в главата.

Продължихме нататък и накрая аз зърнах Чъки, който се открояваше на фона на небето. Сърцето ми се сви.

Чъки действително имаше подготвен аварийен маршрут. Бе помислил за това предварително. Как някой идва да го залови. Държеше се като виновен, без съмнение. Явно беше нашият убиец. Просто нямаше начин.

— Да ви го начукам, мундъовци! — изскрибуца той присмехулно към нас. После се хвърли напред от летящ старт. Имаше мощна крачка, дълга крачка.

— Не — изпъшках аз. — Не, не и не. Знаех какво се готвеше да стори. Перес щеше да се пробва да скочи на съседната сграда.

— Спри, копеле мръсно! — извика Сампсън. — Спри или ще стрелям!

Но онзи не се спря. Видяхме как полетя със скок във въздуха.

Дотичахме до ръба на покрива с викове, раздиращи дробовете ни. Само етаж по-ниско видяхме покрива на втора сграда под ъгъл на нашата.

В този миг Клъцни-го-Чъки се носеше в празното пространство между двете бърлоги от стомана и стъкло.

— Исусе! — отроних аз, когато се надвесих над ръба на покрива. Между двете постройки имаше разстояние шест метра, ако не и повече.

— Падни, кучи сине! Блъсни се в стената! — крещеше Сампсън към прелитащата фигура. — Размажи се долу!

„Той го е правил и преди. Упражнявал е своето бягство — помислих си аз, докато го наблюдавах. — Нищо чудно, че досега не е залавян. Колко ли години вече? Колко деца е насиллил или убил?“

Бяхме с извадени пистолети, но никой не стреля. Нямахме доказателство, че той е убиецът. Просто бе побягнал, изобщо не бе насочвал оръжие срещу нас. А сега този безумен скок от една административна сграда на друга.

Чъки изглеждаше някак неподвижно увиснал във въздуха на височина на шестнайсет етажа. Пътят надолу бе дълъг.

Нещо не беше наред.

Чъки помпаше с крака неистово. Сякаш се мъчеше да кара колело из облаците.

Ръцете му, мускулести и стегнати, се изпружиха напред. Водещият крак се изпъгна напред до положение, в което ми се струваше, че вече не се държи на ставите си. Като реклама на маратонки „Найки“.

Тялото му беше изопнато до последния мускул подобно на бегач, уловен от репортерски обектив в мига на победния финал.

— Исусе Христе — промълви Сампсън до мен. Почувствах топлия му дъх върху бузата си.

Ръката на Чъки бе устремена напред, ала едва успя да докосне предпазната стена, ограждаща покрива на съседната сграда, докато краката му продължаваха да тичат във въздуха.

В този момент Клъцни-го-Чъки изпищя — смразяващи кръвта звуци, приглушени единствено от прозорците и стените на двете съседни постройки.

Писъкът му не секна, докато не прелетя всичките двајсет етажа надолу. Ръцете и краката му се мятаха около тялото, биейки въздуха с безплодна ярост.

Докато го наблюдавах, тялото му внезапно се преобърна във въздуха.

Той погледна към мен — все така крещейки пронизително в безнадеждност и ужас. Крещеше с уста, с очи, с чорлавата си рижа брада. Чъки умираше пред очите ми. Сякаш падането никога няма да достигне края си. Четири или пет секунди, които ми се сториха цяла вечност.

Стомахът ми падаше с него. Зави ми се свят от височината. Тясната алея долу ми се струваше въртяща се сива лента. Постройките изглеждаха тъй стръмни, мрачни и далечни.

После чух как Чъки се блъсна в плочника. Прас! Прозвуча нереално.

Взрях се в безформеното тяло с разперени ръце там долу. Въпреки това не изпитах никаква радост. В него нямаше нищо човешко. Беше смазано като лицето на Шанел Грийн. Неистовите крясъци на Чъки продължаваха да ехтят в главата ми.

— Край — каза Сампсън до мен. — Случаят е приключен. Един на нула за мундъовците.

Тикнах полуавтоматичния си пистолет обратно в кобура му. Емануел Перес бе тренирал бягството си, но тренировките му се оказаха недостатъчни.

13.

Страхотен номер. Заблудих ви жестоко, нали? Заблудих ви до един.

Истинският убиец от училището „Соджърнър Трут“ си е жив и здрав. Радва се на превъзходно здраве, благодаря. Току-що извърши съвършеното престъпление, нали? Извърши убийство и се измъкна безнаказано.

Да, без всякакво съмнение. Невредим. Ненадминатите вашингтонски полицаи бяха погнали друг откачен нещастник. Някой си Емануел Перес бе заплатил за неговите грехове, заплатил с живота си, изобщо бе уредил сметката.

Сега трябваше просто да си трае и той го знаеше. Той вече бе решил да се скрие за известно време — вътре в съзнанието си.

Шляеше се из търговския център в Арлингтън. Беше обсебен от мисълта как да си върне — на всеки и всички.

Една песен, от по-старите парчета, която бе чул същата сутрин по MTV, натрапчиво звучеше в главата му. През последните два-три часа думите подскачаха в черепа му като топчета за пинг-понг. Той чуваше гласа на певица — един нещастник от Лос Анджелис:

*Аз съм неудачник, скъпа,
тъй че що не вземеш
да ме очистиш?
Неудачник, скъпа.
Що не ме очистиш?*

Страхотно му харесваше двусмислието на тези тъпи стихове. Бяха за него и в същото време за потенциалните му жертви. Всичко бе един порочен кръг. Животът беше прекрасен в своята безумна простота, нали?

Не! Животът не беше красив. Ни най-малко.

В този момент той наблюдаваше едно нещастно същество, евентуална негова жертва, която изглеждаше твърде добре, за да бъде пропусната. Убиецът от училището „Соджърнър Трут“ се разхождаше безцелно из магазина „Играчките — това сме ние“ в търговския център. Тъй като този сезон имаше много празници, вътре беше пълно с идиоти. От високоговорителите отгоре непрестанно звучеше дразнещата и тъпа песничка: „Не искам да пораствам, аз съм дете от «Играчките — това сме ние»“. Отново и отново, като безсмислените повторения, които хлапетата толкова обичат. Огромните количества шантави играчки, лигавите непоносими хлапета, самодоволните мами и татковци, цялата тази несправедливост го вбесяваше, почти му призляваше.

„И аз не искам да порасна — каза си той наум. — Аз пък съм убиец на деца от «Играчките — това сме ние»“.

Наблюдаваше избраното от него момченце, което вървеше самичко по широка пътека, претъпкана от двете страни с екшън игри. Момчето бе около петгодишно — много подходяща възраст.

Вътре в главата му механизмът на гнева се задейства като мощна аларма. Бум! Бум! Бум! Ужасното чувство бързо се разпростря в гърдите му. Бум! Бум! Беше неловко и напрегнато. Стисна конвулсивно ръце. Стомахът му се сви. Тилът му се скова. Дори мозъкът му се сгърчи.

„Сега внимавай — рече си той предупредително. — Не допускай никакви грешки. Не забравяй — ти извършваш безупречни престъпления.“

14.

Все пак щеше да е малко рисковано да действа в претърпаната магазин за играчки. Ами ако родителите на момчето бяха някъде наблизо? КОЕТО НЕСЪМНЕНО СИ БЕШЕ ТОЧНО ТАКА! Ами ако го хванеха? ИЗКЛЮЧЕНО! НЕВЪЗМОЖНО!

Това бе невероятно важно за него. Просто като наблюдаваше това хубаво, кръглолико, русокосо момченце той чувстваше колко щеше да липсва на близките си, и дори нещо повече — колко щеше да бъде непрежально. Той имаше нужда да си представи историите, които щяха да бомбардират телевизионния екран, и трърпката, докато ги гледа със съзнанието, че той е причината за толкова много болка, страдание и спешни действия.

Момченцето започваше да се изнервя във вълнените си дрешки. Постепенно го обхващаше паника. Огромни сълзи бяха изпълнили очите му и заплашваха всеки момент да рукнат от очите му. Изглежда, около него нямаше никой, никакъв възрастен. Горкото малко загубено момченце. Горкото малко тъжно момченце.

Убиецът започна да се придвижва към жертвата си бавно и предпазливо. Вече не можеше да спре. Сърцето му биеше като голям тенекиен барабан и той обожаваше това всепоглърщащо чувство. Краката и ръцете му бяха малко несигурни. Като от желе. Зрението му се замъгли. Чувстваше се замаян от очакване, страх, ужас, въодушевление.

Действай!

Незабавно!

Той се наведе, грабна детето, веднага се разля в усмивки и се впусна в най-веселото, най-дружелюбно и противно бърщолевене, на което беше способен.

— Ей, здрасти, аз съм Гец, изкусният хитрец. Работя тук в магазина. Кой са любимите ти играчки, а? Имаме каквото си пожелаеш, защото ние сме най-големият, най-страхотният магазин за играчки на света! Уха! Какво ще кажеш? Хайде да отидем и да намерим твоите мама и татко, които сигурно вече се тревожат!

Момченцето наистина му се усмихна. Хлапетата са способни на такива странни промени в настроението. Красивите му сини очички засияха и заблестяха; случи се нещо мокро и прекрасно.

— Искам Могъщия Макс — обяви тържествено то.

— Добре, тогава ела с мен. Сега ще се появи един Могъщ Макс! И защо? Защото си едно от хлапетата на „Играчките — това сме ние“.

Той гушна момченцето и забърза по широката пътека към предната част на магазина. Внезапно осъзна, че ще може да се измъкне невредим пред очите на стотина клиенти. *Та той беше новият Весел свирач. Децата го обичаха.*

— Сега ще вземем няколко войници.

— Могъщия Макс — повтаряше момченцето упорито. — Искам Могъщия Макс!

Убиецът излезе от трета пътека. Намираще се на по-малко от трийсет стъпки от главния изход на магазина. Паркингът на Търговския център граничеше с Колумбия Парк, който от самото начало бе част от плана му за бягство.

Взе бързо няколко стъпала и после замръзна на място в предната част на магазина.

По дяволите! Мъж и жена към трийсетте вървяха към него! Жената изглеждаше точно като Малкото тъжно момченце.

Хванаха го — без съмнение. Сипаха го на място! Сипаха го!

Знаеше какво трябва да направи, тъй че нито за миг не се поддаде на паника. Ако не се смятаха няколкото инфаркта, които получи вътрешно.

— Здравейте. — Той се усмихна широко и влезе в най-доброто си превъплъщение. — Това момченце ваше ли е? Беше се загубило при войниците. Никой не дойде да го вземе. Реших, че ще е по-добре да го заведа при управителя на магазина. Малкият щеше да си изплаче очите. Вие ли сте майка му?

Майката протегна ръце към своето съкровище, като в същото време мятеше люти погледи към съпруга си.

Аха, значи ето го нашия злодей! Явно таткото бе изгубил момченцето. Напоследък татковците нищо свястно не могат да свършат! Поне неговият със сигурност.

— Много ви благодаря — възкликна мама. И хвърли поредния мръсен поглед към татко. — Много мило — добави тя към убиеца.

Той продължи да я огрява с най-хубавата си усмивка. Така се вживяваше в ролята си, че сърцето му щеше да се пръсне.

— Всеки би сторил същото. Той е прекрасно момченце. Е, всичко хубаво. Чао-чао. Иска да си има Могъщия Макс. Сигурно това е търсел.

— Да, той действително иска Могъщия Макс. Довиждане. И още веднъж благодаря — каза мама.

— Чао-чао — направи муцунка малкият, махайки с ръчичка. — Чао-чао.

— Надявам се да се видим пак някой ден — рече убиецът от училището „Соджърнър Трут“. Чао. *Тъпаци! Абсолютни идиоти! Пълни кретени!*

Отдалечи се от семейството. Нито веднъж не се обърна назад. Подмокряше се, но и го избиваше на смях. Дори не можеше да се съдържи. Ето още нещо в негова полза — дори и да го хванеха някой ден — никога нямаше да повярват, че той е убиецът от училището. Абсурд!

15.

Е, така беше много по-добре. Животът отново стана хубав. Отворих очи и видях Джани, която ме съзерцаваше от около три стъпки. Джани държеше в ръце котката Роузи. Понякога Джани обича да ме гледа, докато спя. Аз също. Така е честно.

— Ей, слънчице — рекох ѝ. — Помниш ли онази песен: „Някой да бди над мен?“ — Изтананиках ѝ два-три такта.

Джани кимна утвърдително. Знаеше песента. Беше ме чувала да я свиря на пианото долу на верандата.

— Имаш гости — оповести тя. Седнах в леглото.

— Откога чакат?

— Току-що дойдоха. Нана ни прати с Роузи да те повикаме. Тя им прави кафе. За теб също. Трябва да ставаш.

— Да не са Сампсън и Ракийм Пауъл? — попитах. Джани поклати глава. Тази сутрин изглеждаше необичайно срамежлива, което не беше типично за нея.

— Бели мъже.

Започвах бързо да се събуждам.

— Ясно. Случайно да си чула имената? — Внезапно реших, че аз самият ги знам. Разреших загадката без чужда помощ — или поне така смятах.

Джани каза:

— Г-н Питман и г-н Клаузър.

— Много добре — похвалих я аз.

„Не е добре, ама никак“ — продължих аз наум за гостите си. Нямах никакво желание да се виждам с главния инспектор, нито с шефа на полицията — най-малко в собствения си дом.

Особено пък по повода, който предполагах, че ги бе довел при мен.

Джани се наведе и ме удостои с полагащата ми се сутрешна целувка. После с още една.

— О, колко лъжовни могат да бъдат целувките — намигнах ѝ аз.

— А не — отвърна тя. — Не и моите.

Отне ми не повече от пет минути да се подготвя, доколкото изобщо можех да се подготвя за това. Нана забавляваше нашите посетители в гостната. Шефът на полицията Клаузър беше идвал у нас два пъти. На главния инспектор му беше за пръв път. Предполагах, че Клаузър го е накарал да дойде.

Питман и Клаузър отпиваха от димящото кафе на Нана и се усмихваха на някаква история, която възрастната жена им разказваше. Чудех се за какво ли е решила да си излива душата. Моментът беше опасен — за Питман и Клаузър.

— Тъкмо упреквах тези господа, задето оставят Емануел Перес да се шляе на воля из улиците вече толкова време — обърна се тя към мен, когато влязох в гостната. — Обещаха повече да не се повтаря. Да им вярвам ли, Алекс?

Питман и Клаузър срещу мен се ухилиха едновременно. Никой от тях не си даваше сметка, че това не е повод за усмивки и че моята баба не е човек, с когото могат да се шегуват или, още по-зле, да се държат пренебрежително с нея в собствения ѝ дом.

— Не, не бива да вярваш нито дума. Сега свърши ли? — попитах я, отвърщайки със собствената ѝ мила изкуствена усмивка.

— Знаех си, че не мога да им вярвам. Исках да получа писмено обещание — отвърна Нана.

Кимнах и се усмигнах, сякаш старицата се бе пошегувала, което знаех, не бе истина. Тя беше дяволски сериозна. Шефът и Клаузър се засмяха от сърце. Взеха Нана за зевзек. Само че тя не е.

— Може ли тримата да говорим тук? — попитах я аз. — Или предпочиташ да излезем да проведем дискусиата си навън?

— Прибирам се в кухнята — измери ме с жлъчен поглед Нана и продължи: — Беше ми приятно да се запознаем, господа. Не забравяйте какво сте ми обещали. Аз ще го помня.

След като тя излезе от стаята, шефът заговори направо.

— Поздравления, Алекс. Разбрах, че си намерил богата колекция от детска порнография в апартамента на Емануел Перес.

— Порното го намерихме двамата с инспектор Сампсън — отвърнах аз. И млъкнах. Бях решил да не ги облекчавам. Всъщност бях сто процента съгласен с гледната точка на Нана.

— Убеден съм, че се чудиш какво правим тук, тъй че нека обясня — обади се и главен инспектор Питман. Двамата с него не бяхме

близки, меко казано. Нито някога щяхме да станем. Питман беше кавгаджия, грубиян и прикрит расист, като това бяха положителните му качества.

— Сърдечно благодаря — рекох на шефа. — А аз мислех, че може би просто сте били из квартала и сте се отбили да опитате кафето на баба. То си заслужава разходката.

Питман дори не направи усилие да се усмихне.

— Късно снощи получихме официална молба от ФБР. Искат ти да поемеш разследването по убийството на сенатор Фицпатрик. Специален агент Кайл Крейг е настоял категорично. Очевидно случаят е важен, Алекс.

Оставих главен инспектор Питман да свърши и после бавно поклатих глава в знак на отказ.

— Тук в югоизточната част на ръцете ми лежат поне половин дузина неразкрити убийства — поясних. — Случаят, който приключихме току-що, трябваше да бъде разрешен още преди месеци. Тогава поредното малко момиченце нямаше да умре напразно. Един инспектор от отдел „Убийства“ бе отклонен от следата на убиеца. А сега момиченцето е мъртво. Едва шестгодишно.

— Това е случай от първостепенна важност — заяви началникът на полицията. Имаше снежнобели коси. Лицето му бе яркочервено, което се случваше, когато го обземаше безпокойство или гняв. Двамата обикновено се разбирахме, намирахме някакво общо решение. Този път едва ли.

— Кажете им на ония от ФБР, че не съм съгласен да бъда похарчен за тая бъркотия с Джек и Джил. Ще се обадя на Кайл и ще му обясня. Той ще разбере. Имам няколко убийства в Югоизточния район. Хората тук също умират. Имаме си собствени каши и дори случаи от първостепенна важност.

— Нека те попитам нещо, Алекс — рече началникът на полицията. Думите му бяха съпроводени с ласкава усмивка. Куп красиви изкуствено бели зъби. Можех да им изсвиря някой вълнуващ Гершуин, въпреки че две-три здрави парчета на Литъл Ричард щяха да бъдат по-подходящи. — Искаш ли още да бъдеш полицай?

Попадна в целта. Гаден удар, но доста добър.

— Искам да бъда свястно ченге — отвърнах. — Искам да правя добро, стига да мога. Както винаги. Нищо не се е променило.

— Това е правилният отговор — каза началникът, като че ли аз бях дете, което имаше нужда от неговите напътствия. — Поемаш разследването на случая Джак и Джил. Решено е от много високо място. Имаш опит в този тип убийства с видиотени психари. Официално си освободен от всички други случаи. Тъй че бъди много добро ченге, Алекс. От ФБР са почти сигурни, че Джак и Джил ще извършат ново убийство.

И аз бях на това мнение.

Чуствах съвсем същото и по отношение на убиеца от училището „Соджърнър Трут“.

16.

Съпротивлявах се още един ден на неповторимото обаяние на случая Джак и Джил. Половин ден поне — със сигурност. Опитах се да изясня някои неща около патрула ми в Югоизточния район. Бях бесен заради станалото с Клаузър и Питман.

Шанел Грийн бе умряла, защото не бяха назначили повече инспектори да открият онзи Клъцни-го-Чъки, не се бяха опитали да предразположат Алвин Джаксън и да си поговорят с него. Цялата трагична история безспорно беше свързана с расизма, а това ме вбесяваше и в същото време ме натъжаваше.

Прибрах се рано и прекарах вечерта с Нана и децата. Исках да се уверя, че са добре след убийството в „Соджърнър Трут“. Поне тази ужасна загадка бе разкрита. Ала все още не можех да се отърва от натрапчивите мисли за убийството на онова дете. Не можех да ги превъзможна по много причини.

За около половин час предадох седмичния урок по бокс на Деймън и Джани в мазето. Деймън, трябва да му се признае, никога не се оплакваше, че в заниманията участва и сестра му. Просто си надяваше ръкавиците.

Двамата се превръщаха в умели малки бойци, но, което бе важно — учеха се кога да не се бият. Малко бяха онези, които се заяждаха с тях в училище, ала това се дължеше основно на факта, че бяха добри деца и знаеха как да се разбират с околните.

— Внимавай с краката, Деймън — обадох се аз. — Не си тръгнал да гасиш пожар с тях, нали?

— Трябва да танцуваш — лекичко го заяде Джани. — Стъпка, надясно. Назад. Стъпка, още една, сега наляво.

— Ще си потанцувам върху теб само след минутка — заплаши я Деймън и двамата избухнаха в неудържим смях.

След малко се качихме горе и се наредихме пред телевизора. Джани, кръстосала малките си ръчички и свъсила вежди над кестенявите очи, ми отправи страшна физиономия. Беше дошло

официалното и неподлежащо на обжалване време за лягане и тя бе решила да протестира.

— Не, тате, не! — възкликна. — Часовникът ти много избързва.

— Да, Джани. Да, да! — държах на своето аз, отстоявайки мнението си пред главния си опонент у дома. — Часовникът ми много изостава.

— Не, господинчо. Няма да стане! — упорстваше тя.

— Напротив. Не можеш да се отървеш. Спукана ти е работата.

В крайна сметка дългата ръка на закона се пресегна и сграбчи поредния непоправим престъпник. Вдигнах Джани от канапето и я занесох до леглото ѝ точно в осем и половина — на секундата. Ред и законност царяха в дома на семейство Крос.

— Къде отиваме, татко? — разхихика се малката във врата ми. — За сладолед? Аз ще си взема сметанов с пралини.

— Гладна кокошка просо сънува.

Докато притисках Джани в обятията си, не можех да не мисля за малката Шанел Грийн. Когато я видях в онзи училищен двор, аз се стъписах. Защото виждах Джани. Беше един порочен кръг, от който мислите ми не можеха да избягат.

Живеех в страх, че онези изверги могат да дойдат вкъщи. Един от тях бе идвал у нас преди години. Гари Сонеджи. Тогава адски ни бе провървяло — не беше пострадал никой.

Двамата с Джани си бяхме измислили една молитва, която много обичахме. Тя коленичи до леглото си и произнесе думите в красив детски шепот.

Думите бяха: „Ти, Господи, който си на небето, баба и татко ме обичат. Дори Деймън ме обича. Благодаря ти, Господи, че си ме създал добър човек, хубав и понякога забавен. Винаги ще се старая да върша онова, което е редно, стига да мога. Аз съм Джани Крос и ти пожелавам лека нощ“.

— Амин, Джани Крос — усмихнах се аз на момиченцето си. Обичах я повече от живота. Напомняше ми за майка си в нейните най-добри страни. — Ще се видим утре сутрин. Нямам търпение.

Джани се усмихна, а после внезапно ококори очи и светкавично се изправи в леглото.

— Можеш да ме видиш още тая вечер. Просто ми позволи да поседя до по-късно — каза тя. — Направо умирам за сладолед.

— Много си смешна — отвърнах ѝ аз и я целунах за лека нощ. — И хубава, и умна. — Господи, колко ги обичах и двамата! Съзнавах, че точно тази бе причината убийството на детето да се загнезди така в мозъка ми. Маниакът наистина бе извършил престъплението си много близо до нашия дом.

Може би по тази причина с Деймън излязохме малко по-късно на разходка. Аз го бях прегърнал през рамото. Струваше ми се, че с всеки изминал ден става малко по-голям, малко по-силен, малко по-суров. Двамата бяхме добри приятели и аз много се радвах, че досега нещата между нас винаги се бяха получавали.

Вървахме към училището на Деймън. По пътя си минахме край една баптистка църква, чиито стени бяха изрисувани с тъмночервени и черни графити: *Не ми пука за Исус, щото и на Исус не му пука за мене*. Това бе преобладаващо убеждение в околността — особено сред младите и непокорните.

В „Соджърнър Трут“ бе убито дете, което учеше в училището на Деймън. Каква ужасна трагедия и все пак синът ми до голяма степен вече я познаваше. Той бе виждал смъртта на улицата — в престрелка между двама младежи на един паркинг, — когато бе едва на шест години.

— Понякога не те ли е страх да ходиш на училище? Каж ми истината. Няма нищо срамно да признаеш онова, което наистина чувстваш, Деймън — меко му напомних аз. — Аз също понякога се боя. Бийвъс и Бътхед ме плашат. Рен и Симпи също.

Деймън се усмихна и сви рамене.

— Да, понякога ме е страх. Първия ден, след като тръгнахме отново, направо треперех. Няма да затворят училището, нали?

Вътрешно се усмихнах, но запазих сериозно изражение.

— Не, утре ще си има часове както обикновено. И домашни.

— Аз вече си ги приготвих — заяви Деймън отбранително. Нана го държеше малко изкъсо за оценките, но това не беше чак толкова лошо, струва ми се. — Почти винаги получавам само шестици.

— Почти винаги само шестици? — разсмях се аз. — Що за изречение е това?

— Вярно. — Деймън се ухили като млада хиена, току-що чула доста добър виц за Серенгети.

Закачливо приложих на Деймън лек ключ и нежно бръснах кокалчетата на юмука си по късата му подстрижка. Засега си беше окей. Беше силен, беше и добър човек. Обичах го като луд и исках момчето ми да го знае във всеки един миг.

Деймън измъкна глава от хватката ми. После изтанцува две стъпки в стил Шугър Рей Ленърд и изстреля няколко бързи пробни юмука в стомаха ми. Показваше ми с какво здраво малко зверче си имам работа. В което изобщо не се съмнявах.

Точно в този миг забелязах една жена, която излезе от сградата на училището. Същата, която бях видял рано сутринта в деня на убийството на Шанел Грийн. Онази, която ме бе очаровала с присъствието си. Наблюдаваше как двамата с Деймън се боричкаме на тротоара. Беше се спряла, за да ни погледа.

Беше слаба и висока, почти метър и осемдесет. Лицето ѝ се губеше в сянката на училището. Въпреки това аз си я спомнях от онази утрин, помнех и самоувереността ѝ. Тогава имах усещането, че е обгърната в някаква тайнственост.

Жената махна с ръка и Деймън ѝ отвърна. После тя се отправи към тъмносиния мерcedes, паркиран до стената на сградата.

— Познаваш ли я?

— Това е новата директорка на нашето училище — информира ме Деймън. — Госпожа Джонсън.

Аз кимнах. Госпожа Джонсън.

— Работи до късно. Аз съм впечатлен. А на теб как ти се струва? — попитах Деймън, докато я съпровождах с поглед до колата ѝ. Сетих се, че Нана беше говорила за директорката, имаше много добро мнение за нея, беше я нарекла „извор на вдъхновение“ и според нея имаше благ характер.

Без съмнение беше хубава и от вида ѝ сърцето ми се сви, макар и за миг. В интерес на истината, липсваше ми интимно присъствие в живота ми. Тъкмо превъзмогнах доста сложно и вече бивше приятелство с една жена — Кейт Мактиърнън. Въпросната есен работех много и съзнателно избягвах този проблем. Онази нощ — също.

Деймън отговори без всякакво колебание на моя въпрос.

— Харесва ми. Всички харесват госпожа Джонсън. Желязна е. Дори по-желязна от теб, тате — добави той.

Не изглеждаше толкова желязна в мерцедеса си, но аз нямах основание да не вярвам на сина си. Очевидно беше смела, след като остава сама в училището вечер. Може би малко прекалено смела.

— Хайде да потегляме към къщи — казах на сина си накрая. — Бях забравил, че утре трябва да ставаш за училище.

— Нека да не си лягам веднага и да погледаме „Булетс“ срещу „Орландо Маджик“ — впусна се да ме увещава той и увисна на лакътя ми.

— О, разбира се. Или не, хайде да събудим Джани и да не си лягаме цяла нощ — казах аз и се засмях високо. Смяхме се и двамата, развеселени от шегата.

Същата вечер спях заедно с децата. Изобщо не бях превъзмогнал убийството в училището. Понякога хвърляхме одеяла и възглавници на пода и спяхме там, все едно че бяхме бездомници. Това докарваше Нана до истерия, но тъй като според мен тези пристъпи я закаляваха, ние гледахме да ѝ осигуряваме поне един седмично.

Докато лежах с отворени очи край двете деца, които спяха спокойно, не можех да се отърся от мисълта за Шанел Грийн. Тя бе последното нещо, за което имах нужда да мисля. *Защо някой бе върнал тялото в училището?* Недоумявах. В един случай винаги има неясни моменти, но този бе лишен от смисъл и затова ме вълнуваше. Беше излишно късче в пъзела, който трябваше уж да бъде завършен.

После за миг-два се замислих за госпожа Джонсън. Тя беше подобър избор. *Дори по-желязна от теб, тате.* Каква блестяща препоръка от моя мъничък мъж. Беше почти предизвикателство. *Всички харесват госпожа Джонсън* — беше казал Деймън.

Запитах се какво ли ѝ е малкото име. И неочаквано ми хрумна — Кристин. Просто ей така. Кристин. Харесваше ми как звучи в главата ми.

Накрая потънах в сън. Спях с децата сред купа възглавници и одеяла на пода на спалнята. Тази нощ не ни посетиха никакви чудовища. Аз нямаше да ги пусна.

Юнакът, гибел за многоглавия змей, беше неуморен страж. Уморен, сънен и може би малко по-сантиментален, но с несекваща бдителност.

17.

Това наистина беше шантаво, откачено, безумно. Беше направо жестоко! Убиецът искаше да го направи отново, и то незабавно. На минутата. Искаше да очисти и двамата. Само колко газ щеше да има. И каква огромна искра.

Беше ги наблюдавал отдалече — баща и син. Мислеше за собствения си баща, онзи никаквец.

После видя как високата красива учителка махна с ръка и се качи в колата си. Инстинктивно изпита омраза и към нея. Жалка негърска кучка! Как само цъфна в лицемерна даскалска усмивка.

БАМ! БАМ! БАМ!

Три безупречни изстрела в главата.

Три глави, които се пръскат като зрели пъпешки.

Ето какво заслужаваха всички. Екзекуция по кратката процедура.

Докато наблюдаваше сцената край училището, в главата му започна да се оформя една наистина язвителна мисъл. Той вече знаеше много неща за Алекс Крос. Крос беше неговият инспектор, нали тъй? Бяха му поверили неговия случай, нали? Значи Крос беше неговата жертва. Ченге, също като родния му баща.

Най-интересното беше, че никой не обърна внимание на първото убийство. То си остана почти незабелязано. Вестниците във Вашингтон го подминаха ей така. Както и телевизията. Никой не го беше грижа за едно малко черно момиченце от Югоизточния район.

Интересуваха се единствено от Джак и Джил. Бели богаташи, които трепереха за живота си. Пъзльовци! Е, майната им на Джак и Джил. Той беше по-добър от Джак и Джил и възнамеряваше да им го докаже.

Директорката на училището мина покрай скривалището му в един избуял храсталак. Много добре знаеше коя е тя. Госпожа Джонсън. Уитни Хюстън на Югоизточния район. Майната й!

Бавно отмести поглед към Алекс Крос и сина му. Усети как вътре в него избликна гняв, който все повече нарастваше и заплашваше да го погълне. Сякаш някой отново бе натиснал тайното му копче. Космите

на врата му настръгнаха. Пред очите му започна да се спуска червена пелена, усети как мозъкът му потъва в червена мъгла. Нечия кръв, нали? На Крос? На сина му? Идеята да умрат заедно му допадна страхотно. Той би могъл да се погрижи, човече.

Проследи Алекс Крос и сина му до техния дом — вече побеснял, но на безопасна дистанция. Мислеше върху това какво ще бъде следващото му действие.

Той беше по-добър от Джак и Джил.

Щеше да го докаже и на Крос, и на всички останали.

18.

Тържественият благотворителен прием, организиран в полза на Съвета по психическо здраве, се провеждаше в петък вечерта в сградата на пенсионния фонд на Еф стрийт и Четвърта. Внушителната бална зала бе на три нива с огромни мраморни колони и над хиляда гости, шумно разположени около искрящите струи на един фонтан. Сервитьорите и сервитьорките носеха шапки в стил Дядо Коледа. Оркестърът енергично подхвана жизнерадостна суингова версия на „Зимна приказка“. Какво невероятно веселие!

А гост водещ на вечерта бе не кой да е, а самата принцеса на Уелс. Сам Харисън също беше там. Джак беше там.

Когато принцеса Даяна влезе в импозантната, потънала в блясък бална зала, той я огледа отблизо. Антуражът ѝ включваше един финансист, за когото се носеха слухове, че ще бъде следващият ѝ съпруг, бразилският посланик със съпругата си и няколко знаменитости от света на висшата мода в Америка. По ирония на съдбата две от манекенките в групата, изглежда, страдаха от лека форма на булимия — нервното разстройство, което бе тормозило Даяна десетина години.

Джак се придвижи още няколко стъпки към принцесата. Беше заинтригуван и имаше сериозни въпроси относно качеството на нейната охрана. Наблюдаваше как момчетата от Тайната служба^[1] правят дискретна обиколка и после остават на пост наоколо с включени слушалки.

Церемониален специалист по тостовете бе доведен чак от Англия, за да вдигне достойна наздравница за кралицата — президент на Съвета — и за домакина Уолтър Аненбърг. Посланикът говори кратко, след което последва пицно, макар и попрепечено и недостатъчно пикантно блюдо — крехко агне в сос „нисоаз“^[2] и зелен боб.

Когато принцесата стана да говори по време на десерта, който включваше портокалов пай с бадеми, портокалов сос и крем „Марсала“, Джак беше на по-малко от трийсет стъпки от нея. Тя

носеше скъпа рокля от златиста тафта с пайети, но той я намираше скована, поне за неговия вкус. Големите ѝ крака му напомняха за патето Дейзи от анимационното филмче. Принцеса Дейзи, това бе неговият прякор за Даяна.

Речта ѝ бе много лична, макар и позната на онези, които бяха следили живота ѝ отблизо. Тревожно детство и юношество, изтощителен стремеж към съвършенство, чувство за малоценност и ненавист към себе си. Всичко това, по думите ѝ, я бе довело до „нейната срамна приятелка“ булимията.

За Джак речта ѝ прозвуча странно пресилена и дразнеща. Той изобщо не бе трогнат от самосъжалението на Даяна, нито от полуистерията, която, изглежда, се таеше под повърхността на нейното изпълнение и вероятно на целия ѝ живот.

Публиката определено реагира по различен начин. Дори обикновено студентите охранители от Тайната служба приеха емоционално думите на популярната принцеса. Краят на речта ѝ бе посрещнат с оглушителни аплодисменти, които изглеждаха искрени.

После всички присъстващи станаха на крака, в това число и Джак, и продължиха сърдечните, шумни овации. Ако бе протегнал ръка, почти щеше да докосне Даяна. Идеше му да извика: Наздраве за булимията! Наздраве за всички стойностни каузи!

Беше време отново да пристъпи към действие. Дойде моментът за номер две в историята за Джил и Джак. Време за началото на много неща.

Освен това беше негов ред да бъде звезда тази вечер — да свири соло. На приема той наблюдаваше друга известна личност. Бе изучавал нейните навици и маниери на още няколко приема по различни поводи.

На външен вид Натали Шиън бе впечатляваща. Предизвикващата възхищението на своите зрители водеща на телевизионна новинарска емисия бе руса и с точета изглеждаше около метър и седемдесет и два-три. Беше облечена в семпла класическа рокля от черна коприна. От нея струеше чар, но най-вече класа. Първа класа. Натали Шиън удачно бе описана като „американската кралска персона“, „американската принцеса“.

Джак започна да се придвижва малко след девет и половина. Част от гостите вече танцуваха на музиката на осемчленен оркестър.

Непринудените салонни разговори течаха свободно: деловите сделки на Марион Гингрич, търговски проблеми с Китай, затрудненията на Джон Мейджър, планирани ски излети до Аспен, Уислър или Алта.

Натали Шиън бе обърнала три „маргарити“^[3] — чисти, със сол по ръба на чашата. Беше я наблюдавал. Не й личеше, но нямаше начин да не чувства нещо, трябваше да бъде поне леко развеселена.

„Тя е изключително добра актриса“ — мислеше си Джак, когато се озова до нея на един от страничните барове. Майстор на изживяванията за една нощ и любовните връзки за един уикенд. Джил я бе проучила основно. *Зная всичко за теб, Натали.*

Той направи две крачки встрани и внезапно двамата се озоваха лице в лице. Всъщност почти се сблъскаха. Той усети аромата на парфюма ѝ. Цветя и екзотични подправки. Прекрасно. Дори знаеше забавното име на този мирис — Ескада, акт 2.

— Съжалявам. Извинете — каза той и усети, че страните му поруменяват.

— Няма нищо. Аз не гледах къде вървя. Колко съм непохватна — отвърна Натали и се усмихна. Убийствената ѝ телевизионна усмивка в едър план. Наистина нещо, което трябва да се изживее лично.

Джак се усмихна в отговор и внезапно по очите му пролича, че се е сетил коя е. *Той я бе познал.*

— Вие никога не забравяте име или лице, вече единайсет години пред камерата — каза той на Натали Шиън. — Мисля, че цитатът е точен.

Натали не пропусна да отвърне на удара му.

— Вие сте Скот Куксън. Запознахме се в „Меридиан“. В началото на септември. Вие сте адвокат в престижна юридическа фирма, разбира се.

Тя се засмя на малката си шега. Хубав смях. Красиви устни и безупречно поддържани зъби. Натали Шиън. Неговата мишена за вечерта.

— Наистина ли сме се запознали в „Меридиан“? — попита тя, проверявайки фактите като един добър репортер, какъвто беше. — И вие сте Скот Куксън?

— „Да“ и на двата въпроса. После имахте още някаква работа в Британското посолство.

— Май и вие никога не забравяте лица и факти — каза тя. Усмивката ѝ остана непроменена. Съвършена, блестяща, почти ефирна. Телевизионната звезда в реалния живот, ако това бе реален живот.

Джак сви рамене и се престори на смутен, което не беше особено трудно в присъствието на Натали.

— Някои лица и някои факти — отвърна той.

— Е — каза Натали, — този път след приема не ме чака още един. Всъщност аз си тръгвам рано от подобни тържества. Дори и да не ви се вярва. Все пак това е една добра причина.

— Съгласен съм. Вярвам в смислените каузи.

— О, и коя е любимата ви кауза?

— „Обществото за предотвратяване на жестокостта към животните“ — отвърна той. — Това е каузата, която за мен има дълбок смисъл.

Опита се да изглежда приятно изненадан, че тя е останала да поговори с него. Можеше да играе тези салонни игри не по-зле от всеки друг, когато му се налагаше, когато поискаше.

— Ако си позволя малката дързост — каза той, — бихте ли обмислили възможността двамата заедно да се махнем оттук? — Неговата много естествена и непретенциозна усмивка смекчи прозвучалата нахално реплика. Въпреки това поканата бе недвусмислена. И явна. Отговорът на Натали Шиън бе от огромна важност и за двамата.

Тя впери поглед в него, леко слисана. „Провали се“ — помисли си той. Или може би в момента играеше роля.

После Натали Шиън се засмя. С гърлен, почти дрезгав смях. Той бе убеден, че никой в Америка не бе чувал този смях през време на превъплъщението ѝ в нейната официална и благопристойна роля на известна телевизионна водеща.

„Горката Натали — помисли си Джак. — Номер две.“

[1] Така се нарича службата, която съвсем явно и официално охранява президента и други високопоставени служители и дипломатически представителства. — Б.пр. ↑

[2] Доматен сос с маслини, чесън и аншоа. — Б.пр. ↑

[3] Коктейл от текила и лимонов сок. — Б.пр. ↑

19.

На тръгване Натали си взе още една „маргарита“.

— За из път — каза тя и онзи дълбок, великолепен неин смях бликна отново. — Научих се да ходя на приеми в академията „Св. Катерина“ в Кливлънд. После в Охайо — довери му тя по пътя за гаража, който се намираще под сградата на пенсионния фонд. Опитваше се да му покаже, че е различна от телевизионния си образ, че е неудачник, че е по-забавна. Той разбра посланието ѝ. То дори предизвика симпатиите му. Забеляза, че обичайната ѝ ясна и отчетлива дикция сега бе леко небрежна. Натали вероятно смяташе, че така звучи секси, и беше права. Тя всъщност бе много симпатична, много земна, което малко го учуди.

Взеха нейната кола, както Джил бе предвидила. Натали караше сребристосиния си додж доста бързичко. Едновременно с това приказваше като картечница, ала не губеше интереса на публиката си: ГАТТ, проблемите на Елцин с пиенето, недвижимото имущество в административна област Колумбия, реформата във финансирането на предизборните кампании. Показа се интелигентна, информирана, жизнерадостна и единствено леко невротична по въпроса за нескончаемата борба между половете.

— Къде отиваме? — реши най-сетне, че трябва да попита той. Естествено, вече знаеше отговора на своя въпрос. Хотел „Джеферсън“ — сладостният капан на Натали. Нейното място.

— О, в лабораторията ми — отвърна тя. — Защо, притесняваш ли се?

— Не. Е, може би мъничко — отговори той и се разсмя. Така си и беше.

Тя го въведе в личния си апартамент в хотел „Джеферсън“ на Шестнадесета улица. Две красиви стаи и просторна баня с изглед към центъра на града. Джак знаеше, че тя притежава и една къща в аристократичната стара част на Александрия. Джил бе ходила там. За всеки случай. За да бъдат точни. *Мери по два пъти. Ако трябва и по пет пъти мери!*

— Това местенце е собствената ми почерпка за самата мен. Специално място, където мога да работя в сърцето на града — каза му тя. — Гледката не е ли зашеметяваща? Внушава ти усещането, че притежаваш целия град. Поне с мен е така.

— Разбирам те. Аз самият много обичам Вашингтон — обади се Джак. За миг се бе изгубил в далечината, погълнат от панорамата отвън. Той наистина обичаше този град и онова, което се предполагаше, че представлява или поне представляваше навремето. Още си спомняше първото си идване тук. Беше едва редник в пехотата, само на дваисет. Войникът.

Той безмълвно обходи с поглед работното ѝ място. Преносим компютър, малък мастиленоструен принтер, два видеоплейъра, една златна статуетка „Еми“, джобен справочник за пътническите авиолинии. Свежи цветя в розова ваза до черна керамична купа, пълна с чуждестранни дребни монети. *Натали Шиън, това е твоят живот. Донякъде забележителен, донякъде тъжен, но най-вече приключил.*

Натали спря и се вгледа в него внимателно, сякаш го виждаше за първи път.

— Ти си много добър човек, нали? Създаваш впечатление на много искрен човек. Неподправен, както се казва — или както се казваше навремето. Ти си добро момче, нали, Скот Куксън?

— Не съвсем — повдигна рамене той. После извъртя искрящите си сини очи и на устните му се появи пленителна лека полуусмивка. В това бе наистина добър: да спечели момичето — ако се налагаше. Въпреки че, в интерес на истината, при нормални обстоятелства той никога не кръшкаше. Беше моногамен.

— Никой не е наистина добър във Вашингтон. Особено след като е поживял известно време тук — каза той, като продължаваше да се усмихва.

— Предполагам, че си прав — изсмя се тя дрезгаво, после отново. На себе си ли? Личеше, че е малко разочарована от отговора му. Искаше или може би имаше нужда от нещо неподправено в живота си. Е, същото искаше и той — тъкмо в това се заключаваше всичко. Играта беше изискана — в това беше онази търсена неподправеност. Случваше се нещо изключително важно. Твореше се историята. И то именно в този миг, в този апартамент в хотел „Джеферсън“.

Тази опасна, неустоима игра, в която се бе впуснал — тя бе животът му. Имаше смисъл и той се почувства удовлетворен. Не, той почувства — за първи път от години.

— Ей, здравей, Скот Куксън. Загубихме ли те за секунда?

— Не, не. Тук съм. Аз съм човек, който живее с настоящето. Просто се наслаждавах на великолепия изглед. Вашингтон в малките часове.

— Това е нашата гледка за вечерта. Само за теб и мен.

Натали направи първата стъпка в чисто физически план, точно както го бе предвидил, и това му подейства успокоително.

Тя го приближи в гръб. Застана зад него и обгърна гърдите му с дълги и слаби ръце, на които подрънкваха гривни. Бе изключително хубаво. Тя разпалваше силно, почти неустоимо желание и го знаеше. Той почувства как се възбужда, как става твърд като камък в панталоните отляво. А тази възбуда бе като лека тръпка в сравнение с всичко останало, което чувстваше в момента. Освен това можеше да я използва. *Нека почувства възбудата ти. Нека те докосне.*

— Така добре ли е? — попита тя. Всъщност беше мила. Нежна, грижовна. Жалко. Твърде късно за промяна на плана и избор на друга мишена. Кофти късмет, Натали.

— Много добре, Натали.

— Мога ли да смъкна вратовръзката ти, колкото и да е елегантна? — попита тя.

— Мисля, че връзките изобщо трябва да бъдат премахнати — отвърна той.

— Не, връзките определено имат своето място. Първи причастия, погребения, коронации.

Натали стоеше съвсем близо до него. Можеше да бъде тъй сладко, тъй нежно изкусителна, което го натъжаваше. Харесваше я повече, отколкото бе предполагал. Някога може би наистина е била семплата красавица на Средния запад, за каквато отчасти се представяше и сега. Към Даниел Фицпатрик той бе изпитвал единствено неприязън, но тази вечер чувствата му бяха многоплатови. Вина, съжаление, колебание, съчувствие. *Най-трудно бе да убиваш така отблизо.*

— Какво ще кажеш за белите памучни ризи? Техен привърженик ли си? — попита Натали.

— Изобщо не харесвам бели ризи. Белите ризи са за погребения и коронации. И за благотворителни балове.

— Напълно споделям изразеното становище — каза Натали, докато бавно разкопчаваше бялата му риза. Той остави леките ѝ пръсти да извървят пътя си. Стигнаха до колана му. Възбуждащо. Тя беше ненадмината в това. Плъзна длан по чатала му и после бързо я отдръпна.

— А какво ще кажеш за високите токчета? — попита Натали.

— Всъщност ги харесвам, когато се носят от подходяща жена за подходящ случай — отвърна той. — Но обичам и походка на боси нозе.

— Хубаво казано. Момичето да има право на избор. Това ми харесва.

С отривисто движение тя изу само едната черна обувка и после се засмя на шегата си. Въпрос на избор — едната обувка събута, другата все още на крака ѝ.

— А копринени рокли? — прошепна тя във врата му. Вече бе твърд като камък. Дишаше тежко. Натали също. Помисли си дали първо да не я люби. Щеше ли да бъде по правилата? Или си беше изнасилване? Натали бе успяла да го обърка в това отношение.

— Мога и без тях в зависимост от случая, разбира се — прошепна той в отговор.

— Ммм. Май че сме на едно мнение за много неща.

С грациозно движение Натали Шиън се освободи от роклята си. Остана по синьо дантелено бельо, една обувка и черни копринени чорапи. Около врата си имаше тънка златна верижка с кръстче, която изглеждаше така, сякаш бе пристигнало заедно с нея чак от Охайо.

Джак все още бе с панталони. Но без бяла риза, без връзка.

— Може ли да отидем там? — прошепна тя, без да назовава гласно спалнята. — Наистина е хубаво. Гледката е същата, само че има и камина. Камината дори работи. Нещо всъщност работи във Вашингтон.

— Добре. Тогава да си запалим огън.

Джак я повдигна, сякаш тя бе перце, сякаш двамата бяха елегантни танцьори, което в известен смисъл бе самата истина. Не искаше да мисли за нея, но не успяваше. *Опита се насилствено да я*

изхвърли от съзнанието си. Не можеше да разсъждава по този начин, като ученик, като нормално човешко същество.

— И силен. Хммм — въздъхна тя, докато изритваше най-сетне и другата си обувка.

Панорамният прозорец разкриваше възхитителна гледка нагоре по Седемнадесета улица. Булевардите и Скот Съркъл някъде там долу изглеждаха като прекрасна скъпа огърлица, бижу от Хари Уинстън или Тифани. Нещо, достойно да бъде носено от принцеса Даяна.

Наложи се Джак да си напомни, че Натали е негова жертва и че той е длъжен да я убие. Нищо не трябваше да му попречи да го извърши сега. Окончателното решение бе взето. Зарът бе хвърлен. Буквално.

Насили се да не се поддава на сантименталности. Ето така! Умееше да бъде тъй хладнокръвен и овладян.

За миг си помисли дали да не хвърли дръзката и красива новинарка през панорамния прозорец на спалнята ѝ. Запита се дали щеше да прелети през стъклото или просто ще се удари в него и ще падне в стаята.

Вместо това положи внимателно Натали на едно легло, покрито със старомодна провинциална кувертюра, дошла също от Охайо. После извади от джоба на сакото си белезници.

Изчака тя да ги види.

Натали Шиън се смръщи, сините ѝ очи се разшириха в недоумение. Буквално за секунди тя сякаш цялата някак се сви и посърна.

— Това някаква гадна шега ли е? — Беше гневна, но и засегната. Досещаше се, че пред себе си има някакъв извратен тип, и бе права — отвъд най-страшните си кошмари.

Гласът му бе съвсем нисък:

— Не, не е шега. Много е сериозно, Натали. Би могла да кажеш, че е новина.

В този миг от вратата към съседния апартамент се чу внезапно и рязко почукване. Той вдигна показалец, за да накара Натали да мълчи, да бъде много, много тиха.

Очите ѝ изразяваха объркване, откровен страх и необичайна липса на тъй свойственото ѝ присъствие на духа.

Неговите бяха студени. И абсолютно безизразни.

— Това е Джил — каза той на Натали Шиън. — Аз съм Джак.
Съжалявам. Наистина.

20.

Проправих си път през тълпата във фоайето на хотел „Джеферсън“ минута преди осем сутринта. В главата ми звучеше лек Гершуин в опит да заглади нацърбените ръбове. Внезапно и аз се бях включил в абсурдната игра. Джак и Джил. Сега бях част от нея.

Хладното достоплепие на хотела бе добросъвестно съхранено, поне в елегантното главно фоайе. Беше трудно да се приеме, че тук наистина се е случила странна и невероятна трагедия, или пък че изобщо е възможна на това място.

Подминах елегантен грил ресторант и магазин, чиито витрини демонстрираха изискана дамска мода. Един столетен часовник внимателно отброи часа, иначе всичко бе утихнало. Тук нямаше нито знак, нито дори намек, че Вашингтон е потресен и стъписан от две зловещи убийства на високопоставени личности и от заплахите, че предстоят и други.

Трайно се впечатлявам от фасади като на „Джеферсън“. Може би затова харесвам толкова Вашингтон, фоайето ми напомни факта, че в повечето случаи нещата не са такива, каквито изглеждат. То представляваше безупречна илюстрация на голяма част от онова, което ставаше в столицата. Изкусни фасади се издигаха срещу още по-изкусни фасади.

Джак и Джил бяха извършили второто си убийство само пет дни след първото. В този тих и така изискан хотел. Бяха заплашили и с няколко предстоящи убийства, и никой нямаше ни най-малка представа защо, нито как да спре това зловещо дебнене на знаменитости.

Жертвите се увеличаваха.

Но защо? Какво искаха Джак и Джил? Каква цел преследваха с безумната си игра?

Много рано същата сутрин вече бях разговарял със странните си приятели в клиниката за психични отклонения в Куонтико. Едно от преимуществата, с които разполагам, е, че те всички имат информация за моя докторат по психиатрия от университета „Джонс Хопкинс“ и с охота разговарят с мен, дори обсъждат теоретични прозрения. На този

етап изобщо не знаеха какво да мислят. После се свързах с един мой човек от лабораториите за анализ на веществените доказателства към ФБР. Хрътките там също нямаха на какво особено да се опрат. И ми го признаха. Джак и Джил бяха накарали всички ни да търчим в затворен кръг.

В тази връзка бях получил нареждане от началника на инспекторите да изработя „един от своите прословути психопрофили“ на двойката убийци, ако те наистина съществуваха. Чувствах, че на този етап задачата бе безсмислена, но шефът не ми бе оставил никакъв избор. Работейки вкъщи на собствения си персонален компютър, аз прерових наличния раздел по бихейвиористика и програмата с данни относно задържането на упражнилите насилие престъпници. Както и подозирах, не изникна нищо очевидно или кой знае колко полезно. Преследването бе на твърде ранен етап, а и Джак и Джил бяха прекалено добри.

Засега поне правилните стъпки бяха: първо — да се събере колкото се може повече информация; второ — да се задават точни въпроси, които да бъдат много и разнообразни; трето — всички подозрения, хрумвания и идеи да се записват на картончета, подредени по азбучен ред, които аз щях да нося у себе си до приключването на случая.

Знаех за няколко случая с дебнене на знаменитости и бързо прехвърлих информацията в главата си. Безспорен факт беше, че Бюрото разполагаше с база данни за повече от петдесет хиляди потенциални и действителни тайни преследвачи на известни личности. За разлика от осемдесетте години, когато техният брой нямаше и хиляда. Изглежда, липсваше конкретен профил на един отделен извършител, но много от тях притежаваха общи характеристики: преди всичко маниакалност по отношение на средствата за масова информация; потребност от признание; пълно обсебване от насилие или някаква религия; трудности в осъществяването на интимни отношения. Помислих си за Маргарет Рей, обзетата от мания почитателка, която многократно бе прониквала незаконно в дома на Дейвид Летърман^[1] в Кънектикът. Тя бе нарекла Летърман „доминиращата личност в моя живот“. Понякога и аз гледам Летърман, но според мен той далеч не е чак толкова добър.

После инцидентът с Моника Селеш, намушкана с нож в Хамбург. Катарина Вит, сполетяна от подобна съдба, поднесена ѝ от ръката на „страстен почитател“.

Но кои бяха Джак и Джил? Защо бяха избрали Вашингтон за арена на своите убийства? Дали член на правителството не бе навредил на единия или на двамата по някакъв начин — действителен или въображаем?

Каква бе връзката между сенатор Даниел Фицпатрик и убитата телевизионна водеща Натали Шиън? Какво общо можеха да имат помежду си Фицпатрик и Шиън? И двамата бяха либерали — това можеше ли да бъде от значение? Или убийствата бяха извършвани на случаен принцип и затова бе почти невъзможно да бъдат открити някакви общи закономерности? „Случаен“ бе противна дума, която все по-здраво се загнездваше в главата ми, докато разсъждавах над случая. „Случаен“ бе дума, която се ползваше с много лоша слава сред определени инспекторски кръгове. Случайните убийства почти винаги оставаха неразкрити.

Повечето от онези, които тайно наблюдаваха знаменитости, не убиваха своя дивеч, или поне не прибягваха незабавно до крайно насилие. Точно този факт ми късаше нервите по отношение на Джак и Джил. Колко време преди това са били обсебени от сенатор Фицпатрик и Натали Шиън? Как изобщо бяха избрали своите жертви? Дано изборът и убийствата не се основават на случаен принцип. Само това не!

Освен това бях заинтригуван от факта, че извършителите бяха двама и действаха задружно.

Току-що бях попаднал на зашеметяващ драстичен случай, в който двама приятели, мъже, бяха отвличали и убивали жени в продължение на повече от тринайсет години. Те си бяха сътрудничили, но в същото време се бяха състезавали един с друг. Психологическият принцип, на който се основаваше поведението им, бе известен като „принцип на близнаците“.

А Джак и Джил? Представляваха ли те отклонение от нормата? Бяха ли в любовни отношения? Или връзката им бе от друг характер? Беше ли сексуално обусловена? Това изглеждаше разумна възможност. Въпрос на надмощие? Една наистина перверзна игра, може би

крайната сексуална фантазия? Бяха ли екип от съпруг и съпруга? Или убийци веселяци като Бони и Клайд?

Беше ли това начало на едно злоещо забавление? Веселба във Вашингтон, включваща поредица от убийства?

Щеше ли да се разпространи и другаде? Към други големи градове, естествено средоточие на знаменитости? Ню Йорк? Лос Анджелис? Париж? Лондон?

Излязох от асансьора на седмия етаж на хотел „Джеферсън“ и се озовах сред коридор от смаяни и объркани лица. Ако се съдеше по вида на местопрестъплението, трябваше здравата да побързам.

*Джаск и Джил
на Хълма дойдоха
да убиват, да убиват,
да убиват.*

[1] Популярен водещ на предаването „Късно вечер“ по NBC със специфичен стил и предизвикателно поведение към участници и зрители. — Б.пр. ↑

21.

Бях потънал в хаос от мисли и разсъждения относно убийствата, когато чух името си. Незабавно разпознах гласа и той извика усмивка на устните ми.

Обърнах се и видях Кайл Крейг от ФБР. Още един юнак, който безстрашно посичаше многоглави чудовища. Беше от Лексингтън, щата Масачузетс. Кайл не отговаряше на типичните представи за федерален агент. Беше честен човек, на когото винаги можеше да се разчита. Не излизаше лесно от кожата си и обикновено не робуваше на бюрокрацията. В миналото двамата с него бяхме работили по няколко много тежки случая. Той бе специалист по драстичните престъпления, белязани с изключително насилие или множествени убийства. Кайл бе експерт по онази противна и ужасна част, с която повечето федерални агенти не искаха да имат нищо общо. Освен това ми беше приятел.

— Насочили са цялата артилерия към този тук — каза Кайл, докато се здрависвахме във фоайето. Беше висок мъж, все още слаб. Запомнящи се черти и удивително черна коса, черна като въглен. Имаше дълъг ястребов нос, който изглеждаше достатъчно остър да кълве.

— Кои са тук засега, Кайл? — попитах. Не се съмнявах, че вече е огледал всичко. Той беше умен, наблюдателен и имаше добър нюх. Кайл освен това познаваше всички и знаеше мястото на всеки в общия план.

Кайл направи гримаса, все едно че току-що бе изсмукал особено кисел лимон.

— По-скоро кой, по дяволите, не е, Алекс! Инспектори от Управлението — собствените ти колеги й приятели, федералните, разбира се. И да не ти се вярва, от отдела за наркотици също. Онзи със синия костюм е от ЦРУ. Личи си по подрязаните криле. Твоят близък приятел шеф Питман е вътре на посещение при прекрасния труп на Натали Шиън. Докато ние си приказваме, те са в будоара.

— Това е ужасно — рекох аз с лека усмивка. — Гротеска почти в твой стил.

Кайл посочи към затворената врата, която, предположих, бе на спалнята.

— Не мисля, че желаят да бъдат безпокоени. Според един слух, който плъзна из Куонтико, шефът на инспекторите Питман бил некрофил — отбеляза той с непроницаемо изражение.

— Престъпления без жертви — отвърнах.

— Какво ще кажеш за малко уважение към мъртвите? — рече Кайл, свеждайки нос към мен. — Дори и в смъртта си, сигурен съм, Натали Шиън ще намери начин да отблъсне твоя шеф на инспекторите.

Не бях учуден, че шефът лично е пристигнал в хотел „Джеферсън“. Този случай заплашваше да се превърне в най-голямата поредица от убийства в окръг Колумбия от години. И несъмнено щеше да стане именно така, ако Джек и Джил скоро нанесоха поредния си удар, както бяха обещали.

С неохота се разделих с Кайл и се насочих към затворената врата на спалнята. Открехнах я предпазливо, като че ли отгоре можеше да има сложено нещо, което да ми падне на главата.

Единственият и неповторим шеф на инспекторите Джордж Питман беше в спалнята с някакъв мъж в сив костюм. Вероятно човек от съдебната медицина. Те и двамата извърнаха погледи към мен. Питман дъвчеше незапалена пура „Бауза“. Той се намръщи и поклати глава, когато видя кой е. Само че нищо не можеше да направи. Бях разпределен за случая по специално нареждане на началника на полицията Клаузър. Нямахме никакво съмнение, че шефът не желаше да се мяркам тук.

Той измърмори „покойният Алекс Крос“ към другия костюм. Толкова по въпроса за учтивите запознанства и безобидните шегички.

Двамата отново се обърнаха към прочутия труп на леглото. Шефът бе язвителен без всякаква видима причина. Аз обаче не се оставих да ме засегне особено. Такава бе обичайната делова обстановка в присъствието на този грубиян и глупак. *Ама че тълпо копеле, пълен задник!* Не прави нищо друго, освен да ти се мотае в краката!

Няколко пъти поех дълбоко въздух. После пристъпих към работа — сцената на убийството. Отидох до леглото и се впуснах в обичайната си дейност — събиране на първи впечатления.

Тясната лента, предназначена оскъдно да прикрива женски прелести, бе нанизана на главата на Натали Шиън, а коланът стягаше гърлото ѝ. Бикините покриваха носа, брадичката и устата. Широко отворените ѝ сини очи гледаха втрънено в тавана. Все още носеше черни копринени чорапи и син сутиен, който подходеше на бикините.

Ето поредно доказателство за извратеност, но аз не му повярвах особено. Всичко бе твърде подредено и преднамерено. Защо биха искали от нас да подозираме наличието на перверзия? Това означаваше ли нещо? Бяха ли Джак и Джил обременени в сексуално отношение? Може би Джак беше импотентен? Трябваше да разберем дали някой е осъществил полов акт с жертвата.

Беше особено потискаща сцена на смърт. Натали Шиън бе мъртва от около осем часа по сведения на Кайл. Тя вече не беше красива, дори и не толкова отблизо. По ирония на съдбата бе отнесла в гроба своя най-сензационен материал. Тя познаваше Джак, и може би Джил.

Помнех я от предавания по телевизията и се чувствах така, все едно че жертвата бе мой личен познат. Може би затова убийствата на знаменитости крият такова очарование. Хора като Натали Шиън виждаме почти всеки ден и започваме да ги имаме за свои познати. И смятаме, че водят изключително интересен живот. Дори смъртта им е интригуваща.

Вече виждах, че съществуват някои очевидни и драстични прилики с убийството на сенатор Фицпатрик. Преди всичко елементът на перверзен садизъм. Тя бе полугола. Освен това имаше вид на „екзекутирана“, точно както и сенаторът.

Известната новинарка бе получила един изстрел от упор в лявата страна на главата, която бе клюмнала, сякаш дългият ѝ врат бе счупен. Нищо чудно.

Беше ли това стилът на Джак и Джил? Организиран, резултатен и дяволски хладнокръвен. Перверзен по някаква известна само на тях причина. Или извратеността бе мнима? Сексуална мания или признак на импотентност? Какво ни говореше този модел? Каква информация ни поднасяше?

Започнах да оформям психологическия образ на убийците. Методът и стилът на действие за мен бяха по-важни от всякакви вещественни доказателства. И двете убийства бяха грижливо планирани

— изпълнението им беше методично, много добре построено и премерено — Джак и Джил играеха своята игра хладнокръвно и невъзмутимо. До този момент, доколкото знам, бяха действали безупречно. Единствената улика, оставена на местопрестъплението, бе съвсем преднамерена — писмото.

Сексуалната фантазия бе безспорна — както при разголването на жената върху леглото ѝ, така и в случая със сенатора — извратно насилие над мъж. Имаха ли Джак и Джил проблеми със секса?

Първоначалното ми впечатление бе, че и двамата убийци са бели, на възраст между трийсет и четирийсет и пет — вероятно по-близо до втората поради високата степен на организация и при двете убийства. Подозирах равнище на интелигентност над средното, както и убедителност и физическа привлекателност. Това бе особено красноречиво и странно за мен — тъй като убийците успяваха да се озоват в апартаментите на знаменитостите, без да използват насилие. Това бе най-добрата следа, с която разполагахме.

Трябваше да запиша още доста неща и аз го сторих, бясно драскайки в бележника си. От време на време шефът ми хвърляше по някой поглед. Контролираше ме.

Идеше ми да го цапардосам. Той представляваше толкова много неща, които не бяха наред в отдела, в полицията на Вашингтон. Нафукан дръвник, който се имаше за много интелигентен. Нищо общо с истината.

— Нещо важно, Крос? — обърна се той накрая към мен.

— Засега нищо — отвърнах.

Това не беше истина. Онова, което определено ми се натрапваше като предположение, бе, че Даниел Фицпатрик и Натали Шиън биха могли да бъдат „с лек морал“ в старомодния смисъл на тези думи. Може би Джак и Джил не одобряваха поведението им. И двете тела бяха оставени разголени, в компрометиращи и особено смуцаващи пози. Убийците изглеждаха обсебени от секс или поне от сексуалния живот на известни личности.

Разголени или изложени на показ? Изложени на показ по каква причина?

— Искам да видя бележката — рекох на Питман, като се опитвах да бъда учтив и делови.

Питман махна по посока на нощното шкафче в другия край на леглото. Жестът му бе пренебрежителен и груб. Не бих се държал по този начин и с най-неопитния полицаи новобранец. Аз бях показал повече уважение към Клъцни-го-Чъки.

Отидох там и прочетох написаното. Беше поредното стихотворение. Пет реда.

*Джак и Джил на Хълма се качиха
да поправят друга грешка.
С една дума този път решиха
репортажът ѝ за новините
да е изпълнен със собствения ѝ ужас.*

Поклатих глава няколко пъти, но не казах нищо на Питман. Да върви по дяволите. Стихотворението все още не ми говореше нищо особено. Надявах се, че няма да е все така. Всъщност мисълта в него бе ясна, но отсъстваше всякаква емоция. Какво бе направило тези двама убийци толкова безчувствени?

Продължих да претърсвам спалнята. Сред колегите от отдела бях известен с това, че прекарвам много време на местопрестъплението. Понякога оставах цял ден. И сега възнамерявах да сторя същото. Повечето от вещите на мъртвата бяха свързани единствено с професията ѝ, сякаш тя нямаше личен живот. Видеокасети, разходни ордери от мрежата ѝ, откънат телбод с гравирани отгоре инициали CBS^[1]. Огледах сцената на убийството и мъртвата от различни ъгли. Питам се дали убийците са отнесли нещо със себе си.

Обаче въпреки желанието си не успях да се съсредоточа. Питман наистина ме бе извадил от релси. За което си бях виновен сам.

Защо и двете жертви бяха оставени разгопени? Кое бе онова, което ги свързваше в смъртта им или поне в съзнанието на убийците им? Злодеите се бяха чувствали длъжни да ни насочат буквално по графичен начин към някои неща. Всъщност всичко около Фицпатрик и Шиън в момента бе обществено достояние. Благодарение на Джак и Джил.

А най-лошото бе, че бях „закопчан“ за случая. И нямаше никакво мърдане.

После всичко в спалнята взе неприятен обрат. Лош и неочакван обрат.

Стоях до Джордж Питман, когато той отново заговори, без да ме удостоява с поглед.

— Върни се, след като свършим, Крос. Ела по-късно.

Думите на шефа увиснаха във въздуха като застоен цигарен дим. Направо ми бе трудно да повярвам, че ги бе изрекъл. Винаги се бях стремил да се отнасям с някакво уважение към Питман. Беше мъчна работа, дори невъзможна, ала все пак се стараех.

— На теб говоря, Крос — леко повиши тон Питман. — Чу ли какво ти казах?

После шефът на инспекторите направи нещо, което не трябваше да си позволява, нещо наистина кофти, за което не можех да си затворя очите. Пресегна се и ме бутна с опакото на ръката си. Бутна ме силно. Залитнах и направих половин стъпка назад. Все пак успях да запазя равновесие. Юмруците ми бавно се вдигнаха към гърдите.

Не се замислих. Може би някаква таена злоба или силна неприязън ме накараха да действам импулсивно. Отчасти.

Пресегнах се напред и сграбчих с две ръце Питман. Този негов маниер на неуважение негласно бе нагнетявал отношенията между двама ни вече две-три години най-малко. Натрупаното омерзение пламна необуздано и грозно. Експлодира в стаята на тази мъртва жена.

Двамата с Джордж Питман сме горе-долу на едни години. Той не е толкова висок, но е по-тежък е петнайсетина кила. Има тромавото и набито тяло на футболен защитник от началото на шейсетте.

Сграбчих го и го повдигнах от пода. Изглеждам доста якичък, ама всъщност съм още по-здрав. Очите на Питман се разшириха в недоверие и внезапен страх.

Забих го в стената на спалнята. После още веднъж. Нищо фатално, нито опасно, само ей така, да си има едно наум.

При всеки сблъсък на тялото със стената достолепният хотел „Джеферсън“ сякаш се разтърсваше из основи. Тялото на шефа омекна. Изобщо не се опита да отвърне. Не можеше да повярва, че съм го направил. Честно казано, и аз.

Отпуснах хватката си. Накрая го пуснах да стъпи и той се олюля. Давах си сметка, че го бях наранил не толкова физически, колкото бях засегнал гордостта му. Освен това бях сгафил здраво.

Не казах нито дума. Другият сив костюм също си мълчеше. Намерих известно оправдание във факта, че Питман бе посегнал пръв. Той бе поставил началото, и то без никакво основание. Чудех се дали другият костюм вижда нещата по същия начин, само че не ми се вярваше.

Напуснах местопрестъплението. Питман така и не проговори. Питях се дали току-що не съм напуснал и Вашингтонската полиция.

[1] Columbia Broadcasting System — голяма американска радио-телевизионна мрежа. — Б.пр. ↑

22.

— Тревога! Нещо става в „Корона“. Всички на линия и право там! Имаме неприятности в „Корона“. Това е истинска тревога! Повтарям, не е тренировка! Тревогата е действителна!

Половин дузина тайни агенти взеха неочакваната тревога съвсем на сериозно. Те наблюдаваха Джак през три чифта бинокли.

Джак бе в действие.

Не вярваха на очите си. Нито един от агентите не можеше да повярва, че тази сцена се разиграва пред собствения му поглед. Въпреки това тревогата бе истинска.

— Добре де, това е Джак. Той какво — да не е побъркан?

— Имаме пълен визуален контакт с Джак. Къде, по дяволите, е тръгнал? Мамка му! Какво става?

Шестимата наблюдатели съставляваха три високо професионални екипа. Всички бяха първокласни служители, избрани сред най-добрите и интелигентните от над две хиляди агенти от Тайната служба, които работеха по целия свят. Всички седяха в тъмни фордове с четири врати, паркирани по Шестнайсета улица. Положението взе да става доста сериозно и страшно. Налагаха се спешни действия.

Това е истинска тревога.

Това не е тренировка.

— В момента Джак излиза от „Корона“. Часът е двайтсет и три и четирийсет. Понастоящем Джак е в обсега на обективите ни — събщи в микрофона на колата един от агентите.

— Да. Но Джак умее да бъде доста коварен. Доказвал го е и преди. Не го изпускате от поглед. Къде е прелестната Джил, главна база?

— Тук главна база — отговори незабавно женски глас по линията. — Джил се чувства удобно и уютно горе на третия етаж на „Корона“. Чете „Барбара Буш за Барбара Буш“. По пижама е. Няма защо да се тревожим за Джил.

— И това е абсолютно сигурно?

— Главна база е сигурна за Джил. Джил си е в леглото. Джил е добро момиче, поне тази вечер.

— Браво на Джил. Как, по дяволите, се измъкна Джак?

— Използва онзи стар проход между сутерена на „Корона“ и сградата на трезора.

Това е тревога.

Това не е тренировка.

— В момента Джак приближава Пенсилвания авеню. Близо е до хотел „Уилърд“. Току-що се озърна през рамо. Не смятам, че ни видя. Мамка му! Някой току-що просветна с дългите фарове пред хотел „Уилърд“. От тротоара се отделя кола и спира до Джак! Червен джип! Джак се качва в шибания червен джип.

— Прието. Ще го проследим незабавно. Джипът е с регистрация от Вирджиния. Номерът е две-три-едно ХЦИ. Има дилърски стикер на Кунс. Веднага проучете джипа.

— Движим се след червения джип. Следваме го плътно. Пълна тревога за Чакала. Това не е тренировка!

— Внимавайте да не изгървете Джак точно тази нощ! Не изпускайте Джак при никакви обстоятелства!

— Прието. В момента виждаме Джак и без бинокъл.

Три тъмни коли се впуснаха да преследват джипа. Джак бе кодовото название, използвано от Тайната служба за президента Томас Бърнс. Джил пък бе кодовото наименование за първата дама. Вече над двайсет години „Корона“ бе прозвището на Белия дом.

Повечето тайни агенти искрено харесваха президента Бърнс. Той беше земен човек, съвсем свестен за президент. От време на време обаче президентът излизаше на дискретни срещи с някоя дама — било във Вашингтон, било по време на някое от пътуванията му. Тайната служба наричаше това „президентската болест“. Не можеше да се каже, че Томас Бърнс бе първият, засегнат от това заболяване. Джон Кенеди, Франклин Делано Рузвелт и особено Линдън Джонсън бяха най-отявлените клетвопрестъпници. Изглежда, това бе привилегия на висшия ешелон.

Съвпадението с имената на двамата убийци психопати във Вашингтон, така наречените преследвачи на знаменитости, бе известно на тайните служби. Те не вярваха в съвпаденията. Вече четири пъти бяха свиквали оперативки по повода — дълги, тягостни

срещи в Командния център за спешни случаи в сутерена на западното крило на Белия дом. Чакал бе прозвището за всеки евентуален агентатор на президента. Чакал — кодовото название, което Тайната служба използваше повече от трийсет години.

Съвпадението в имената обезпокои ООП — Отделението за охрана на президента, и то доста особено когато президентът реши да излезе на една от неофициалните си разходки, на които по обясними причини не взимаше никой от телохранителите си.

Имаше две двойки Джак и Джил.

Тайната служба не приемаше, не можеше да приеме последния факт за съвпадение.

— Изпуснахме червения джип около Тайдъл Бейсин. Изгубихме Джак! — внезапно избухна по радиостанциите гласът на един от агентите.

Настъпи пълен хаос.

Не беше проверка.

ЧАСТ ВТОРА
ЮНАКЪТ — СТРАШИЛИЩЕ ЗА
МНОГОГЛАВИЯ ЗМЕЙ

23.

В понеделник вечерта най-накрая нещо се чу за Джак и Джил. Звучеше обещаващо. Надявах се да не се окаже блъф.

Тъкмо се бях прибрал у дома, за да се опитам да хапна надвенатри с децата, когато телефонът иззвъня. Беше Кайл Крег. Спомена ми за някаква видеокасета, получена в CNN, с обръщение от Джак и Джил. Убийците бяха направили домашен видеоклип, за да ги види светът. Джак и Джил бяха изпратили и писма със същото обръщение във „Вашингтон Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“. Тази вечер възнамерявах да „дадат разяснения“.

Трябваше да изхвърча от къщи преди печеното пиле на Нана да е кацнало на масата. Джани и Деймън ме удостоиха с погледи, чието недвусмислено съдържание беше „пак ли!“. Прави бяха.

Побързах към гара Юнион Стейшън във Вашингтон, заобикаляйки Северен Капитол. Не исках да закъснея за купона на Джак и Джил. Това бе тяхната поредна демонстрация, че ни държат под контрол.

Пристигнах в центъра на CNN тъкмо в момента, когато зареждаха лентата — броени мигове, преди да излъчат записа в „На живо с Лари Кинг“. Старши агенти от ФБР и Тайната служба се бяха натъпкали в маломерна уютна стая за прожекции. Както и най-различни техници, административни служители и адвокати от новинарската мрежа. Всички изглеждаха невероятно напрегнати и сковани.

Когато записаното съобщение от Джак и Джил започна, в помещението се възцари пълна тишина. Не смеех да мигна. Както и всички останали.

— И вие вярвате на тази глупост? — измърмори накрая някой.

Джак и Джил ни снимаха. Това бе първият шок на вечерта. Те наистина бяха заснели полицаите пред жилищната кооперация на сенатор Фицпатрик преди няколко дена. Бяха там отвън, в тълпата зрители, хищните ловци на сензации.

Филмът бе разтърсващ, подобен на документален черно-бял колаж с малко цвят. Началните кадри представляваха външни снимки на кооперацията на сенатор Фицпатрик, правени от различен ракурс. Наподобяваха част от приличен учебен филм, но малко претенциозен. После на екрана се появи нещо още по-неочаквано и въздействащо.

Убийците бяха филмирали последните мигове от живота на сенатор Фицпатрик, според мен секунди преди смъртта му. Имаше потресаващи кадри. И оттам нататък нещата станаха още по-зловещи.

Видяхме черно-бели кадри на Даниел Фицпатрик — гол, закачен с белезници за леглото. Чухме воплите му: „Моля ви, недейте!“, отправени към неговите екзекутори. Доловихме щракването на спусъка. Изстрелът бе даден на сантиметри от дясното ухо на Фицпатрик. Последва и втори. Главата на сенатора се взриви. Хората следяха стъписани ужасния образ и звук, който пренесе сенатора във вечността.

— О, господи, господи! — изпищя някаква жена. Няколко човека извърнаха глави от екрана. Други закриха очи. Аз продължих да гледам. Не можех да си позволя да изпусна каквото и да било. Всичко това бе жизненоважна информация за случая, който се опитвах да проумея. Беше по-ценна от всички ДНК тестове, серологии и отпечатъци от пръсти на света.

След метража със зловещото убийство на сенатора, тонът на филма внезапно се смени. Смразяващите кадри на насилствената смърт бяха последвани от образи на обикновени хора по улиците на неизвестни градове и градчета. Няколко човека в обектива махаха, други се усмихваха широко, а повечето изглеждаха безразлични, че ги снимат — по всяка вероятност Джак и Джил. Филмът продължи да върти черно-бял и цветен метраж, но не безразборно. Който бе монтирал кадрите, очевидно умееше да редактира.

Единият от тях е художник или поне има такива наклонности, отбелязах аз мислено. Какъв художник би се замесил в нещо подобно? Бях запознат с няколко теории за връзката между творческата съзидателност и психопатията. Серийните убийци Бънди, Дамър и дори Мансън можеха да се считат за убийци с „творческа“ нагласа. От друга страна, Рихард Вагнер, Дега, Жан Жьоне^[1] и още много хора на изкуството имаха психопатични прояви в поведението си, но не бяха убили никого.

После, около минута след началото, започна разказ. Чухме два гласа: мъжки и женски. Ставаше нещо драматично.

Джак и Джил бяха решили да разговарят с нас. Внушението, че убийците са сред нас в студиото, бе почти пълно. Докато филмовият колаж продължаваше, двамата се редуваха да говорят, но гласовете им бяха електронно филтрирани, вероятно за да не могат да бъдат разпознати. Веднага след края на представлението щях да се опитам да възстановим оригиналното им звучене. Но на този етап въпросното шоу със сигурност продължаваше.

ДЖАК: От дълго време хората като нас просто стоят в дъното и приемат несправедливостите да се сервират от малцината избраници в тази страна. Били сме търпеливи и страдащи, и през повечето време — безмълвни. Каква беше циничната приказка — *Недейте да правите нещо, стойте си!* Очаквахме американската система на контрол да се наложи и да заработи в наша полза. Но тя отдавна, много отдавна бездейства. Вече май нищо не работи. Някой в състояние ли е сериозно да оспори това твърдение?

ДЖИЛ: Безскрупулни хора, юристи и бизнесмени, се научиха да се възползват от собствената ни наивност и добра воля, и най-вече — от нашата щедрост на духа. Нека повторим тази важна мисъл — изключително безскрупулни хора се научиха да се възползват от собствената ни наивност, добрата воля и нашия прекрасен американски дух. Много от тях са в правителството ни или работят в непосредствена близост с така наречените наши ръководители.

ДЖАК: Погледнете лицата пред вас в този филм. Това са хората, лишени от граждански права. Те са останали без капка надежда или вяра в страната ни. Това са жертвите на насилието, което произлиза от Вашингтон, Ню Йорк, Лос Анджелис. Разпознавате ли онеправданите? Чувствате ли се една от жертвите? Ние — да. Ние сме просто случайните Джак и Джил от тълпата.

ДЖИЛ: Погледнете какво ни причиниха нашите така наречени лидери. Погледнете отчаянието и страданието, отговорността за които пада изцяло върху тях. Вижте непоправимия цинизъм, който родиха. Мечтите и надеждите, които безжалостно унищожиха. Нашите лидери постепенно и методично съсипват Америка.

ДЖАК: Погледнете тези лица!

ДЖИЛ: Погледнете тези лица!

ДЖАК: Погледнете тези лица! Сега разбирате ли защо идваме за вас? Виждате ли? Само погледнете тези лица! Вижте какво сторихте! Погледнете неназованите престъпления, които сте извършили!

ДЖИЛ: „Джак и Джил на Хълма се качиха.“ Затова сме тук. Пазете се от всички онези, които живеят и работят в столицата и се опитват да контролират останалите от нас. Играете си с живота ни, сега ние ще си поиграем с вашия. Наш ред е да се позабавляваме. Ред на Джак и Джил.

Филмът приключи с поразяващи образи на тълпи от бездомни на площад Лафайет, точно срещу Белия дом. А след това поредният стих, още една предупредителна строфа:

*Джак и Джил на Хълма се качиха
за мисия тържествена и мрачна.
Деянията ви ги разгневиха.
Времената твърде лоши са
да бъдеш политик.*

ДЖАК: Това са времената — изпитание за мъже без души. Вие знаете кои сте. Ние също.

— Колко продължава краткият им шедьовър? — попита най-делово един от телевизионните продуценти. CNN трябваше да излъчи филма на живо след по-малко от десет минути.

— Три минути и нещо. Изглежда безкраен, знам — докладва един от техническия персонал с хронометър. — Ако възнамерявате да го редактирате, кажете ми незабавно.

Побиха ме тръпки, когато чух стихчето, макар че зрителната зала се отопляваше. Още никой не си беше тръгнал. Хората от CNN разговаряха помежду си, обсъждаха филма, като че ли останалите изобщо не присъстваха. Домакинът на поредното токшоу изглеждаше притеснен и разтревожен. Може би разбираше накъде се насочват масовите комуникации и си даваше сметка, че не могат да бъдат спрени.

— След осем минути сме в ефир — обяви един продуцент на екипа си. — Това помещение ни трябва. Ще направим копия за всички ви.

— Сувенири — заяде се някой от тълпата. — Видях Джак и Джил по CNN.

— Те не са серийни убийци — измърморих аз тихо, повече на самия себе си, отколкото на някой друг. Исках да чуя как звучеше мисълта, предположението, изказано на глас.

Бях от малцинството, но убеждението ми бе категорично. Те не са убийци по стереотип, не и в обикновения смисъл. Въпреки това бяха изключително организирани и предпазливи. Бяха достатъчно умни или представителни, за да се приближат до няколко известни личности. Бяха обладани от перверзност или просто искаха ние да си мислим така. Служеха на някаква всепоглъщаща кауза.

Все още чувах думите им, странните им гласове от лентата: „За мисия тържествена и мрачна.“

Може би това за тях не беше игра. Беше война.

[1] Френски писател модернист, драматург, една от водещите фигури в авангардния театър и театъра на абсурда. — Б.пр. ↑

24.

Отвратително време, по-лошо от всякога. В сряда сутринта, само два дена след убийството на малката Шанел Грийн, в Гарфийлд Парк, недалеч от училището „Соджърнър Трут“ бе намерено друго убито дете. Този път жертвата бе осемгодишно момченце. Престъплението беше сходно. Лицето на детето бе смазано, вероятно с метална палка или тръба.

Можех да отида пеша от моята къща на Пета улица до мястото, където се бе разиграла ужасната сцена на убийството. Така и направих, но се влачех едва-едва. Беше четвърти декември и децата вече си мечтаеха за Коледа. Това не трябваше да се случва. Никога. Особено преди празниците.

Чувствах се зле и по друга причина, извън убийството на още едно невинно дете. При положение че не ставаше въпрос за имитация на първото убийство, а това изглеждаше малко вероятно, беше невъзможно убиецът да е бил Емануел Перес, не може да е бил Клъцни-го-Чъки. Двамата със Сампсън бяхме допуснали грешка. Бяхме преследвали не онзи насилник на деца, който ни трябваше. И бяхме отчасти отговорни за смъртта му.

Когато влязох в малкия парк откъм винарната, вятърът се носеше с вой из алеите. Беше тягостна утрин, ужасно студена и мрачна. Две линейки и пет-шест полицейски патрулни коли бяха спрени от вътрешната страна близо до оградата. На сцената на престъплението имаше поне стотина души от квартала. Беше странно, призрачно, съвсем нереално. Сирените на полицейските коли и линейките виеха някъде в дъното — като ужасяваща панихида за мъртвите. Побиха ме тръпки и не само от студа.

Ужасяващата сцена на престъплението ми напомняше за един лош период преди няколко години, когато бяхме открили телцето на едно малко момче точно преди Коледа. Образът му се бе запечатал завинаги в съзнанието ми. Името му бе Майкъл Голдбърг, но всички му викаха Скаридката. Беше само на девет години. Неговият убиец се казваше Гари Сонеджи и се беше измъкнал от затвора, след като го бях

заловил. Беше избягал и беше потънал вдън земя. В съзнанието ми Гари Сонеджи се бе превърнал в моя д-р Мориарти^[1], някакво въплъщение на злото, ако изобщо съществуваха такива работи, а аз определено започвах да вярвам в тях.

Не можех да се освободя от мисълта за Сонеджи и непрестанно се питах какво ли е станало с него. Гари Сонеджи имаше идеална причина да извършва убийства близо до дома ми. Беше се заклел да ми отмъсти за времето, прекарано в затвора: *за всеки ден, всеки час, всеки миг*. Време за разплата, д-р Крос.

Докато се навеждах под жълтите ленти, обграждащи местопрестъплението, някаква жена в бяло пончо се разкрещя към мен:

— Вие сте полицаи, нали? Тогава защо, по дяволите, не направите нещо! Направете нещо срещу този маниак, който избива децата ни! О, да, да не забравя, пожелавам ви весели празници, проклети да са!

Какво можех да отвърна на тази обладана от гняв жена? Истинската работа на полицаия не бе като в „Пети отдел“ от телевизионния сериал, нали? Нямахме никакви разкрития по убийствата на двете деца. Нямахме го вече и Клъцни-го-Чъки, за да стоварим вината върху него. Един-единствен факт бе неоспорим: двамата със Сампсън бяхме сгрешили. Един лош човек бе мъртъв, но вероятно причината за това бе погрешна.

За пореден път новинарските емисии отразиха случилото се съвсем бегло, но аз разпознах няколко репортери на мястото на трагичния инцидент: Инес Гомес от „Ел Диарио“, Фърн Галперин от CNN. Изглежда, отразяваха всичко, което се случваше във Вашингтон, понякога дори случаи на насилствена смърт в югоизточната част на града.

— Случаят има ли нещо общо с убийството на онова момиченце миналата седмица? Разкрихте ли кой е истинският убиец? Може ли да се говори за сериен убиец на деца? — изстреля насечен откос въпроси към мен Инес Гомес. Беше много добра в работата си — находчива, настояща и в повечето случаи коректна.

Не отговорих нито на Гомес, нито на когото и да било от другите репортери. Дори не ги погледнах. В гърдите ми се бе загнездила тъпа болка, която не искаше да си иде.

За сериен убиец на малки деца ли говорим? Не зная, Инес. Мисля, че не е изключена и такава възможност. Моля се да не е истина. Невинен ли беше Емануел Перес? Мисля, че не, Инес. Моля се да не е бил.

Възможно ли е Гари Сонеджи да е убиецът на тези две деца? Надявам се да не е. Моля се да не е така, Инес. Прекалено много молитви в тази студена, унила утрин. Беше твърде мразовито за началото на декември, имаше необичайно много сняг. Някой бе казал по радиото, че във Вашингтон в момента ринат така усилено, сякаш е година на избори.

Пробих си път през тълпата към мъртвото дете, което лежеше като счупена кукла на заскрежената трева, фотографът на полицията правеше снимки на момченцето. И то беше подстригано късо — също като Деймън, който наричаше прическата си „плешивка“.

Разбира се, осъзнавах, че пред мен не лежи Деймън, но въпреки това въздействието бе поразително. Чувствах се така, сякаш някой току-що ми е изкарал въздуха и ме е оставил да хъхря. Жестокостта не може да бъде смекчена със сълзи. Вече неведнъж бях получавал този урок.

Коленичих до мъртвото момче. Изглеждаше така, сякаш спи, но сънува ужасен кошмар. Някой бе затворил очите му, запитах се дали не е бил убиецът. Едва ли, по-скоро бе дело на някоя самарянка или на добросърдечен, но доста небрежен полицаи. Момченцето носеше широки охлузени сиви панталони с дупки на колената и протрити маратонки „Найки“. Дясната половина на лицето му бе буквално смазана от удара на убиеца. Също като при Шанел. Лицето бе смазано, но едновременно с това и осеяно с рани и разкъсвания. Под главата се събираше яркочервена локва кръв.

Маниакът обича да убива красивите неща. Това ми даде идея. Дали самият убиец не бе по някакъв начин осакатен? Физически? Емоционално? Може би и двете.

Защо толкова много мрази малките деца? Защо ги убива в близост до „Соджърнър Трут“!

Отворих очите на момченцето. То се втренчи в мен. Не зная защо го направих. Просто имах нужда да погледна.

[1] Неизменният съперник на Шерлок Холмс в романите на Артур Конан Дойл. — Б.пр. ↑

25.

— Доктор Крос, доктор Крос, познавам това момче — разнесе се до мен треперещ глас. — От нашето училище е, от по-малките. Казва се Върнън Уийтли.

Вдигнах поглед и видях госпожа Джонсън, директорката на училището на Деймън. Едва се съдържаше да не захлипа.

По-желязна е и от теб, тате. Това ми беше казал Деймън. Вероятно е бил прав. Директорката никога нямаше да се разплаче, нямаше да си го позволи.

Лекарката, ръководеща медицинската експертиза, стоеше до госпожа Джонсън. Познавах и нея. Беше бяла жена, Джанин Престигард. Изглеждаше горе-долу връстничка на госпожа Джонсън. Трийсет и пет, плюс-минус няколко години. Те разговаряха, обменяха мисли и вероятно взаимно се утешаваха.

Какво имаше около училището „Соджърнър Трут“? Защо точно то? Защо училището на Деймън? Шанел Грийн, а сега и Върнън Уийтли. Какво знаеше директорката, ако изобщо знаеше нещо? Смяташе ли, че може да помогне за разкриването на тези ужасяващи убийства? Познаваше добре и двете жертви.

Лекарката уреждаше аутопсия за установяване причината за смъртта. Тя изглеждаше потресена от жестокостта, с която бе убито детето. Аутопсията на едно мъртво дете е невероятно потискаща.

Двама полицаи от местния участък чакаха наблизко. Както и екипът от моргата. Всичко на сцената на престъплението бе толкова тихо, толкова тъжно, толкова непоносимо. Няма нищо по-зловещо от убийството на едно дете. Поне от онова, което съм виждал. А помня всички. Сампсън понякога ми казва, че съм твърде чувствителен за инспектор от отдел „Убийства“. А аз възразявам с убеждението, че всеки инспектор трябва да бъде колкото се може по-човечен и чувствителен.

Изправих се в цял ръст. При моите метър и осемдесет и осем се оказах само с няколко сантиметра по-висок от госпожа Джонсън.

— Вие бяхте на мястото и на двете убийства — казах. — Наблизо ли живеете? Някъде наоколо?

Тя поклати глава. Погледна ме право в очите. Нейните бяха толкова изразителни, така огромни и кръгли. Задържаха погледа ми и не ми позволиха да го отместя.

— Познавам много хора в квартала. Някой ми се обади по телефона вкъщи. Почувствали са, че трябва да зная. Отраснала съм недалеч оттук, в района на Ийстърн Маркет — продължи тя по собствено желание. — Това е същият убиец, нали?

Не отговорих на въпроса ѝ.

— Може по-късно да ми се наложи да поговоря с вас за убийствата — рекох. — Не е изключено да поискам нов разговор с някои деца от училище. Ще го направя само ако наистина няма друга възможност. Те преживяха достатъчно. Благодаря ви за загрижеността. Съжалявам за Върнън Уийтли.

Госпожа Джонсън кимна и продължи да ме гледа с пронизателен поглед.

— Как можете да вършите тази работа? — внезапно избухна тя.

Беше неочакван и стъписващ въпрос. Можеше да се възприеме като нетактичен, но по незнайни причини не го почувствах така. Това беше и моята собствена мантра. *Как вършиш тази работа, Алекс? Защо точно ти трябва да се пребориш с многоглавия змей? В какво си се превърнал?*

— Не знам. — Казах истината.

Защо ѝ признах собствената си слабост? Рядко го допусках с когото и да било, не си го позволявах дори със Сампсън. Беше заради нещо в очите ѝ. Те изискваха искреност.

Сведох поглед и се извърнах. Трябваше. Захванах се отново да си водя бележки. Главата ми гъмжеше от въпроси, лоши въпроси, лоши мисли и още по-лоши чувства относно убийството. Двете убийства. Двата случая.

Защо толкова мрази деца? Непрестанно си задавах този въпрос. Кой би могъл да мрази толкова тези малки създания? Вероятно самият той е бил малтретиран. Сигурно е мъж на двацет и няколко години. Не особено организиран или предпазлив.

Помислих си, че ще го хванем, но дали щяхме да го хванем достатъчно скоро?

26.

Очаквах някакви дисциплинарни действия от управлението, очаквах шепота на брадвата. Но не стана веднага. Началник Питман бе вдигнал острия кинжал над главата ми. Шефът си играеше с мен. На котка и мишка.

Може би висшестоящите нямаше да му позволят да действа, заради Джак и Джил. Това е. Няма начин. Те чувстваха, че им трябва за разследването на дебненето и убийствата на знаменитости.

Докато чаках в преддверието на ада, трябваше да свърша доста работа. Часове наред проверявах отново и отново сведенията на Отдела за поведенчески характеристики към ЦРУ. Търсех нещо, което би могло да послужи за връзка между убийствата на двете деца с други убийства във Вашингтон или където и да било другаде. После повторих почти същата процедура по отношение на Джак и Джил. *Ако искаш да разбереш убиецата, виж как си върши работата.* Джак и Джил бяха организирани. Убиецът на деца бе хаотичен и небрежен. Двата случая бяха коренно различни.

Не можех да преодоля чувства, че не съм в състояние да работя едновременно по две толкова сложни убийства. Смятах, че е време моята така наречена сделка с отдела да задейства двустранно. Късно следобед проведох няколко телефонни разговора. Поисках да ми върнат няколкото услуги, които ми дължаха вътре в отдела. Какво толкова имах да губя?

Същата нощ четирима инспектори от „Убийства“ се срещнаха с мен на пустия паркинг зад училището „Соджърнър Трут“. Всички те бяха истински валяци в отдела. Общо взето — четирима души, които вечно създаваха проблеми. Въпреки това — четири много добри ченгета. Може би най-добрите, които познавах във Вашингтон.

Всички инспектори, които бях избрал, живееха в Югоизточния район. Всеки от тях лично преживяваше убийствата на децата и държеше на бързото разрешаване на този ужасен случай — независимо от това какви бяха другите неотложни задачи.

Сампсън пристигна последен, но закъсня само с пет минути за уречения час десет. Несъмнено шефът на инспекторите не би дал разрешение за подобна тайна среща. Моите намерения бяха извън работно време да организирам екип, който да подпомогне разкриването на убиеца на Шанел Грийн и Върнън Уийтли. Не съм с доброволна организация за поддържане на реда, но нещо подобно.

— Късният Джон Сампсън — подкачи го шеговито Джером Търман и се изкиска, когато Сампсън най-накрая се присъедини към тесния кръг на инспекторите от отдел „Убийства“. Търман тежеше близо 135 килограма, в преобладаващата си част твърди като камък. Двамата със Сампсън обичаха да се заяждат, но бяха добри приятели. Така си я караха още от край време, отпреди близо хиляда години, когато всички играехме бейзбол в училищните отбори.

— Моят часовник показва точно десет — заяви Сампсън, без дори да поглежда своя древен „Булова“.

— Значи наистина е десет — подкрепи го Шон Мор. Мор беше енергичен млад инспектор, самият той с три деца. Семейството му живееше на по-малко от миля от училището, както се казва — в квартала. Едно от момчетата му учеше там заедно с Деймън.

— Радвам се, че всички можахте да излезете за игра в тази мразовита нощ — рекох аз, след като закачките и дежурните реплики поотминаха. Знаех, че тези двама инспектори се разбират и уважават. Освен това бях сигурен, че никой от тях няма да каже на шефа за тази среща.

— Съжалявам, че ви измъкнах навън толкова късно. Най-добре е да не ни виждат заедно. Във всеки случай благодаря ви, че дойдохте. Тоя училищен двор изглеждаше подходящо място за онова, което имаме да си кажем. Ще бъда възможно най-кратък — казах аз, като обходих с поглед лицата пред себе си.

— Добре би било, Алекс — предупреди ме Джером. — Дебелият ми задник направо си измръзна.

— Вероятно всички сте чули за седемгодишното момче, което откриха в Гарфийлд Парк тази сутрин? — попитах инспекторите. — Върнън Уийтли?

Всички закимаха сериозно. Лошите вести за убийствата винаги се разпространяваха бързо.

— Е, аз доста мислих за тези убийства на деца. Пуснах всички улики, с които разполагаме, през базите данни на Програмата за анализ на насилствената престъпност и Научния екип за поведенчески изследвания. Нищо от резултатите не ни върши работа. В момента изготвят предварителен психопрофил. Надявам се да греша, но се опасявам, че в околността действа убиец с определен стил. Вероятно имаме работа със сериен убиец на деца. Почти съм убеден в това.

Ракийм Пауъл се приведе към мен.

— За колко тежък случай става въпрос, Алекс? — попита той.

Знаех какво целеше. Двамата с него преди няколко години бяхме работили над един доста заплетен случай.

— Мисля, че този вече се е разгорещил, Ракийм. Двете убийства са извършени в рамките на няколко дена. Проявено е значително насилие. Той изглежда обзет от ярост или най-малкото е почти на ръба на подобно състояние. Казвам той, макар че спокойно може да е и тя.

— Твърде жестоко насилие за жена — обади се Сампсън и се изкашля неловко. — Прекалено много кръв, смазани черепи, малки деца. — Той поклати глава. — Не ми се вярва да е жена...

— Склонен съм да се съглася — рекох, — но в днешно време човек никога не знае. Вижте Джил.

— Колко инспектори са включени в разследването? — попита Джером Търман през свити устни.

— Два екипа — съобщих им лошата новина. — Въпреки че само единият е с пълна заетост. Именно по тази причина исках да се срещнем. Шефът на инспекторите отхвърля всяка теория, според която убиецът на двете деца е един и същ. Все още официалната версия е, че убиецът на момиченцето е Емануел Перес.

— Тоя скапан тъпанар! — изръмжа гневно Джером Търман. — Това копеле е безполезно като цици на бивол.

Другите инспектори също започнаха да ругаят и негодуват. Бях очаквал негативна реакция на всички действия на шефа. И все пак не си позволих да тържествувам на дребно. Колкото и да се чувствах изкушен.

— Доколко си сигурен, че става въпрос за един и същ убиец, Алекс? — попита Ракийм. — Сам каза, че профилът е предварителен. Знаем, че тази простотия изисква време.

Подсмръкнах на студа, после продължих.

— Второто дете, момченцето, отново е с жестоко смазано лице, Ракийм. Макар и само едната страна. Точно както беше и лицето на малкото момиче. Същата страна, дясната. Не откривам никакви съществени различия. Медицинската експертиза го потвърждава.

И последно, на този етап това е само предположение, смятам, че убиецът е начинаещ. Въпреки това — хитър и умен, обича да рискува. Ще допусне грешка. Мисля, че ако работим съвместно, можем скоро да го заловим. Нямаме право да губим време. Мисля, че можем да го спипаме!

Накрая се обади и Сампсън.

— Ти ли ще кажеш какво наистина става тук, Алекс, или искаш аз да го направя?

Усмяхнах се на думите му, на раздражението, с което ги изрече.

— Не, възнамерявах да оставя мръсната работа на теб.

— Както обикновено — отвърна той. — Ето какво още не ви е казал. Нека го измъкнем на дансинга. Действителната причина, поради която единият екип е прикрепен към тези убийства, е следната. Първо, извършени са в бедните квартали, а ние знаем, че цялата мръсотия се стича от всички краища на Вашингтон и накрая свършва тук. Второ, Джак и Джил поглъщат времето на всички в отдела. Бели, богати и известни личности стават жертва на жестоки убийства. Там на Капитолийския хълм се друсат от страх. Тъй че, естествено, всичко останало се зарязва. Две малки негърчета не значат кой знае какво, особено в рамките на по-голямата интрига, в *голямата игра*.

— Дватама със Сампсън от известно време работим по убийствата в училището — поех аз нишката, но просто малко намалих децибелите. — Извън официалното разследване. Трябва да извършим собствено наблюдение — добавих, тъй че всички да са наясно. — Сега имаме нужда от помощ. Това е убийство от първостепенна важност. За съжаление сега във Вашингтон има два случая от първостепенна важност.

— Аз си мисля само за единия — каза Ракийм Пауъл. — Познайте кой.

— Знаете, че можете да разчитате на Дебелака. — Джером Търман извиси своя пронизителен глас и размаха масивен юмрук във въздух. — С вас съм. Включвам се във вашата неведомост с всичките й

неизгоди и рискове за принудително преждевременно пенсиониране. Звучи страхотно.

— Моето момче ходи в същото училище, Алекс — каза Шон Мор. — Ще намеря време. Надявам се, че ще вместя някак Джек и Джил.

Шегите посрещаме със смях. Това беше нашият подход към надвисналите тежки проблеми. И петимата бяхме вътре. Нямахме никаква представа с какво точно се захващаме.

Без съмнение във Вашингтон се разследваха два случая по убийства от първостепенна важност — а сега имаше и два специализирани екипа, които да се опитат да ги разкрият. Във всеки случай поне един и половина.

— Някой да желае коктейл? — попита Джером Търман с най-благ и вежлив глас. Човек би си помислил, че се намираме в стария Котън Клъб в Харлем, като пусна на обиколка очуканата си манерка с емблемата на „Вашингтонските червенокожи“.

Всички пийнахме по глътка, по-точно по две-три.

Бяхме кръвни братя.

27.

Работех по случая Джак и Джил от пет сутринта до три часа следобед. Аз и още десетина хиляди изтерзани блюстители на закона във Вашингтон. Проверяха за евентуална връзка между сенатор Фицпатрик и Натали Шиън. Дори прегледахме репортерските снимки, правени и на двамата през последните няколко месеца. Възможно беше да ни се мерне някоя интригуваща личност. Или дори две. Наредих на един инспектор да обиколи всички ексцентрични сексмагазини из Вашингтон. Той нарече задачата „върховната чекия“.

В три и половина се срещнах със Сампсън в ресторант „Бостън Маркет“ на Пенсилвания авеню. Беше време да се заловим за другата си задача. Нашият втори случай на убийство, разследването „в сянка“. Този начин на организация бе определено по-добър — не чак безупречен, но представляваше значително подобрене след последните няколко дни на униение и пълна лудост за мен.

— Мисля, че може да си нацелил нещо, Алекс — каза ми Сампсън, докато обядвахме сандвич с кюфте и оскъдно картофено пюре. — Убиецът от „Соджърнър“ е аматьор. Небрежен е. Може дори да му е за пръв път. Оставил е следи къде ли не и на мястото на второто престъпление. Специалистите са открили отпечатъци, коса, влакна от дрехите му. Въз основа на веществените доказателства се предполага, че убиецът е нисък мъж, или може би жена. Ако тая катеричка не внимава, ще спипаме скокливия ѝ задник.

— Може това да е желанието и на убиеца — рекох между две хапки сандвич с кюфте, обилно гарнирано с пикантен сос. — Или пък просто иска да го мислим за новак. Не е изключено. Сонеджи е способен на подобна игра.

Сампсън се ухили широко. Пусна в ход най-убийствената си усмивка.

— Трябва ли да обмисляш всичко по два-три пъти, Сладур?

— Естествено. Това ми влиза в длъжностната характеристика.

— О, не! — възкликна Сампсън и отново се ухили. Боже, обичах да съм с него, обичах да го карам да се усмихва.

— Нещо ново от другите? — попитах. — От Джером? От Ракийм?

— Всички работят по случая, но засега без особени резултати. На този етап от помощния екип нищо.

— Трябва да осигурим наблюдение на погребението на момчето и при гроба на Шанел. Може убиецът да не издържи да стои настрана. Болшинството не са в състояние.

Сампсън завъртя очи.

— Ще направим каквото можем. Всичко, което е по силите ни. Наблюдение на детски гроб. Гадост!

В четири и петнайсет се разделихме. Аз се отправих към училището „Соджърнър Трут“.

Колата на директорката стоеше на малкия ограден паркинг. Спомних си, че понякога госпожа Джонсън оставаше да работи до късно след приключване на часовете. Това ме устройваше. Искях да разговарям с нея за Шанел Грийн и Върнън Уийтли. Каква беше връзката между училището и убиеца? Каква би могла да бъде?

Знаех приблизително къде се намираше директорският кабинет в пристройката, тъй че се отправих натам. Беше много хубаво училище, за който и да е район на града. Отвън, близо до улицата, училищното игрище бе оградено с телена ограда, но вътрешността беше весела, ярка, украсена с въображение.

Докато вървах, прочетох няколко написани на ръка плакати и лозунги.

ДЕЦАТА ПРЕДИ ВСИЧКО.

УСПЕХЪТ ИДВА С ВЯРА, НЕ С НЕВЯРА.

Наивно, но хубаво. Вдъхновяващо за децата, а и за мен.

През тази седмица витрините в коридорите бяха заети с животински обиталища, които представляваха диорами, изработени от учениците. Всяка от тях илюстрираше някакво животно, неговата естествена среда и дом. Хрумна ми, че самото училище „Соджърнър Трут“ е едно страхотно убежище. При нормални обстоятелства то беше чудесно място, където Деймън можеше да расте и да учи.

За нещастие миналата седмица две дечица от това училище бяха убити.

Този факт ме изпълваше с ярост и освен това ме плашеше повече, отколкото ми се искаше да призная. Когато аз растях — трудно, както беше навремето във Вашингтон, — в училище ако изобщо умираха деца, това се случваше много рядко. И не само във Вашингтон, а и в училищата в Лос Анджелис. И в Ню Йорк. И в Чикаго. Навсякъде.

Какво, по дяволите, ставаше?

Тежката дървена врата към вътрешния кабинет беше отворена, но секретарката, изглежда, беше приключила своя работен ден. На бюрото ѝ имаше колекция от европейски, африкански и азиатски кукли. Много оригинални и красиви.

Почувствах се малко като крадец в чужд дом, като квартален взломаджия, като някакъв нарушител. Внезапно бях обзет от тревога за директорката, която оставаше да работи до късно съвсем сама в училището.

Всеки можеше да влезе тук, както току-що бях сторил и самият аз. Някоя вечер можеше да се появи и убиецът. Щеше да бъде толкова лесно.

Завих, озовах се в главния офис и точно се канех да обявя присъствието си, когато видях госпожа Джонсън. Помислих си за името, което ѝ бях измислил — Кристин.

Тя работеше на едно старо бюро с извит сгъваем капак, което изглеждаше поне на сто години. Всъщност беше погълната изцяло от онова, което вършеше.

Наблюдавах я няколко секунди. Носеше очила със златни рамки, явно необходими при работа с документация. Тананикаше си песничката „Шуп, шуп“ от „В очакване да издишаш“. Звучеше приятно.

Имаше нещо изключително почтено, дори трогателно в сцената — преданата преподавателка, просветителката, вгълбена в работата си. По устните ми пробягна усмивка. *По-желязна е и от теб, тате.*

Все още не бях сигурен дали е така. В момента изобщо не изглеждаше „желязна“. Имаше вид на човек ведър и щастлив в работата си. Излъчваше спокойствие и това ме накара да изпитам завист.

Накрая се почувствах неловко, застанал там на прага, без да обявя присъствието си.

— Здравейте. Инспектор Алекс Крос — рекох. — Госпожо Джонсън?

Тя престана да си тананика и вдигна поглед. В очите ѝ за миг се мярна страх. После се усмихна. Усмивката ѝ беше сърдечна и дружелюбна. Много е приятно да ти отправят една такава не принудиена усмивка.

— А-а, инспектор Крос — каза тя и после продължи с привидно официален тон: — Какво ви води в директорския кабинет?

— Мисля, че се нуждая от помощ. Директорката трябва да ми помогне, иначе не мога да си напиша домашното. — Предполагам, че това си беше самата истина. — Необходимо ми е да поговорим за Върнън Уийтли, ако е възможно. Освен това исках да получа разрешението ви да поговоря отново с някои учители, да видя дали след убийството на Върнън някое дете не е чуло нещо ново. Някой може да е видял нещо, което да ни бъде от полза, дори и без да си дава сметка за това. Може да е нещо, което децата са чули от родителите си.

— Да, аз си мислех за същото — отвърна госпожа Джонсън. — Някой тук в училище може да разполага със следа, с нещо полезно и изобщо да не го осъзнава.

Всичко, което видях у госпожа Джонсън, ми хареса, но веднага щом си дадох сметка за това, го изтласках от съзнанието си. Неподходящо време, неподходящо място и неподходяща жена. Бях извършил някои съмнителни неща в живота си, не съм ангел, но всякакъв опит да се занасям с омъжена жена, щеше да остане извън списъка на моите прегрешения.

— Опасявам се, че няма кой знае какви новини — рече тя. — Свърших малко допълнителна работа заради вас. Днес на обяд поизмъчих учителите. Всъщност подложих ги на разпит. Казах им, че трябва да ме уведомяват, ако чуят или видят нещо подозрително. Те разговарят с мен за повечето неща. Тук екипът ни е доста сплотен.

— Възможно ли е някои от учителите все още да са тук? Бих могъл да поговоря с тях. Не съм съвсем сигурен, но подозирам, че на някакъв етап убиецът е наблюдавал училището — поясних. Не възнамерявах да плаша нито нея, нито колегите ѝ, но исках да бъдат

бдителни и предпазливи. Смятах, че убиецът е държал под око училището.

Тя бавно поклати глава нагоре и надолу. После леко я наклони вляво. Сякаш ме гледаше по нов начин.

— Всички си тръгнаха доста преди четири. Предпочитат, ако е възможно, да излизат заедно. Когато са повече, се чувстват в безопасност.

— Звучи ми разумно. Кварталът не е от най-спокойните. Поне в определен смисъл.

— Пребиваването тук около пет часа с куп незаклучени врати едва ли звучи разумно — каза тя. Точно за това си мислех, откакто бях застанал на прага ѝ.

Не казах нищо, не изразих мнение за незаклучените врати. Госпожа Джонсън безспорно беше свободна да живее живота си както намери за добре.

— Благодаря ви за извършената проверка сред учителите — рекох. — И за извънредната работа.

— О, не, аз ви благодаря, че наминахте — отвърна тя. — Сигурно случилото се е много тягостно и за вас, и за Деймън. За цялото ви семейство. Всички тук в училище го понесохме много тежко.

Накрая тя свали очилата с метални рамки и ги пусна в джоба на деловия си костюм. Изглеждаше добре и с тях, и без тях.

Интелигентна, мила, симпатична.

„Забранена зона“ — напомних си аз. Почти усетих удара на линията през пръстите си.

По-бързо, отколкото бих помислил, че е възможно, тя измъкна един чипонос спешъл, 38-ми калибър, от едно отворено чекмедже вдясно на бюрото си. Не го насочи към мен, но лесно би могла. Лесно.

— Живея отдавна в този квартал — поясни тя. После се усмихна и прибра пистолета. — Опитвам се да бъда готова, каквото и да се случи. А тук наоколо стават противни неща. Знаех, че сте на прага, инспекторе. Децата твърдят, че имам очи на тила си. Наистина е така.

Тя отново се засмя. Смехът ѝ ми хареса. Би се харесал на всеки, който не е безчувствен. *Кажу лека нощ, Алекс.*

Цивилни, притежаващи оръжие, будеха у мен противоречиви чувства, но няха никакви съмнения, че нейният пистолет е законно

придобит и регистриран.

— В квартала ли се научихте да боравите с този револвер? — попитах аз.

— Не, всъщност обучиха ме в оръжеен клуб „Ремингтън“ във Феърфакс. Съпругът ми беше, е притеснен относно моето идване на работа тук. Вие мъжете, изглежда, разсъждавате еднакво. Съжалявам — каза тя и отново се усмихна. — Опитвам се да се въздържа, когато започнат да ми идват такива възмутителни сексистки реплики. Не ми харесва. Няма как, няма начин. Съжалявам.

Тя се изправи и изгаси преносимия компютър на бюрото.

— Ще ви изпратя до вратата — каза. — Моля, постарайте се да се измъкнете невредим, тъй като вече е доста след четири.

— Добра идея — продължих аз в тона на малката ѝ шега. Все пак успя да ме накара да се разведря. Доста добро постижение, като се имат предвид обстоятелствата от последните няколко дни. — Вие винаги ли сте така забавна? Така непринудена?

Тя отново поклати глава. Беше жест, който повтаряше доста често. После кимна уверено:

— Винаги. Това бяха двете алтернативи за моето призвание — комедиантка или възпитателка. Избрах първото. Тук има повече смях. Искрен смях. Поне през по-голямата част от времето.

Двамата вървахме заедно по пустите училищни коридори. Стъпките шумно отекваха в стените. Мелодийката, която тя си бе тананикала в кабинета, не спираше да звучи в съзнанието ми. Искаше ми се да ѝ задам още много въпроси, но знаех, че трябва да ѝ спестя някои от тях. Те нямаха нищо общо с убийството.

Когато стигнахме външната врата на училището, видях един плещест телохранител на средна възраст, който ми отключи. Присъствието му ме озадачи. На идване не го бях забелязал.

Имаше здрава дървена палка и уоки-токи. Отново онзи вид и дух на вашингтонските училища, който до болка познавах. Пазачи, детектори за метал, стоманени мрежи върху всеки прозорец. Нищо чудно, че хората в околността ненавиждаха и се бояха от всички институции, дори от собствените си училища.

— Приятна вечер, сър — пожела ми училищният гард с възможно най-приятна усмивка. — Ще си тръгвате ли скоро, госпожо Джонсън?

— Съвсем скоро — отвърна тя. — Можеш да си отиваш, ако искаш, Лайънъл. Нося си шмайзера.

Лайънъл се засмя на шегата ѝ. Тя имаше много добра постановка на тялото и добър ритъм. Убеден съм, че би могла да свърши хубава работа в прав стоеж, стига да искаше.

— Приятна вечер, госпожо Джонсън — казах аз. Не се сдържах и добавих: — Бъдете предпазлива, поне докато приключим с този случай.

— Кристин — поправи ме тя. — И ще внимавам. Обещавам. Благодаря, че се отбихте.

Кристин! Исусе! Името ѝ бе същото като онова, което ѝ бях измислил. Явно го бях чул по-рано — от Деймън или от Нана, но изглеждаше доста странно.

Същата вечер, когато се прибрах у дома, мислите ми вече бяха обсебени не само от убийствата на двете деца, от Джак и Джил, но и от директорката на училището. Тя бе интелигентна, забавна и едновременно с това хубава. Беше в състояние сама да се грижи за себе си, дори да борави с пистолет.

Госпожа Джонсън.

Кристин.

Шуп. Шуп. Шуп. Шуп.

28.

В този опасен век всеки има нужда да си мисли: „Няма да ми се случи. Не на мен. Каква е вероятността да се случи именно на мен?“

Филмовият актьор Майкъл Робинсън смяташе, че е абсурд да се притеснява или страхува от маниакалните убийци, които се бяха развилнели из Вашингтон. В крайна сметка какво общо имаха с него зловещите заплахи на Джак и Джил?

И все пак бе малко напрегнат и неспокоен, тъй че се опита да се наслади на повишаващата адреналина надпревара, да се впусне в непристойния поток на мига, на времето, в което живеем.

Малко преди полунощ холивудската звезда най-накрая събра смелост и се обади в ескортната служба за VIP да му изпратят подходяща компания. Лека закуска преди лягане. Беше използвал многократно тази служба през време на предишните си посещения във Вашингтон. Дискретната, шикозна и изключително скъпа служба за секс под наем разполагаше с точна информация за неговите изисквания.

След като проведе телефонния разговор, четирийсет и девет годишният актьор направи усилие да се задълбочи в четенето на сценарий с любовно-приключенски сюжет, който бе поръчал, но после стана и се приближи до прозореца на своя луксозен апартамент в надстройката на хотел „Уилърд“ на Пенсилвания авеню. Знаеше, че неговите почитатели биха били скандализирани от факта, че плаща, за да прави любов, но това си беше техен проблем.

Работата беше там, че за него бе значително по-просто в чисто психологически план да плати хиляда и петстотин долара, отколкото да си усложнява живота с ухажване и после с болезнени раздели. Тази вечер бе в добро настроение, чувстваше се уравновесен и стабилен. Просто изпитваше потребност от компания, от малко ласка и непретенциозен секс.

И трите му изисквания щяха да бъдат задоволени скоро, надяваше се той.

По някакъв начин част от него се пренасяше назад във времето, около 1963-та в родния му град Уичита, когато бе в последния клас на местната гимназия, фантазиите и желанията му от онзи период все още не се бяха осъществили и люлееха съзнанието му в бясно буги. За разлика от тогава, тази нощ той знаеше какво иска и щеше да го получи без неприятности, без чувство за вина или скърцане със зъби.

Обходи с бегъл поглед апартамента си и реши да поразтреби.

В този миг чу две леки почуквания на вратата си. От ескортната служба му бяха казали, че ще трябва да почака около час.

— Момент, моля — извика той. — Идвам веднага. Един момент.

Погледна часовника си. Половин час по-рано. Е, какво пък. Беше готов за един бърз сеанс и после цяла нощ блажен сън. Рано сутринта на закуска имаше среща с председателя на Националния демократически комитет. Бяха го помолили да организира кампания за набиране на средства за демократите. Председателят беше сваляч на знаменитости от друга категория. Всъщност всички бяха такива.

Той погледна през шпионката на хотелската врата. Добре, добре. Онова, което видя в коридора от другата страна, определено му се понрави. Дори през тази крива леща. Усети как отвътре го заля вълна адреналин. Отвори вратата и усмивката му „петнайсет милиона долара на филм“ автоматично влезе в действие.

— Здравсти, аз съм Джаспър — каза привлекателният мъж на прага. — Приятно ми е да се запознаем, сър.

Майкъл Робинсън се съмняваше, че името на компаньона му наистина е Джаспър. Струваше му се, че имена като Джейк или Клиф биха подходжали много повече на новия му познайник. Той бе малко по-възрастен от очакванията на Майк. Приблизителна възраст около трийсет и петте, която не му пречеше да изглежда повече от приемлив. Всъщност бе почти свършен. Майкъл Робинсън вече беше твърд, беше си сложил и лубрикант. Въоръжен и опасен, наричаше той това свое състояние на готовност.

— Как се чувстваш тази вечер? — Актьорът протегна ръка и леко докосна десницата на мъжа срещу себе си. Искаше „Джаспър“ да знае, че и той е земен, че парите и славата не са го променили, и което бе най-важно — че е сърдечен човек. Той наистина беше всичко това. „Ю Ес Ей Тудей“^[1] наскоро бе публикувал списък на най-симпатичните

звезди на Холивуд. Той фигурираше в него, благодарение на незаменимия си агент и адвокат.

Когато влезе при Майкъл Робинсън в хотелския му апартамент в стил животът на богатите и знаменитите, Джак пусна в ход най-очарователната си усмивка. После затвори вратата след себе си. Прецени, че разполага с около половин час преди пристигането на истинския компаньон от агенцията. Времето бе достатъчно.

Във всеки случай Джил държеше под око фоайето на „Уилърд“, в случай че мъжката проститутка пристигнеше по-рано от очакваното. Щеше да се погрижи за всичко още долу. Джил бе съвършена в детайлите и импровизациите. Беше безупречна.

— Аз съм ваш горещ почитател — заяви Джак на голямата холивудска звезда. — Всъщност следя кариерата ви отблизо.

В този момент Майкъл Робинсън почти прошепна нещо, което би шокирало всичките привърженици на неговите романтични екшъни, независимо дали сред мъжкия или женския пол.

— О, така ли, Джаспър? Винаги ми е приятно да го чуя.

— Кълна се, истина е. — Сам Харисън продължаваше представлението си. — Името ми впрочем е Джак. Джил е долу във фоайето. Може и да сте чували за нас?

Джак изкара една берета със заглушител и я насочи в пространството между дълбоките объркани сини очи на актьора. Стреля. Връзваше се с подхода на Джак и Джил. Знаменитости. Убийство в стил екзекуция. Ексцентрични щрихи и на финала стихове:

*Джак и Джил на хълма се качиха
да убиват, да убиват, да убиват.*

[1] Един от най-популярните американски ежедневници. — Б.пр.

29.

Един конкретен и особено натрапчив детайл около убийствата не ми даваше мира. Сетих се за него, докато завивах по натовареното Пенсилвания авеню и паркирах на втори ред пред хотел „Уилърд“ — поредната объркана сцена на убийство.

Не преставах да мисля за затормозяващата подробност, когато влязох във фоайето и се запътих нагоре към апартамента на Майкъл Робинсън.

Продължавах да разсъждавам над нея и когато вратите на безшумния асансьор плавно се отвориха на седмия етаж, където петима униформени стърчаха зад жълтите ленти, опасващи коридора като плетеница безвкусна коледна украса.

„В първите две убийства нямаше и следа от страст — разсъждавах аз. — Особено във второто. Убийствата бяха съвсем хладнокръвни и целенасочени. Разположението на телата на жертвите, изглежда, имаше характера на творчество. Перверзността на сцените ми се струваше твърде пряма и преднамерена. Пълна противоположност на убийствата от «Соджърнър Трут», които можеха да се определят като необузdana експлозия на потискана неприязън и чиста ярост.“

На този етап все още не осъзнавах докрай значимостта на станалото, както и всички онези, с които бях говорил за смъртния случай. Същото се отнасяше за вашингтонската полиция и за федералното бюро в Куонтико. Ако можеше да се каже, че като инспектор следвах някакво водещо правило по отношение на предумишлените убийства, то бе следното: в основата им почти винаги стоеше някаква страст. Обикновено ставаше въпрос за пламенна любов. Или отчаяна омраза. Или алчност. Въпросните убийства обаче не се отличаваха с нищо подобно. Коварната мисъл продължаваше да ме яде.

Защо Майкъл Робинсън? Продължавах да си задавам въпроса, докато вървах към апартамента, в който бе извършено убийството. Какво правят във Вашингтон тези ексцентрични психопати? Каква бе

тая извратена и жестока игра, която бяха подхванали. И защо мечтаеха милиони зрители да наблюдават сензационното им кърваво хоби?

Отново забелязах Кайл Крег. Поговорихме няколко минути със старши агента от ФБР пред апартамента на жертвата. Обикновено спокойните вашингтонски ченгета сега сновяха около нас в състояние на лек шок. Мнозина вероятно бяха разочаровани почитатели на Майкъл Робинсън.

— Лекарят, провел аутопсията, твърди, че Робинсън е знаменит труп от около седем часа. Тоест станало е снощи към дванайсет — започна да нахвърля основните щрихи Кайл. — Два изстрела от упор в главата, Алекс. Съвсем отблизо, точно както в предните два случая. Обърни внимание на татуировката. Който и да е убиецът, трябва да е абсолютно безсърдечно копеле.

Съгласих се с Кайл. Безсърдечен. Без страст. Без гняв.

— Как са открили Майкъл Робинсън?

— О, това е още една добра роля, Алекс. Нова хитрина. Обадили са се по телефона в редакцията на „Поуст“. Уведомили са вестника откъде да приберат боклука тази сутрин.

— Това цитат ли е? — попитах Кайл.

— Не разполагам с точен цитат на думите им, но да „приберат боклука“ определено бе част от казаното — отвърна Кайл.

Интересувах се от всяка непочтителност или цинизъм, които Джак и Джил биха могли да използват в описанието на убийствата. Те очевидно проявяваха слабост към играта на думи. Бяха артисти. Питам се, освен това възможно ли е да са излезли на Пенсилвания авеню и да ни наблюдават отново. Да ни заснемат, докато се блъскаме и препъваме един в друг във вътрешността на „Уилърд“. Чудех се дали не приготвят и втори филм, с техния метод на широко разпространение. Наоколо бяха поставени постове за наблюдение, тъй че ако стояха там, щяхме да ги пипнем.

Влязох във всекидневната на хотелския апартамент и с облекчение установих, че началникът на инспекторите Питман не се вижда на сцената. Актьорът Майкъл Робинсън обаче беше там. Както казват, той бе роден за тази роля, може би най-голямата в живота му.

Голото му тяло бе в седнало положение на пода, с глава опряна в канапето. Изглеждаше така, все едно че е подпрян, за да види някой влизащ в стаята и може би това бе идеята на убиеца. Очите му ме

гледаха втренчено. За да видят или да бъдат видени? Питам се. Не беше приятна гледка. Отбелязах синкавата плът. Кръвта вече се бе отекла в долната част на тялото му, която бе придобила отблъскващ мораво червеникав цвят.

Поредната знаменитост бе разголена. Свалена на земята. Наказана за някой действителен или въображаем грях? Каква връзка имаше с Фицпатрик и Шиън? Защо сенатор, телевизионна журналистка и актьор?

Три убийства за толкова кратко време. Предполага се, че знаменитостите трябва да са в по-голяма безопасност от нас, по-охранявани и над всичко това. В действията на убийците имаше нещо първично, необуздано и потресаващо.

Какво бе странното, сложно послание от Джак и Джил? Че никой вече не е в безопасност? Подмятах възмутителната мисъл в главата си. Беше добра изходна позиция, подходяща работна постановка.

Никой не е в безопасност? Джак и Джил ни заявяваха, че могат да дойдат за всеки, по всяко време.

Трупът отново бе съпроводен с бележка. Поредната строфа на Джак и Джил. Беше на нощното шкафче, оставена там за нас от странния и жесток убиец или убийци.

*Джак и Джил на Хълма се качиха
и делата смъртоносни извършиха.
Не направиха грешка кой знае каква
в преценката си докога
на един противен либерал
се точи кръвта.*

В стаята бе и един от търговските посредници на Майкъл Робинсън. Беше долетял от Ню Йорк. Хубав мъж със сребристоруси коси. Носеше дълго кашмирено палто върху костюм на Армани. Забелязах, че очите му са зачервени и подпухнали. Изглежда, бе плакал. Двама лекари от медицинската експертиза работеха върху фотогеничното тяло на актьора. Предполагам, че цялото проявено внимание може да се определи като проява на подобаващ стил. Само най-доброто за Майкъл Робинсън.

Имаше и други очевидни прилики с убийствата на Фицпатрик и Шиън. И в трите присъстваше някаква евтина безвкусица и извратеност. Всяко от тях представляваше екзекуция. И може би най-важното на този етап — те всички бяха „противни либерали“, нали? Те всички бяха разгопени и изложени на показ заради онова, което представляваха.

— Д-р Алекс Крос? Извинете, вие сте д-р Алекс Крос, нали?

Обърнах се и видях високия строен мъж, който бе произнесъл името ми. Беше със сурови черти и почти войнишка стойка. Около четиридесетте, предположих. Носеше черен шлифер върху тъмносив костюм. Стегнат, делови вид. Определено някакъв висш служител на закона.

— Да, аз съм Алекс Крос — отвърнах.

— Аз съм Джей Грейър от Тайната служба — представи се той официално. Имаше нещо в самата изправена стойка на тялото му. Изключителна сигурност. Или морална увереност? Наличие на непоклатим стълб зад гърба му? — Старши агент от отряда по охраната на президентското семейство.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попитах аз агент Грейър. В главата ми вече виеха аларми. Чувствах, че ми предстоеше да получа доста по-пълно обяснение защо съм избран да оглавя разследването по случая Джак и Джил. От кого и по каква причина.

— Трябва да се явите в Белия дом — каза той. — Опасявам се, че е върховно нареждане, д-р Крос. Отнася се за разследването по случая Джак и Джил. Съществува още един проблем, с който трябва да се запознаете.

— Обзалагам се, че е голям — рекох на агент Грейър.

— Да, боя се, че е така. Проблемът наистина е голям, д-р Крос. Има нещо, което трябва да споделим с вас.

Подозирах нещо подобно. Някъде там в дъното на съзнанието ми се бе спотайвал безмълвен страх. Сега се бе изправил пред мен.

Искаха да се явя в Белия дом.

Викаха юнака, способен да посече многоглавия змей. Даваха ли си сметка какво означава това?

30.

Тези дни във Вашингтон единственото, което всеки бе способен да сподели с готовност, като че ли бяха неприятностите.

И все пак едва ли бих могъл да споря с висшестоящите. Чинно съпроводих Джей Грейър нагоре по Пенсилвания авеню до №1600^[1]. Не питайте какво мога да сторя за родината си^[2].

Белият дом се намираще недалеч от хотел „Уилърд“. Въпреки относителното представяне на някои от последните му обитатели той продължаваше да упражнява своето магическо въздействие върху много хора, включително и върху мен. Бях влизал вътре само два пъти на предварително организирани обиколки с моите деца, но дори те бяха изключително впечатляващи и вълнуващи. Почти ми се прииска Деймън и Джани да са с мен.

Пуснаха ни незабавно през синия контролен пункт при западната алея. Позволиха на агент Грейър да паркира колата си в гаража под Белия дом. Оказаната чест видимо го поласка, но той се постара да не дава израз на чувствата си. Обясни ми, че гаражът все още се счита за основно противовъздушно скривалище и за спасителен път в случай на нападение.

— Полезна информация — рекох с усмивка. Грейър се усмихна в отговор. Беше принудена общителност, но поне и двамата полагахме някакво усилие.

— Сигурен съм, че сте любопитен да узнаете защо ви викат. Аз на ваше място бих се чувствал именно така.

— Едва ли са ме поканили на чай — отвърнах рязко. — Все пак, да, много съм любопитен.

— Причината е в случаите Сонеджи и Казанова — обясни ми Грейър, докато от гаража вземахме асансьора за един етаж. — Репутацията ви тук вече ви е изпреварила. Наясно ли сте, че от ЦРУ досега не са заловили нито един сериен убиец въпреки целия им майсторлък? Държим да бъдете включен в екипа.

— За какъв екип става въпрос? — попитах.

— Ще видите след няколко секунди. Във всеки случай това определено е първокласен екип. Пригответе се за разни идиотщини. ФБР са запазили хотелската стая, в която е отседнал Джон Хинкли. Просто в случай че убийците решат да отседнат там. В израз на почит или нещо подобно.

— Не е чак толкова тъпа идея — казах на Грейър. Погледна ме така, сякаш и аз бях откачен.

— Но и не толкова блестяща — добавих. Той се ухили.

Петима-шестима мъже и две жени в делово облекло бяха събрани в кабинета на шефа на отдел „Кадри“ в западното крило на Белия дом. В помещението се чувстваше голямо напрежение, но всеки полагаше усилие да го прикрива. Бях приобщен като представител на вашингтонската полиция. Добре дошъл в екипа. Поздравете юнака, страшилище за многоглавия змей.

Другите на масата се представиха сърдечно. Още двама старши агенти от Тайната служба, една жена на име Ан Роупър, един младолик хубав мъж на име Майкъл Фескоу, шефът на разузнаването към ФБР Робърт Хетфийлд; генерал Ейдън Корнуол от Съвместния команден състав на армията, съветникът по национална сигурност Майкъл Кейн, шефът на кадровия отдел към Белия дом Дон Хамърман. Другата дама се оказа старши агент в ЦРУ Генерален инспектор. Името ѝ бе Джийн Стърлинг. Присъствието ѝ означаваше, че относно аферата Джак и Джил в момента се обсъждат предположения за евентуална външна намеса. Обрат, който не бях предвидил.

Компанията бе доста елитна за един инспектор от отдел „Убийства“ в Югоизточен Вашингтон, пък бил той и заместник-шеф. От друга страна, и аз не оставах по-назад. Бях свидетел на гадости, които тия приятелчета нито бяха виждали, нито някога щяха да видят.

За малко необичайната ни закуска сервираха сладки ролца с глазура, сладолед и сребърни канички с кафе. Явно някои от компанията бяха работили заедно и по-рано. Отдавна бях овладял правилото, че ако в игра на покер не можеш да разбереш кой е баламата, значи баламата си самият ти.

Съветникът по националната сигурност откри заседанието минута след десет. Дон Хамърман бе жилав, рус мъж на около трийсет и пет. Изглеждаше като навита пружина. Определено пасваше на профила на служителите в Белия дом през последните години: много

млад и много стегнат. Винаги готов за действие. По местата, готови, старт!

— Приятели, възнамерявам да използвам диапозитиви за настоящата презентация. Така правим тук в Голямата къща — поясни ни Хамърман и успя да докара една пресилена усмивка. Разполагаше с доста изнервяща кинетична енергия. Напомняше ми за ония столични надувковци, които завеждат връзките с обществеността, и дори за оня префърцунен агент на Майкъл Робинсън от „Уилърд“.

От забележката му заключих, че обичайните сбирки в Белия дом бяха по-скоро бюрократични и формални, отколкото непринудени. Все пак малката шега, изглежда, достави удоволствие на всички.

Всъщност тази преднамерена сърдечност ме притесняваше. Маската на смъртта, застинала върху лицето на Майкъл Робинсън, продължаваше да стои пред очите ми. Образ доста неподходящ за Белия дом.

Разголеният труп на Робинсън вероятно все още беше там в „Уилърд“, при екипа от моргата, готов за етикетчето и чувала.

— Разполагам с илюстративен материал за около час, само най-важното. С подробна дискусия, да речем два часа — продължи Хамърман. — Така ще продължим почти до обяд, но при тия зловещи обстоятелства...

Какви зловещи обстоятелства по-точно? Искаше ми се да прекъсна Хамърман, но благоразумно си замълчах. Не беше нито времето, нито мястото.

На работната маса се появиха първите чаши с кафе и няколко пакета цигари. Всички бяха готови за тежка обсада. Вероятно това бе стилът на действие в Белия дом.

Хамърман сложи първия си филм в тихо помъркващия апарат. На прожекционното табло се появи надпис: *Разследване по случая Джак и Джил.*

— Както знаете, миналата седмица във Вашингтон бяха извършени три брутални убийства на известни личности. Последното от тях — снощи. Жертвата е актьорът Майкъл Робинсън, застрелян в хотел „Уилърд“. Извършителите наричат себе си Джак и Джил. Оставят на местопрестъплението неясни бележници с претенции за артистизъм. Обичат да се заиграват с медиите. Явно много ценят светлината на прожекторите. Освен това, изглежда, си разбират от

работата. Извършват успешно три скандални убийства, без да ни оставят ни една улика, за която да се хванем. Вероятно или притежават твърде характерен почерк, или са серийни убийци, и то от особено висока класа. Последното е под въпрос или най-малкото оставам с такова впечатление. Но все пак е една хипотеза. Ето ви първото изненадващо и тревожно обстоятелство. Онова, което някои от вас не знаят, е, че „Джак и Джил“ е кодовото име, което Тайната служба използва за президента и госпожа Бърнс. Това е факт, откакто президентът пое поста си. Ние не сме склонни да приемем подобно съвпадение за безобидна случайност.

Русокосата жена от ЦРУ запали цигара. Спомних си името й. Джийн Стърлинг. Тя издиша бледа струя дим. Чух я как измърмори: „по дяволите“. Пълно съвпадение със собствените ми емоции. Това бе най-лошата новина, която бяхме получили до този момент.

— Смятаме, че съществува реална възможност да бъде извършено покушение над президента или над госпожа Бърнс. А може и над двамата — каза Хамърман.

Думите му прозвучаха смразяващо. Озърнах се и мислено регистрирах застиналите тревожни физиономии.

— Взели сме, или по-точно непрекъснато вземаме всички възможни предохранителни мерки. Засега излизанията на президента извън Белия дом ще бъдат изключително ограничени. Той и госпожа Бърнс са информирани обстойно за тревожната ситуация. Приемат я добре. Те са изключително интелигентни, достойни за уважение личности. Няма да изпаднат в паника. Имате думата ми. Паниката и за двамата ще поема лично аз.

Нека се спра на някои факти, с които *не* разполагаме, относно така наречените Джак и Джил. На практика няколко хиляди души са определени да разследват случая, а до този момент знаем удивително малко. Следващия път Джак и Джил може да се насочат към Белия дом, а ние нямаме и най-малка представа защо. Нито кои биха могли да бъдат. Или пък какво, по дяволите, представлява това за тях.

Дон Хамърман огледа седналите около масата. Беше определено като наелектризиран. Друга дума, подходяща да го опише, която ми хрумна, бе надменен.

— Моля, не се притеснявайте да правите допълнения по всяка точка. Имате право да съобщавате всяка по-нова информация, с която

може би разполагате — каза той с едва доловима ехидна усмивка.

Като се изключат няколкото въздишки, реакция не последва. Изглежда, никой не знаеше повече от мен. До този момент никой не бе попаднал на следа, която да си струва. Това бе най-страшното.

Съществуваше възможност президентът и първата дама да са крайната цел за Джак и Джил, или може би дори не крайната?

Джак и Джил на хълма се качиха. С каква цел, за бога? Да унищожат всички проклети либерали? Да накажат грешниците? Беше ли президентът грешник в тяхното съзнание?

— Джей, искаш ли да добавиш нещо? — обърна се Хамърман към агент Грейър от Тайната служба.

Грейър кимна, стана, опря ръце на масата и се приведе напред. Изглеждаше леко преbledнял.

— Налице е изключително тежък проблем — заяви той. — Опасността е напълно реална, повярвайте ми. По-страшна от всичко, което съм виждал през време на службата си в Белия дом. Виджте, аз бях първият, който се озова в апартамента на сенатор Фицпатрик след неговото убийство. Отидох там, сам, в шест часа сутринта. Обадох се на полицията, същото се повтори в случаите с Натали Шиън и Майкъл Робинсън. Всеки път Джак и Джил уведомяват най-напред Тайната служба. И се свързват с нас тук, в Белия дом. Казаха ни, че тренират за главната фигура.

[1] Пенсилвания авеню №1600 е адресът на Белия дом. — Б.пр. ↑

[2] Парафраза на цитат от прочута реч на Джон Кенеди „Не питайте какво родината може да стори за вас, а какво вие можете да сторите за родината си“. — Б.пр. ↑

31.

В петък вечерта Джак и Джил отседнаха в скъп апартамент в „Четири сезона“ — един от най-хубавите хотели на територията на Вашингтон. Никой не бе набелязан да умре в луксозния хотел. Във всеки случай поне те нямаха никого предвид. Всъщност убийците възнамеряваха да си почиват в събота и неделя, докато всички останали във Вашингтон и особено гениите от полицията се варяха в собствения си сос.

Каква невероятна наслада представляваше уикендът. Каква великолепна идея. Струващият шестстотин долара на вечер апартамент гледаше към един тъгъл на Джорджтаун и те не го напуснаха нито за миг. В петък вечерта дойде масажистка за двоен сеанс шиаци. В събота сутринта Сара си направи маска на лицето и маникюр. За събота вечерта от румсървиса им бе изпратен специален готвач и той им приготви блюдата в стаята. Освен това Сам бе поръчал при пристигането им да бъдат доставени четирийсет и осем бели рози. Раят бе отново в краката им. Те чувстваха, че го заслужават след онова, което бяха свършили до този момент.

— Всичко е тъй невероятно упадъчно! Една постмодернистична, дълбоко социално несправедлива вълшебна приказка — възкликна Сара. Тя бе в особено приповдигнато настроение. — Всеки миг ми доставя безкрайно удоволствие!

— А всеки милиметър? — попита Сам. Единствено той умееше по този начин да засяга подобна деликатна тема, и го правеше успешно.

Сара се усмихна и усети как в тялото ѝ нахлува горещина. Тя го погледна с ласкави и питащи очи.

— Всъщност да.

Той бе дълбоко в нея, движеше се бавно и нежно, а тя се питаше дали той я обича искрено. Копнееше за любовта му с цялото си същество, но не вярваше, не можеше да повярва, че е възможно. В края на краищата тя бе Сара неудачникът, Сара робът, Сара търтеят.

Как би могъл той да се влюби в нея? И все пак понякога добиваше чувството, че е истина. „Нима за него и това е част от играта?“ — питаше се Сара.

Пръстите ѝ се плъзгаха по гърдите му, играеха си с косъмчетата по тях. Докосваше всяка негова част: красивото му лице, шията, стомаха, задника, висящите тестиси, които изглеждаха като на бик. Тя се изви в дъга от желание да бъде колкото се може по-близо, жадна за всеки милиметър от него, да, за всичко негово. Дори за истинското му име, което той никога не би ѝ казал.

— Спечелихме си този уикенд — каза Сам. — Освен това ни е нужен, Сара. Почивката и отдихът са действителна, неделима част от войната. Оттук нататък Джак и Джил ще стават все по-безкомпромисни. Сега вече всичко ескалира.

Сара се взря в лицето на Сам и не можа да сдържи усмивката си. Господи, как обичаше да бъде с него! Под него, над него, отстрани, отдолу. Обожаваше допира му — понякога настоятелен, понякога така невероятно нежен. Тя обичаше, да, всеки милиметър от него.

Никога по-рано не се бе чувствала така, нито пък бе предполагала, че е възможно. Дори би се обзаложила, че е изключено това да се случи с нея. В известен смисъл тя бе заложила всичко, нали? За каузата, но и за Сам, за това, което ставаше в момента.

Сам също бе невероятен романтик. Бе толкова неочаквано от страна на Воина. Никой от мъжете, които бе познавала по-рано, не би направил нещо подобно. Този апартамент в „Четири сезона“ бе негова идея, просто защото тя бе споменала веднъж, че това е любимият ѝ хотел във Вашингтон.

— Кажи ми — прошепна тя, докато се любеха, — искаш ли да знаеш кой е най-любимият ми хотел на земята?

Той схвана шегата, винаги разбираше хумора ѝ, както и особената ирония в репликите ѝ. Големите му сини очи заискриха. Той се усмихна. Имаше ослепително бели зъби и толкова срамежлива обезоръжаваща усмивка. Тя си помисли, че той е много по-красив от Майкъл Робинсън. Сам бе екшън герой от реалността. Воинът. В една истинска война за оцеляване, най-важната война на съвременното. Те и двамата вярваха, че това е истина.

— Моля те, не ми казвай отговора — засмя се той. — Не смей да ми съобщаваш най-любимия си хотел на света. Нали тогава ще трябва

да те заведе там. Недей, Сара!

— „Чиприани“ във Венеция — изрече на един дъх Сара през смях.

В действителност тя никога не бе отседнала там, но бе чела много за него. Бе чела за всичко, но доскоро бе изпитала толкова малко. Сара — спасяемият книжен плъх, Сара библиофилът, Сара нищожеството. Е, вече не. Сега тя живееше може би по-добре от всеки друг. Сара неудачницата се радва на живота!

— Добре тогава. Когато всичко това свърши, а то ще свърши, ще отидем във Венеция на почивка. Обещавам ти. Значи „Чиприани“.

— И късна неделна закуска в „Даниели“ — прошепна тя в бузата му. — Обещавах ли?

— Разбира се. Къде другаде, ако не в „Даниели“? Дадено. Щом това приключи.

— Ще стане по-лошо, нали? — попита тя, притискайки се по-силно в мускулестото му тяло.

— Да. Но не и тази вечер, Джили. Не и тази вечер, любов моя. Затова нека не разваляме настоящето с твърде много мисъл за утрешния ден. Не превръщай прекрасния уикенд в кошмарен понеделник.

Сам беше прав, разбира се. Той бе разумен човек. Отново започна да се движи върху нея. И се понесе като течение на бърза река. Беше толкова всеотдаен и прекрасен любовник; бе едновременно учител и ученик; знаеше как да дава и да взима в леглото. И най-важното, Сам знаеше как да я изтръгне от самата нея. Господи, тя имаше нужда от това, завинаги, както изглежда. Да се освободи от себе си. Да не бъде повече неудачник. Никога вече. Обеща си го.

Сара здраво стисна устни. Изживявайки удоволствие? Или болка? Вече дори не беше сигурна. Затвори очи и почти веднага ги отвори отново. Искаше да гледа.

Той се задържа над нея, все едно че бе спрял както правеше лицеви опори.

— Значи никога не си била в „Чиприани“, маймунска муцунке? — попита той. Страните му дори не бяха поруменели. Държеше се над нея без всякакво усилие. Тялото му бе толкова красиво, силно и гъвкаво, здраво като скала. Сара също бе в добра форма, но Сам бе просто възхитителен.

Той я наричаше „маймунска муцунка“ като във филма „Подозрение“ на Хичкок. Всъщност не беше кой знае какъв филм, но за тях бе попаднал в целта. Бе уцелил тяхната уязвима точка. Откакто го бяха гледали, тя бе Лена — героинята на Джоун Фонтейн. Той бе Джони, чиято роля се изпълняваше от Кари Грант. Джони наричаше Лена „маймунска муцунка“.

В края на филма Лена и Джони се носеха с колата и се гмурваха в залеза на Ривиерата, вероятно за да заживеят щастливо до края на дните си. Филмът на Хичкок бе елегантна, находчива, тайнствена игра, точно като тази.

Тяхната игра. Най-изящната игра, която двама души бяха играли заедно.

„Ще потънем ли в залеза след всичко това — запита се Сара Роузън. — О, не мисля. Не вярвам. Какво ще стане с нас тогава? О, какво ще стане с нас? Какво ще се случи с Джак и Джил?“

— Била съм в „Чиприани“ единствено в сънищата си — призна тя на Сам. — Само на сън. И все пак, да, била съм там много пъти.

— Всичко това сън ли е, маймунска муцунке? — попита Сам. За момент изражението му стана сериозно. Тя не можеше да не си помисли колко скъпоценен бе всеки подобен миг и колко мимолетен. Тайно бе копняла за всичко това през целия си живот, за едно наистина романтично изживяване.

— Мисля, че е сън, да. Във всеки случай прилича на сън. И все пак моля те, не ме събуждай, Сам!

— Не е сън — прошепна Сам. — Аз те обичам. Ти си най-привлекателната жена, която съм срещал. Наистина, Сара. За мен ти си като пребиваване в „Чиприани“, но всеки ден. Моля те, повярвай ми, Маймунска муцунке. Вярвай в нас. Аз го правя.

Той обгърна гърба ѝ и я придърпа към себе си. Тя почувства свежестта на дъха му, аромата на одеколona му, собствения му мирис.

Той започна да се движи вътре в нея и тя усети как постепенно се стапя и се превръща в течна сила. Обичаше го, наистина, наистина, наистина. Ръцете ѝ пробягваха по цялото му тяло — ласкави, обсебвачи. Никога не бе изживявала нещо подобно, нито веднъж през целия си живот.

Тя се плъзна нагоре-надолу по дългия мощен ствол, по силната му невероятна мъжественост. Сара вече не беше в състояние да се

спре, нито го искаше. Задавяхе се от собствената си страст.

Чу вика си и почти не можа да се познае. Устреми се към него в прост ритъм, който непрестанно се ускоряваше, докато двамата все повече се приближаваха към мига на единението — *Джак и Джил, Джак и Джил, Джак и Джил, Джак и Джил!*

32.

Вълшебната им приказка приключи с тихо, почти обезсърчително туп! — и Сара сякаш се сгромоляса отново на земята, премятайки се, понесена от мощен прилив. Понеделник сутринта означаваше завръщане към ужасния свят на службата ѝ, обратно в реалния живот.

Откакто бе завършила колежа „Холинс“ във Вирджиния, повече от четиринайсет години Сара Роузън бе работила на най-обикновени отегчителни места из Вашингтон. Сега работата ѝ бе на ден. Идеална за техните цели. Най-ужасната и най-изтощителната работа.

Тази сутрин тя стана рано и започна да се приготвя. Двамата със Сам се бяха разделили в неделя вечерта в „Четири сезона“. Той ѝ липсваше, липсваше ѝ хуморът му, ласките му, всичко негово. Всеки милиметър.

Тя се бе изгубила в тази мисъл. Милиметри. Същността на Сам. Огромната му вътрешна сила. Хвърли поглед на луминесцентния циферблат на часовника върху нощното шкафче. Изстена силно. По дяволите, вече бе закъсняла.

В банята ѝ имаше йогистки ъгъл с направена по поръчка кожена постелка. Нямаше време за това, въпреки че както тялото, така и умът ѝ болезнено се нуждаеха от упражнение и освобождаване на енергията.

Взе си един бърз душ и изми косата си. Сложи си тъмносин костюм на „Брук Брадърс“, ниски лачени обувки и часовник „Реймънд Вейл“ с кожена каишка. Тази сутрин имаше нужда да изглежда елегантна, свежа, току-що излъскана.

Тя и бездруго винаги излизаше така. Сара свежарката.

Бързо се озова навън, където, размахало опашка от дим вече я чакаше едно мърляво жълто такси. Вятърът фучеше и виеше из Кстрийт.

В пет и двацет таксито спря пред работното ѝ място. Таксиджията от „Либърти“ се усмихна и рече:

— Известен адрес, госпожо. Значи и вие сте известна?

Тя плати на шофьора и си прибра рестото от петдоларовата банкнота.

— Всъщност някой ден може и да стана. Знае ли човек.

— Така си е. Може и аз да съм някой — отвърна и таксиджията с крива усмивка. — Не се знае.

Сара Роузън се измъкна от таксито и веднага усети върху лицето си декемврийския вятър. На бледата утринна светлина старинната сграда пред нея изглеждаше някак странно красива и внушителна. Сякаш сияеше отвътре.

Показа картата си и служителят от охраната я пусна да влезе. Двамата дори през смях заклеиха нейния работохолизъм. И как не? Вече девет години Сара Роузън работеше в Белия дом.

ЧАСТ ТРЕТА
ФОТОЖУРНАЛИСТЪТ

33.

Фотожурналистът представляваше последното късче в сложната мозайка. Той бе финалният играч. На осми декември работеше в Сан Франциско. Всъщност там фотожурналистът се включваше в играта. Или по-скоро изпълняваше собствената си роля в нейната периферия.

Кевин Хокинс се беше разположил в широкия, извит навън сив пластмасов стол при изход 31. Играеше шах със самия себе си на своя преносим компютър, обзет от искрено задоволство. В момента печелеше. И губеше. И в двата случая това му харесваше.

Хокинс обичаше игрите, обичаше и шаха и почти бе влязъл в групата на класовите играчи на планетата. Така бе още от времето, когато бе буден студент в Хъдзън, Ню Йорк, където постиженията в училището не отговаряха на възможностите му. В единайсет без петнайсет стана, за да започне една друга игра. Любимата си игра. Бе дошъл в Сан Франциско да убие един човек.

Кевин Хокинс вървеше сред множеството и правеше снимка след снимка, в мислите си.

Фотожурналистът, носител на не една награда, бе в обичайния си небрежен екип: тесни черни дънки с тениска, комплект племенни гривни, придобивка от неколкочестните му пътувания до Замбия, и малка диамантена обеца с метален обков. На врата му, окачен на кожен ремък с орнаменти, висеше фотоапарат „Лейка“.

Фотожурналистът свърна в една претъпкана обществена тоалетна в коридор В. Наблюдаваше нащърбената редица мъже, увиснали пред писоарите. Като свине пред помия. Като водни биволи или може би като волове, научени да стоят изправени на задните си крака.

Окото му композира снимката и я щракна. Красотата на реда и лукавия ум. Момчетата в мача на звездите.

Сцената на уринирането му напомни едно хитро джебчийство, на което бе станал свидетел преди време в Банкок. Крадецът, интелигентен познавач на човешката природа, грабваше портфейлите,

докато господинчовците точеха струя и вече не можеха или поне не бяха склонни да хукнат след него.

Оттогава всеки път, когато влезеше в мъжката тоалетна на някое летище, фотожурналистът неизменно се сещаше за комичната сцена. По принцип той рядко забравяше образи. Съзнанието му представляваше добре поддържан архив, съперник на огромните фотохранилища на „Кодак“ в Рочестър.

Взря се в собствения си образ — доста изпит тебеширеноблед лик — в едно от замъглените огледала в тоалетната. Безличен във всяко едно отношение, не можа да потисне той мисълта си. Очите му, почти безцветно сини, излъчваха опустошеност от войната. Себесъзерцанието го потисна дотам, че той неволно въздъхна.

Не видя други въображаеми снимки, които би могъл да направи в огледалото. Никога, абсолютно никога не фотографираше самия себе си.

Закашля се и дълго не можа да спре. Накрая изхвърли отвратителна гъста жълтеникава храчка. Душата му бавно изтичаше.

Кевин Хокинс бе само четирийсет и три годишен, но се чувстваше на сто. Бе живял твърде тежко, особено през последните четиринайсет години. Животът му, дните му бяха твърде напрегнати, често безразсъдни и понякога абсурдни. Често си представяше, че е обгорен отвсякъде. Бе играл играта на живот и смърт твърде разпалено, твърде майсторски и твърде често.

Отново започна да кашля и тикна в устата си драже с евкалиптов екстракт. Кевин Хокинс погледна своя ръчен „Сейко Кинетик“, за да види колко е часът. Бързо прокара пръсти през рехавата си пепелява коса и после напусна обществената тоалетна.

Присъедини се безпрепятствено към изпълнителното коридора множество, което се придвижваше към сцената на убийството. Моментът почти бе настъпил и душата му, сякаш отделена от тялото му, бе обзета от сладостен трепет. Тананикаше си една стара смешна песничка, наречена „Рок дъ Казба“. Дърпаше тъмен куфар „Делси“, закрепен върху една от онези толкова разпространени евтини измишльотини на колелца. „Ходещият“ куфар му придаваше вид на турист. Електронният черен часовник с червени цифри над входа на летището показваше 11:40. Самолет на Северозападните въздушни линии бе кацнал от Токио само преди няколко минути. Пътниците се

очакваха на изход 41, точно по разписание. Някои хора просто знаеха как да пътуват. Това не беше ли последният полет на Северозападната авиолиния?

Боговете му се усмихваха отгоре. Кевин Хокинс почувства как собствените му устни се разтягат в мрачна, бездушна усмивка. Боговете харесваха и самата игра. На живот и смърт. Всъщност това бе тяхната игра.

Той долови първите звуци на напрегната глъчка, които идваха от свързващ коридор Б. фотожурналистът продължаваше да върви напред, докато премина мястото, където двата широки коридора се свързваха.

И тогава видя фалангата от бодигардове. Мислено щракна нова снимка. Забеляза господин Танака от корпорация „Нипрей“. Щракна нова снимка.

Адреналинът му се носеше като лава от Килауеа на Хаваите, където веднъж бе правил снимки за „Нюзуйк“. Адреналин. Несравнимо усещане. Беше се пристрастил към него.

На пода на терминала нямаше специална маркировка с кръстче, но Кевин Хокинс знаеше, че това е мястото. Беше си го представял многократно, всеки критичен ъгъл бе невероятно отчетлив в съзнанието му. Всички пресечни точки му бяха ясни.

Всяка секунда. Живот и смърт.

Можеше да има и голям черен X, нанесен на пода на летището.

Кевин Хокинс се чувстваше като бог.

Ето сега. Фотоапарати, заредени и в пълна готовност. Готови за снимка!

Някой тук ще намери смъртта си.

34.

Когато полуофициалният антураж бе на десетина стъпки от изпълнената с хора пресечка на коридорите, избухна малка бомба. Експлозията прати облак сиво-черен дим в коридор А. Писъци пронизаха въздуха като виещи сирени.

Бомбата бе в тъмносин куфар, поставен до павилиона за вестници и списания. Кевин Хокинс бе сложил безобидния на вид куфар точно пред един знак, който съветваше пътниците: **НАБЛЮДАВАЙТЕ БАГАЖА СИ НЕПРЕСТАННО.**

Оглушителният трясък и внезапно настъпилият хаос стъписаха бодигардовете, обградили господин Танака. Вследствие на което те се разконцентрираха и станаха предсказуеми. Екипите за сигурност, дори и най-добрите, могат да бъдат подведени, ако ги принудите да импровизират. Пътници и служители пиццяха и отчаяно се опитваха да намерят безопасно укритие. Мъже, жени и деца залягаха на пода, притиснали лица в студения мрамор.

Хората нямат представа какво означава истинска паника, докато не я видят на голямо летище, където всеки вече е близо до ръба на първичния страх.

Хокинс забеляза, че двама от бодигардовете, в усилие да изпълнят своите задължения, направиха заслон с телата си над масивния председател.

Мислено щракна нова снимка. Прибра я в архива си за бъдеща справка.

Полезна информация и при това дяволски ценна. Как един отличен екип за охрана реагира в състояние на стрес през време на действително нападение.

После експедитивните, макар и без вдъхновение бодигардове бързо се организираха да изведат своя „охраняван човек“ вън от опасност, далеч от евентуална заплаха. Те очевидно не можеха да продължат напред в изпълнения с дим след експлозията коридор. Охранителният екип реши да се върне обратно — единствената им

възможност, изборът, който Кевин Хокинс бе сигурен, че ще направят в състояние на принуда.

Те дръпнаха господин Танака, все едно че беше голяма тромава кукла или марионетка, което до голяма степен си беше точно така. Почти буквално понесоха изтъкнатия бизнесмен, като го държаха под мишниците, тъй че стъпалата му от време на време се отделяха от пода.

Да се заснеме: скъпи черни мокасини с ресни, които подскочат по мраморния под.

Добре обучените бодигардове имаха единствена цел — да изведат „охраняваната персона“ извън застрашената зона. Фотожурналистът ги остави да изминат трийсетина стъпки, преди да натисне детонатора в спортната чанта, прибрала снимачните му принадлежности. Беше толкова лесно. Най-добрите планове бяха прости като устройство с единствено копче. Като фотоапарат. Като фотоапарат, пригоден за деца.

Втори куфар, който бе оставил в коридора близо до мъжката тоалетна, избухна двойно по-силно от първия и причини два пъти по-големи поражения. Сякаш някаква невидима ядрена ракета бе насочена право в средата на летището.

Разрушението бе незабавно и жестоко. Тела и дори части от тела се разхвърчаха във всевъзможни посоки. Танака не оцеля. Нито който и да е от четиримата усърдни и твърде оцетени по отношение на заплащането бодигардове.

Фотожурналистът се бе вклинил в напористата стена от мъже и жени, които се опитваха да избягат през изходите на летището. Собственото му лице бе едно от многото изкривени от ужас маски в бурното човешко море.

Да, той можеше да изглежда обзет от страшен ужас. Той знаеше по-добре от всички тях как изглежда страхът. Бе фотографирал необуздан страх върху толкова много лица. Често тези ужасени лица, тези безмълвни писъци го бяха спохождали в съня му.

Той потисна мрачна усмивка, когато сви в коридор Г и се отправи към собствения си самолет. Същата вечер заминаваше за Вашингтон и се надяваше, че закъсненията, причинени от убийството, няма да бъдат прекалени.

Всъщност рискът бе необходим. Това бе репетиция, генерална репетиция.

Сега му предстояха далеч по-съществени неща. Фотожурналистът имаше особено важна работа във Вашингтон. Кодовото наименование се помнеше лесно.

Джак и Джил.

35.

„Площта около Белия дом, възлизаща на 75 000 квадратни метра, включва много места за развлечение — частен киносалон, спортна зала, винарска изба, тенискортове, пътеки за боулинг. На покрива има оранжерия, а на западната морава — игрище за голф. Сградата и прилежащата ѝ собственост се оценяват на 340 милиона долара.“ Знаех си урока почти наизуст.

Показах временния си пропуск, после внимателно се спуснах в гаража за паркиране под Белия дом. Докато влизах, забелязах някои обновления на главната сграда, както и на околните площи, но като цяло състоянието на Белия дом ми се стори съвсем прилично.

За разлика от главата ми. Тя беше зле. Пълна с хаотични мисли. Предната нощ бях спал само няколко часа и това започваше да се превръща в обичайна практика. Сутрешните „Вашингтон Поуст“ и „Ню Йорк Таймс“ лежах сгънати на седалката до мен.

Голямо заглавие в „Поуст“ задаваше въпрос: КОЙ Е СЛЕДВАЩИЯТ ЗА ДЖАК И ДЖИЛ? Изглеждаше ми като въпрос, отправен точно към мен: КОЙ Е СЛЕДВАЩИЯТ?

Докато вървах от малкия гараж за паркиране към асансьора, мислено преценявах евентуален опит за покушение над президента Томас Бърнс. Много хора оценяваха високо президента и неговите програми. Американците отдавна апелираха за промяна и президентът Бърнс им я предоставяше на големи дози. Разбира се, онова, което преобладаващата част от електората разбират под „промяна“, предполага повече пари в джобовете им, при това незабавно и без каквито и да било жертви от тяхна страна.

В този смисъл кой може да е толкова разгневен и побеснял срещу президента, че да иска смъртта му? Знаех, че това е причината за присъствието ми в Белия дом. Бях повикан да проведе разследване за убийство. Разследване за убийство. В Белия дом. Издирване на двойка убийци, които може би планираха гибелта на президента.

Във фойето на западното крило се срещнах с Дон Хамърман. Той продължаваше да действа изключително напрегнат и обезпокоен,

но, изглежда, това бе типично за неговата личност. И за времето. Шефът на отдел „Кадри“ и аз разговаряхме няколко минути в коридора. Той наруши обичайната си практика, за да ми каже, че съм бил избран за разследването заради опита ми с видни убийци и особено с психопати.

Изглежда, знаеше дяволски много за мен. Докато говореше, аз си помислих, че вероятно е получил мечтаната награда за подмазвач през последната си година в Йейл или Харвард, където освен това бе овладял хленчеция провлечен говор, характерен за висшето общество.

Нямах ни най-малка представа какво можех да очаквам въпросната сутрин. Хамърман каза, че възнамерявал да ми представи няколко „интервюта“. Аз почувствах отчасти неговата потиснатост в опитите му да организира подобно разследване на територията на Белия дом. Разследване за убийство.

Остави ме сам в прочутата Зала на картите на първия етаж. Аз тръгнах да обикалям помещението, разсеяно регистрирайки мебелировката с фина дърворезба, масления портрет на Бен Франклин и един пейзаж, озаглавен „На паша“. Предстоеше ми тежък ден. Имах насрочени срещи в градската морга и с Бенджамин Левитски, номер две в разузнавателния екип на ФБР.

Продължавах да се чувствам потиснат заради убийствата на деца в училището. За момента това бе грижа на Сампсън. Негова и на нещатния доброволен екип от инспектори. Въпреки това не можех да ги изтласкам от съзнанието си.

Внезапно някой влезе в залата заедно със съветника по национална сигурност. Свариха ме неподготвен. Думите бяха безсилни да опишат онова, което изпитах. Дон Хамърман сковано обяви:

— Президентът ще се срещне с вас незабавно.

36.

— Добро утро. Доктор или инспектор Крос? — попита ме Томас Бърнс.

Имах тайното подозрение, че д-р Крос ще ми свърши доста по-добра работа в Белия дом. Като д-р Бънч или д-р Кисинджър, или дори д-р Савидж.

— Май предпочитам Алекс — отвърнах му аз.

Лицето на президента грейна в широка усмивка — същата харизматична усмивка, която бях виждал толкова пъти по телевизията и първите страници на вестниците.

— А аз — Том — каза президентът. Протегна десница и двамата с ръкостискане се отърсихме от фамилните си имена. Ръката му излъчваше сила и стабилност. Няколко секунди се гледахме в очите.

Президентът на Съединените щати съумяваше да изглежда сърдечен и едновременно с това подобаващо сериозен. Беше висок около метър и осемдесет, елегантен и в доста добра форма за своите петдесет години. Имаше кестенява коса, леко посребрена по краищата. Приличаше малко на военен летец. Очите му бяха изразителни и топли. Беше станал популярен като най-човечния и деен президент от много години насам.

Доста бях слушал и гледал за човека, с когото се срещах за първи път. Преди да реши да се кандидатира за по-висок пост, той си бе извоювал популярност като преуспяващ и почитан изпълнителен директор на автомобилна компания „Форд“ в Детройт. Включил се бе в изборната кампания като независим кандидат и верни на изявената през последните няколко години тенденция, хората бяха гласували за свежата независима мисъл, или може би против Републиканската и Демократическата партия, по мнението на някои капацитети. До този момент се проявяваше като политик с модерни възгледи, малко опозиционер и категоричен привърженик на свободомислието във върховната власт. Като независим политик, силен и влиятелен, имаше малцина приятели във Вашингтон, но затова пък си бе спечелил множество врагове.

— Шефът на федералното бюро ви препоръча горещо — започна той. — Мисля, че Стивън Боуен е доста свестен човек. Вие какво смятате? Имате ли впечатления?

— Съгласен съм с вас. През последните години, откакто управлението бе поето от Боуен, Бюрото се промени значително. Сега си сътрудничим успешно. По-рано случаят не беше точно такъв.

Президентът кимна и попита:

— Това сериозна заплаха ли е, Алекс, или ние просто благоразумно вземаме предпазителни мерки? — Беше труден и пряк въпрос. Освен това смятах, че точно този бе най-уместният.

— Определено намирам загрижеността на Тайната служба за разумна предпазна мярка — отвърнах аз. — Съвпадението на имената Джак и Джил с кодовите ви названия е доста обезпокоително. Както и самият почерк на убийците, които си подбират жертвите от знаменитостите на Вашингтон.

— Предполагам, че аз също влизам в проклетата групичка. Тъжно, но вярно — отбеляза президентът и лицето му помръкна. Бях чел, че е изключително дискретен и едновременно с това земен човек. На мен ми се стори именно такъв. Типичен представител на Средния запад в най-добрия смисъл. Мисля, че онова, което наистина ме изненада най-много, бе топлотата, която излъчваше.

— Както сам признахте, здравата сте заклатили кутията с играчките. Вече сте обезпокоили доста хора.

— Продължавайте да следите събитията, предстоят още много сътресения. Това правителство се нуждае от драстична промяна. Било е създадено за живота през деветнайсети век. Алекс, възнамерявам да съдействам на разследването по всякакъв начин. Не искам никой друг да пострада, още по-малко — да умира. Безспорно, обмислил съм го, но засега и аз не съм готов да умирам. Мисля, че двамата със Сали сме почтени хора. Надявам се и вие да ни възприемате по този начин, като се опознаем. Далеч сме от съвършенството, но сме свестни. Опитваме се да вършим онова, което трябва.

Вече възприемах президента именно по този начин. Той бързо бе намерил верния тон с мен. В същото време си задавах въпроса доколко можех да вярвам на онова, което ми бе казал. В крайна сметка той си беше политик. Най-добрият от наличните.

— Всяка година поне няколко души се опитват да проникнат в Белия дом, Алекс. Един дори успя, като се присламчи към края на колоната на флотския духов оркестър. Малцина са опитвали да нахлуят през главните порти с кола. През деветдесет и четвърта Франк Юджийн Кордър успя да приземи в двора едномоторен самолет „Чесна“.

— Но до този момент не е имало случай като сегашния — отбелязах аз.

Президентът зададе въпроса, който действително занимаваше мислите му:

— Какво е заключението ви за Джак и Джил?

— Заключение още няма. По-скоро първи впечатления — отвърнах. — Не съм съгласен с ФБР. Не ги виждам като убийци с определен почерк. Те са високо организирани, а почеркът им ми се струва преднамерено натрапен. Бас държа, че и двамата са привлекателни, с коефициент на интелигентност значително над средния. Трябва да са доста красноречиви и убедителни, за да успеят да се озоват на местата, където са извършили престъпленията си. Явно, преследват нещо още по-впечатляващо. Извършеното от тях до момента е само основа за онова, което ще последва. Наслаждават се на силата, с която манипулират едновременно и нас, и медиите. Това е всичко, с което разполагам до момента. Или поне което имам готовност да изложя.

Президентът кимна сериозно.

— Имам добро предчувствие за вас, Алекс — каза той. — Радвам се, че успяхме да се срещнем тук за няколко минути. Казаха ми, че имате две деца. — Бръкна в джоба на самото си и извади оттам президентска игла за вратовръзка и шнола, специално направени за деца. — Мисля, че жестовете в знак на приятелство са важни. Виждате ли, аз вярвам едновременно и в традициите, и в промяната.

Президентът Бърнс отново стисна ръката ми, за момент ме погледна право в очите и после излезе от стаята.

Разбрах, че току-що съм бил приет в екипа, чиято единствена задача бе да охранява живота на президента. Открих, че съм силно мотивиран да върша именно това. Сведох поглед към иглата и шнолата за Деймън и Джани и се почувствах странно развълнуван.

37.

— Е, успя ли вече да се срещнеш с кралската двойка? — попита ме Нана, когато влязох в кухнята ѝ около четири следобед.

Готвеше нещо в голяма сива тенджера, което ухаеше като истинска амброзия. Супа от бял фасул, една от любимите ми. Котката Роузи обикаляше шкафове с доволно мъркане. *Роузи в кухнята.*

Докато готвеше, Нана решаваше кръстословицата в „Уошингтън Поуст“. Забелязах и една от книгите ѝ с най-различни игрословици. Както и „Нито камък необърнат — биография на Маги Кун“. Сложна личност бе моята баба.

— Да съм се срещнал с какво? — Направих се, че не разбирам кристално ясният ѝ въпрос. Беше отдавнашна наша игра, която щяхме да продължаваме вероятно докато смъртта ни разделеше, някак, някой ден, по един или друг начин.

— С кого, д-р Крос. С президента и с госпожа президентшата, разбира се. Ония заможни белокожи хорица, дето живеят в Белия дом и гледат отвисоко на всички нас останалите. Том и Сали, горе в онзи Камелот^[1] на деветдесетте.

Усмяхнах се на обичайното ѝ ведро и на моменти доста хапливо чувство за хумор. Надзърнах в хладилника.

— Отдавна не съм се прибирал вкъщи по това време. Ще си направя сандвич от тези гърди. Месото ми се вижда сочно и крехко. Или видът лъже?

— Естествено, но точно това парче наистина е сочно и крехко. Можеш да го скълцаш с лъжица. Изглежда, ония там в Белия дом имат доста кратък работен ден, като се знае какво трябва да свършат. Подозирах го. Но до този момент не бях в състояние да го докажа. И така, с кого се срещна?

Отказах се да се съпротивлявам. И бездруго щях да ѝ кажа поне това.

— Тази сутрин се срещнах и разговарях с президента.

— Срещнал си се с Том?

Нана се престори, че посреща удар в стил Джордж Форман, боксьорът от тежка категория. Залитна и отстъпи крачка назад от плота. Дори пусна едва стаена усмивка.

— Добре де, за Бога, разкажи ми всичко за Том! И за Сали. Носи ли черна шапчица през деня, когато е в Белия дом?

— Мисля, че това беше за Жаклин Кенеди. Всъщност президентът Бърнс ми хареса — рекох аз, докато се трудех над солиден сандвич с пушени гърди върху пресен ръжен хляб, гарниран с лист маруля, парченца домати, малко майонеза, много пипер и щипка сол.

— Че как. Ти харесваш всички, докато не убият някого — заяви Нана и се захвана да реже още домати. — Сега, след като вече си се срещнал лично с господин президента, можеш да се върнеш към случая с училището. Това е много важно за хората в тази къща. Сивата къща. Никой цветнокож вече не се вълнува особено от президента и неговите проблеми. Много им трябва.

— Това факт ли е, госпожа Фаракан? — попитах аз, захапвайки сандвича си. Вкусно, според обещанието. Реже се с лъжица, топи се в устата.

— Ще стане, ако все още не е. Във всеки случай не е далеч от истината. Честно казано, положението е плачевно, ама нали живеем в окаяна държава. Не си ли съгласен? Длъжен си.

— Някога да си чувала, че с възрастта хората улягат? — попитах. — Между другото месото е страхотно.

— А ти някога да си чувал, че с годините трябва да стават не по-стари, а по-добри? Да си чувал, че е нужна грижа към ближния? Да си чувал, че в нашия квартал убиват малки, сладки цветнокожи дечица и никой не прави необходимото, за да спре този ужас? Разбира се, че гърдите са чудесни. Нали разбираш, аз наистина ставам по-добра.

Бръкнах в джоба на панталона си и извадих иглата и шнолата, които ми бе дал президентът.

— Той знаеше, че имам две деца. Даде ми тези неща за тях, за спомен. — Подадох ги на Нана. Тя ги пое и за първи път в живота си остана безмълвна.

— Кажи им, че са от Том, че той е добър човек и се опитва да направи каквото е нужно.

Бях изял наполовина натъпкания си сандвич. Другата половина задържах и тръгнах да излизам от кухнята. В случай че жегата станеше

непоносима и от сорта.

— Благодаря за вкусния сандвич и за съвета. В същата последователност.

— Къде отиваш? — извика Нана след мен. Пак бе почнала да се навива. — Говорехме по важен въпрос. Геноцид към цветнокожите тук във Вашингтон, в самата столица на държавата ни. Те не се интересуват какво става в тези квартали, Алекс. Те са си тях и са бели, а ти сътрудничиш на врага.

— Всъщност излизам, за да посветя няколко часа на случая по убийството в „Соджърнър“ — извиках в отговор и продължих към входната врата, блажен, че успях да се измъкна от тирадата. Вече не виждах мама Нана, но продължавах да чувам гласа ѝ, който се носеше зад мен като вик на дух, вещаещ смърт в дома или може би като грак на полски гарван.

— Алекс, няма ли да се вразумиш най-после! — възкликна тя високо и пронизително. — Все пак има някаква надежда. Има. О, благодаря ти, черни Господи на небето!

Старата драка все още беше в състояние да ме ядоса и аз я обичах за това. Просто понякога не можех да слушам как досадно нарежда.

На излизане от алеята натиснах клаксона на старото си порше. Това е нашият сигнал, че всичко помежду ни е наред. От вътрешността на къщата чух Нана да вика:

— И на теб бибип!

[1] Мястото, където според легендата се е намирал едноименният дворец на крал Артур. — Б.пр. ↑

38.

Озовах се отново на мизерните улици на Вашингтонските потайности, скритата част на столицата. Отново бях ченге от отдел „Убийства“. Обичах тази своя длъжност с особена страст, но имаше моменти, когато я мразех от дъното на душата си.

Правехме по двата случая всичко, което бе в границите на човешките възможности. Бях наредил „Соджърнър“ да бъде под наблюдение през деня, а гробът на Шанел Грийн — денонощно. Често психопатите убийци се явяваха при гроба на жертвата си. В края на краищата те бяха вампири.

Няма съмнение, циркът бе в града. Две съвсем различни по стил убийства. И около тях пълен хаос. Никога не бях ставал свидетел на нещо подобно.

Нямаше защо мама Нана да ми напомня, че трябва да съм на улицата точно в този момент. Както сама беше казала: „Някой убива децата ни“.

Ни най-малко не се съмнявах, че противното чудовище ще убие отново. За разлика от Джек и Джил в неговите действия се таеше ярост и страст. Някаква първична, ужасяваща лудост, която почти можех да вкуся. Вероятният статус на убиец любител също не бе успокояващ.

Мисли като убиеца. Вмъкни се в неговата кожа — напомних си аз. Ето как започва всичко, но е много по-трудно, отколкото звучи. Полагах усилия да събера възможно най-много информация и данни.

Прекарах следобедна причаквайки някои местни безделници, за които предполагах, че може би са дочули нещо за убийствата: разни общителни обитатели на улицата — наркомани, пласьори на кокаин, на марихуана, няколко долнопробни джебчии, които проявяваха майсторлъка си върху пияници, собственици на магазини, доносници, мюсюлмани, които продаваха вестници. Някои от тях здравата попритиснах, но никой нямаше нищо полезно за мен.

Независимо от това продължавах да си върша работата. Така беше през повечето дни. Просто не се отказваш, продължаваш забил глава, трезво и настоятелно. Към пет и петнайсет точно разговарях с

един седемнайсетгодишен бездомен младеж, когото познавах от безплатната кухня към „Св. Антоний“. Казваше се Лой Маккой и сега беше дребен пласьор на кокаин. Преди време ми беше помогнал един-два пъти.

Откакто се захвана да разнося дребни количества кока и да обикаля квартала, Лой престана да се появява за безплатна храна. Трудно е да се обвиняват деца като него, колкото и да ми се иска понякога. Техният живот е изпълнен с невероятна бруталност и безнадеждност. После изведнъж някой отива при тях и им предлага петнайсет-двайсет долара на час, за да направят онова, което би станало и бездруго. По-силната емоционална примамка е, че техните наркошефове им оказват доверие, а в повечето случаи дотогава никой не е вярвал в тези изгубени деца.

Повиках Лой встрани от бандата глупаци, с които се шляеше по Ел стрийт. Те всички носеха плетени на машина черни шапки, придърпани ниско над очите и ушите. Златни коронки, обеци халки, широки провиснали панталони, пълно оборудване за вземане на хероин. Приятелчетата му точно си дрънкаха за игралния филм по старите анимационни серии за Флинтстоун или може би за анимационните герои в живота. „Ябадаба“ бе една от модните думи, с които в махалата окачествяваха полицаите и инспекторите. *Ето ги, пристигат ябадабите.* Или: *той е ябадабаду, мамка му.* Бях прочел наскоро печална статистика, че седемдесет процента от американците получават почти сто процента от информацията си от телевизията или киното.

Лой се хилеше самодоволно, докато се тътреше към ъгъла, където го чаках. Беше към метър и осемдесет и пет, но само шейсет и пет килограма живо тегло. Носеше широки, навлечени на етажи, изкусно съдрани тук-там зимни дрехи. Взе да ми се „набира“, опитвайки се да ме стресне, да ме смути.

— Значи тъй, а, ти ми свирваш и аз трябва да ти цъфна на минутата? — попита Лой с предизвикателен тон, който според мен хем можеше да те вбеси, хем си беше страхотно тъжен. — И за кво? Плащам си данъците — продължи той да нарежда. — Чист съм. Никой не скатава нищо.

— Тъпото ти отношение изобщо не ми действа — рекох му. — По-добре го зарежи още сега. — Знаех, че има три малки сестри и че

майка му е пристрастена към хероина. Всички те живееха в приюта към общинската болница, което бе все едно да си с домашен адрес гарата Юниън Стейшън.

— Казвай по ква работа, че и аз да си върша мойта — заяви Лой все така предизвикателен. — Времето ми е кинти, ясно? Питай квот ще питаш.

— Само един въпрос към теб, Лой. После можеш да се върнеш към доходните си сделки.

Той продължи да ми се дърви, което може да те изкара от кожата в този квартал.

— Че що пък трябва да отговарям? Кво ме засягат?

Накрая аз се усмихнах и Лой пусна в отговор една колеблива усмивка, показвайки лъскавите си златни коронки.

— Ако ми снесеш нещо, може и да го запомня. Тогава може и да ти се отплатя някой ден — рекох.

— Да бе — реагира той незабавно. — Иска ти се да се докопаш до някоя тлъста тайна, а, инспекторе? Не се хващам на въдиците ти. И не ми пука особено за убийствата на тия деца, дето ги разследваш. — Той сви рамене, като че ли там на улицата това беше нещо незначително. Вече го знаех.

Изчаках го да привърши кратката си реч, а и да осмисли предложението ми. За жалост той беше умен. Адски умен. Затова го беше наел оня наркошеф. Лой бе достатъчно хитър и вероятно дори си имаше собствена професионална етика.

— Не мога да разговарям с теб! Нито пък съм длъжен! — отсече той, врътна се гневно и размаха мършавите си ръце. — Мислиш, че съм ти длъжник, 'щото едно време си ми отпускат помия от кухнята за отрепки, а, юркач такъв? Мислиш, че съм ти длъжен? Нищо не ти дължа! — Лой понечи да се отдалечи с важна походка. В този момент се обърна и ме изгледа, сякаш възнамеряваше да ми подхвърли една последна остроумна забележка, с която да ме вбеси. Присви очи, улови собствения ми поглед и се спря за секунда. *Контакт. Издигане.*

— На мястото, дето е било убито момиченцето, са мярнали някакъв дъртак — изтърси припряно Лой. Това бе най-важната информация, която бяхме получавали по случая в „Соджърнър“. И единствената, а тя бе точно това, което търсех през всичките тези дни, откакто работех на улицата.

Той нямаше представа колко бях бърз и колко силен. Пресегнах се и го дръпнах рязко към себе си. Лой Маккой се озова плътно до мен. Беше толкова близо, че усещах сладкия му ментов дъх, аромата на помада в косите му, миризмата на застояло от силно омачканите му зимни дрехи.

Държах го притиснат към гърдите си, все едно че ми беше син, блуден син, млад глупак, който трябваше да разбере, че няма да му позволя да се държи така с мен. Държах го наистина здраво и все пак по някакъв начин исках да го предпазя. Исках да спася всички тях, но не можех, и това бе една от големите болки и безнадеждност в моя живот.

— Не съм тръгнал да се шляя наоколо. Кой ти го каза, Лой? Казвай! Не ме будалкай! Казвай, и то веднага!

Лицето му бе на сантиметри от моето. Устата ми бе почти притисната в бузата му. Цялата му улична нафуканост и поза изчезнаха. Не ми се искаше да се държа твърдо с него, само че това беше адски важно.

Ръцете ми са големи и покрити с белези, като на боксьор. Оставих го да ги види.

— Чакам отговор — изсъсках. — Ще те прибера на топло. Ще ти съсия живота!

— Не знам — успя да изхъри той. — Там в приюта го споменаха. Аз просто дочух. Някакъв възрастен бездомник. Някой го видял да се шляе из Гарфийлд. Бял дядка в парка.

— Бял? В югоизточната част на парка? Сигурен ли си?

— Точно. Квото ти казах. Квото съм чул. Сега ме пускай. Айде бе, човек, пусни ме!

Оставих го да се дръпне и да отстъпи няколко крачки назад.

Лой възвърна самообладанието си веднага щом осъзна, че няма да го нараня, нито пък ще го прибера за разпит.

— Толкоз по твоя въпрос. Сега ти си ми длъжник — каза той. — И аз ще се възползвам.

Не вярвам Лой да е усетил иронията в думите си.

— Длъжник съм ти — потвърдих. — Благодаря, Лой.

Дано не ти се наложи да се възползваш.

Той ми намигна, изсмя се и без да престава да се смее, тръгна обратно към другите пласьори на кокаин.

39.

Възрастен бездомник близо до сцената на убийството. В Гарфийлд Парк. Най-накрая нещо реално, с което да се захвана. Бях платил някои данъци и имах възвръщаемост на вложението си.

Бял мъж. Бял заподозрян.

Беше дори още по-обнадеждаващо. Нямаше кой знае колко бели мъже, които скитаха из района на Гарфийлд Парк. Със сигурност.

Обадих се на Сампсън и му казах какво съм научил. Той току-що бе застъпил на нощно дежурство. Попитах Джон как вървят нещата при него. Той каза, че нищо не вървяло, но вероятно отгук нататък щяло да тръгне. Обеща да уведоми останалите от групата.

Малко след пет часа отново спрях до училището „Соджърнър Трут“. То ме привличаше неудържимо по няколко причини. Новата информация за белия скитник и постоянното чувство, че в случая вероятно е замесен моят заклет и все още непобеден враг Гари Сонеджи. Това бе едната страна. А другата бе Кристин Джонсън. Госпожа Джонсън.

Външният офис отново беше пуст. Куклите от различни раси върху бюрото изглеждаха самотни и изоставени. Както и някакви драскулки и две-три книги от детска криминална поредица. Тежката дървена врата към главния офис бе плътно затворена.

Не долавях нищо отвътре, но все пак почуках. Чух да се затръшва чекмедже и после нечии стъпки. Вратата се отвори. Оказа се, че не е заключена.

Кристин Джонсън бе облечена с кашмирен жакет и дълга вълнена пола. Косите ѝ бяха опънати назад и вързани с жълта панделка. Беше сложила очилата си. Сетих се за един цитат, от Дороти Паркър, струва ми се: „Мъжете рядко свалят жени с очила.“

Щом я видях, това незабавно оправи настроението ми и повдигна духа ми. Не знам точно защо, но си беше истина.

Хрумна ми, че тя често работи твърде до късно в училището. Това бе работата ѝ, но аз се питах защо прекарва толкова много време тук.

— Да, отново съм останала след работно време. Хвана ме на местопрестъплението. Виновна, с окървавени ръце. Един твой приятел се отби тази сутрин — каза тя. — Инспектор Джон Сампсън.

— Той отговаря за случая — отвърнах.

— Изглежда всеотдаен и искрено ангажиран. Изненадващ в много отношения. Чете Камю — поясни тя.

Почудих се как ли е успял да вмъкне точно това в разговора им. Сред другите благородни цели, които си поставяше, Сампсън имаше определена слабост към запознанства с интересни и привлекателни жени като Кристин Джонсън. Изобщо не би се развълнувал от факта, че е омъжена, ако самата тя не се е притеснила. Сампсън можеше да бъде кавалер докрай, но само в случай че го оценяват.

— Сампсън чете много, винаги го е правил, откакто се познаваме. Всъщност преди това в училище му е преподавала моята баба. Той е оригиналният „Повелител на книгите“.

Кристин Джонсън се усмихна, показвайки тези прекрасни свои зъби.

— Запознат си с „Повелителя на книгите“? Сигурно ти се налага да гледаш всички тези филми.

— Ами че аз ги гледам. Всичко, за което децата ми кажат: „трябва да го видиш, тате!“ Писахме на „Повелителя“ шест. Но не си падаме чак толкова по Маколи Кълкин.

Тя продължаваше да се усмихва. Изглеждаше изключително добър човек. Завиждах на учениците ѝ.

Пристъпих направо към деловия въпрос, който ме бе довел в училището.

— Причината, поради която се отбих, е, че възникна възможност убиецът да бъде идентифициран. Поне е някакво начало. Научих за това днес следобед, всъщност преди малко.

Кристин Джонсън изслуша внимателно онова, което имах да ѝ кажа. Челото ѝ бе прорязано от дълбоки бръчки. От кафявите ѝ очи струеше напрежение. Тя бе добър слушател, което, доколкото си спомням, не е особено типично за един директор на училище.

— В Гарфийлд Парк, близо до мястото, където Шанел Грийн е била похитена, е бил забелязан възрастен човек, бял. Описан е като обитател на улицата. Вероятно бездомник. Не особено едър, с цяла, съвсем побеляла брада, облечен в кафяво или черно пончо.

— Трябва ли да кажа това на учителите? А на децата? — попита тя, след като приключих с описанието.

— Бих искал някой да намине тук утре сутринта и отново да поговори с преподавателите — казах. — Не знаем дали тази следа означава нещо, но може да се окаже важна. Това е най-доброто, с което разполагаме до момента.

— Малко предвидливост няма да е излишна — каза тя и се усмихна. Всъщност на себе си. — Ето какво се казва учителски тон. Ако твърде много се заседаваш наоколо, прихващащ от него. Твърде много клишета. Понякога се улавяш, че говориш на възрастни така, сякаш са пет-шестгодишни. Това влудява съпруга ми.

— Той също ли е учител? — попитах.

Тя поклати глава. Изглеждаше развеселена по някаква причина.

— Не, не. Джордж е адвокат. Всъщност е лобист на Капитолийския хълм. За щастие само се опитва да движи интересите на енергийния бизнес. „Оксидентал Петролиум“, компанията „Пепко Енерджи“, института „Едисън Илектрик“.

— Е, искаше ми се да предам новината за нашия заподозрян. Може би този път той е реален — казах. — Сега трябва да тичам.

— Недейте — възкликна Кристин Джонсън и млъкна, леко смутена.

После се усмихна с тази нейна многозначителна усмивка. Кротко ослепителна и привлекателна.

— Никакво тичане по коридорите — намигна ми тя.

Аз се засмях и поех по своя весел път обратно към работата след кратък миг на наслада и светлина. Действително много я харесвах. Че кой би устоял? Вероятно можехме някак, по някакъв начин да бъдем приятели, но едва ли.

Нищо не излизаше според очакванията, нищо не вървеше много добре. Всичко, което бяхме свършили, се изчерпваше с един бездомник от бялата раса. Не беше лоша полицейска работа, но не беше достатъчна. Дори не и приемлива. Два невъзможни случая. Господи!

Подкарах надолу по улицата и същата вечер в продължение на няколко часа не изпусках от очи училището. Училището на моя син. Може би някой скитник, бял мъж, щеше да намине, но не би.

Напуснах своя наблюдателен пост половин час след като Кристин Джонсън напусна своя.

40.

— Какво мислиш за полета ни с вълшебното килимче до този момент? По десетобалната система? — обърна се Джак към Джил. Сам попита Сара. Носеха се високо в небето над Мериленд.

— Съвършена красота. Невероятно. Простичкото щастие да летиш като птица.

— Трудно е да си представиш, че го правим служебно. Но е факт, маймунке. Може да се окаже важно за нас, за онова, което вършим, за играта.

— Зная, Сам. И внимавам.

— Вярно. Винаги си много усърдна.

Двамата седяха плътно един до друг в малката кабина на един безмоторен Блейник Л-23. Бяха излетели от летището на Фредерик в Мериленд, на около час път от центъра на Вашингтон. „За мен е истински празник“ — непрестанно си повтаряше Сара. Идеалната метафора. Духът летеше. Невероятно. В този момент целият ѝ живот изглеждаше такъв.

Някъде долу се виждаше Фредерик с многобройните си примери на немска колониална архитектура. Всъщност тя дори успя да различи някои от кокетните бутици по Антийк Уок. Небето бе осеяно с облаци, които приличаха на къдели памук, плавно носещи се върху гладка морска повърхност. Сара бе разказала на Сам как веднъж бе летяла с безмоторен самолет и как това било „може би най-хубавото, което съм правила през живота си“. Той бе отвърнал:

— Утре следобед сме там. Знам едно идеално място, маймунке. Чудесно! Бих желал да минем над Кемп Дейвид, където отсяда президентът. Бих желал да погледам почивката на президента Бърнс отвисоко. Ще ми се да пусна една въображаема бомба върху задника му.

Сам Харисън вече бе понаучил доста работи за Кемп Дейвид, но въпреки това погледът от въздуха можеше да се окаже изключително полезен. В някакъв бъдещ момент едно нападение по време на президентската ваканция изглеждаше съвсем реална възможност,

особено ако от Тайната служба продължаваха да пазят Бърнс като писано яйце — както правеха през последните няколко дни.

Всичко около Джак и Джил се бе усложнило неимоверно, но той го бе предвидил. Ето защо имаха винаги по няколко варианта за действие. Президентът на Съединените американски щати щеше да умре, беше въпрос единствено на време и място. Начинът, по който това щеше да стане, вече бе определен. Скоро и другите два момента щяха бъдат решени.

— Не е ли прекалено рисковано да летим толкова близо до Кемп Дейвид? — попита Сара.

Той се усмихна. Знаеше, че бе прехапала език още от мига, в който полетяха на север от Фредерик и започнаха да се доближават все повече и повече до президентската крепост, до опасността и може би дори до катастрофата.

— Засега не е. Безмоторните самолети и балоните го правят непрекъснато. За да хвърлят по един поглед отдалеч на мястото, където отсяда президентът. В момента той не е там, така че онези долу няма да бъдат толкова параноични. Откакто оня самолет се приземи напред Белия дом, въздушната линия се охранява с управляеми ракети. Съмнявам се, че биха свалили безмоторен самолет, но кой знае.

Вече виждаха сградите на форт Дейвид под себе си, малко на североизток в планинския парк Катоктин. Отвън бяха паркирани три военни джипа. Въпреки това явно този ден никой не бе излязъл сред добре залесената природа наоколо. Самият Кемп Дейвид изглеждаше доста необичайно: странна кръстоска между казарма и провинциална почивна станция. Не особено укрепена. Нищо, с което да не могат да се справят в случай на нужда, при положение че окончателният план го изисква.

— Кемп Дейвид. Кръстен на внука на Айзенхауер — отбеляза Джак. — Доста сносен президент. Генералите по принцип са си свестни.

Джак докосна беретата в кобура на глезена си. Оръжието му вдъхна увереност. Само че в този момент нищо нямаше да се случи с президента. Нито пък с Джак или с Джил. Не. Играта щеше да се развие в друга посока. В това бе и красотата ѝ, никой не можеше да предвиди какъв обрат ще приемат нещата.

Почувства как ръката на Сара леко го докосна по бузата.

— Колко ни остава? — попита го тя. Сам подозираше, че не ѝ се иска да летят до гибелта си.

— Никога няма да ни хванат — заяви той с усмивка.

— Не на нас, а на полета, глупчо — засмя се тя и го потупа по рамото. — Колко още имаме да висим във въздуха?

— Нали не си се отегчила вече? Издигнали сме се страшно високо — почти до световния рекорд. За тази цел е необходимо адски мощно въздушно течение. Изведнъж бе обзет от тревога, че може би тя вече не се забавляваше. Типично за Сам.

— Не, не — засмя се тя и обгърна с ръка шията му. После се притисна силно към него. — Щастлива съм, че съм тук горе, щастлива съм, че летя, щастлива съм, че съм с теб. Благодаря ти, за всичко.

— Пак заповядай, маймунке — прошепна той, долепил устни до страната ѝ. Двама невероятни убийци.

Джак и Джил.

В полет над Кемп Дейвид — прочутото уединено убежище на президента.

Ще се видим скоро, господин президент. Нищо не можете да сторите, за да предотвратите онова, което ще се случи. Никъде не можете да се скриете от нас. Досега сме спазвали всички обещания, нали така?

41.

По време на едночасовия път обратно до Вашингтон Сам изглеждаше разсеян. Сара предпазливо го наблюдаваше с крайчеца на околото си. Сякаш все още бе там горе в безмоторния самолет. Челото му бе набраздено, а дълбоките му сини очи — вперени в пътя пред тях.

Понякога ставаше и такъв. После му минаваше. И на нея ѝ се случваше. Сара тревожната. Сара пълзлата.

И двамата осъзнаваха и в повечето случаи приемаха положителните и отрицателните черти на другия. Сега играта на Джек и Джил ставаше доста по-трудна. И за двамата. Всеки ход бе рискован и изпълнен с опасност. Беше възможно да ги хванат, преди да са изпълнили мисията си. Преследвачите им бяха плъзнали буквално навсякъде. В момента течеше една от най-мащабните операции в историята по преследване на хора. Не само във Вашингтон, а и в целия свят.

— Тъкмо си мислех за това как върви играта, честна преценка. И обмислях една друга игра в рамките на нашата — обади се накрая Сам. — Нещо по-изискано. Абсолютно неочаквано за преследвачите ни.

Сара наблюдаваше как Сам се откъсва от мислите си, как се отърсва от тях и отново се връща при нея.

— Да, забелязах, че беше някъде далеч от околоръстното, далеч от мен и всички тези пътуващи. Това поне беше очевидно.

Сам се усмихна.

— Съжалявам. Тогава сигурно си усетила и мирис на изгоряло дърво. — Бе невероятно непретенциозен — още една черта, която тя харесваше у него. Той, изглежда, не разбираше, че е нещо специално; или ако го съзнаваше, го пазеше за себе си. Господи, бе толкова лесно, когато бяха заедно, и така трудно, когато бяха разделени. Сара си задаваше въпроса как бе оцеляла до момента, в който го бе срещнала. Отговорът беше, че всъщност не бе живяла. Тогава беше жива, но без живот. Сега беше друго.

— Тревожиш се за хода на играта оттук нататък, какво точно ще следва — каза тя. — Чак челото ти се е сбърчило. Горкият миличък

Сам. Каква ти е идеята?

Той се усмихна и поклати глава. Често ѝ казваше колко е проницателна и интелигентна. Не бяха много мъжете в живота на Сара Роузън, които ѝ бяха казвали нещо подобно. На практика никой. Интелигентността ѝ всъщност плашеше повечето мъже. И нещо още по-лошо — тя умееше да си служи с думите. Тъй че мъжете обикновено имаха нужда да я лишават от възможност за изява, да я потискат постоянно, да омаловажават в думите ѝ всичко онова, което не им създаваше стопроцентов комфорт.

Сам не беше такъв. Той, изглежда, разбираше какво точно ѝ е необходимо. „Това също ли е част от играта? — питаше се тя. — Част от неговата игра?“

— В най-скоро време ни очаква страхотен натиск от страна на полицията и ФБР — отбеляза Сам, взирайки се в сивите ленти на пътя пред тях. — Всичко до този момент е нищо в сравнение с онова, което ще последва, Сара, абсолютно нищо. Оттук нататък преследването ще се разраства прогресивно. Те действително изгарят от желание да ни хванат. ФБР събира възможно най-добрия си екип и не греши, отборът ще бъде наистина забележителен. Със сигурност рано или късно те ще попаднат на дирите ни. Това е неизбежно.

Сара кимна в съгласие. И все пак, той я бе изплашил.

— Зная. И съм готова за този момент, или поне си въобразявам, че съм. Имаш ли някаква идея как да се справим с непоносимата жегга, която се задава на хоризонта?

— Да, мисля, че имам. От известно време насам разсъждавам по този въпрос и смятам, че съм намерил разрешение. Я обаче да опитам първо с теб. Каж ми какво смяташ.

Ето, виждате ли? Той наистина искаше да знае нейното мнение. Винаги. Беше толкова различен от останалите.

Той се обърна към нея и я погледна в очите.

— Наистина е много просто. Нуждаем се от безупречно алиби. Имам идея как ще си го набавим. Ще се наложи лека промяна в схемата на играта, но смятам, че си заслужава.

Тя се опита да прикрие загрижеността в гласа си.

— Каква промяна? Искаш да се откажем от мишената, която вече избрахме?

— Да, възнамерявам да я променя, както и още нещо. Ще ми се да намеря някой друг, който да извърши следващото убийство. По този начин ще си осигурим непохватно алиби. Мисля, че това ще бъде жестока заблуда. Смятам, че това ще бъде нашият необорим аргумент. Дори и да са по следите на някой от двамата ни, това ще ги заблуди. Окончателно.

Движеха се по Уисконсин авеню и вече навлизаха във Вашингтон. Градът приличаше на картина на Търнър. Мъглива светлина, уловена съвсем точно.

— Много ми допада начинът ти на мислене. Добър план. Кого ще намериш? — попита тя.

— Вече се свързах с човека — отвърна Сам. — Смятам, че е идеалният за това малко отклонение. Единомишленик. Вярва в каузата. Освен това по случайно стечение на обстоятелствата в момента е във Вашингтон.

42.

Джеймс Маклейн, агент от Тайната служба, ме разведе из Белия дом. Всяка година тук идваха над милион посетители, но такава шоу не бе устройвано за никого. Такава ни беше уговорката.

Вместо обичайната обиколка из библиотеката, източния, синия, зеления и червения кабинет, аз бях разведен из частните помещения на втория и третия етаж. Бях помолил да огледам личните стаи на президента в западното крило, а също и тези на вицепрезидента Махони в официалната резиденция на държавния глава.

Докато вървахме през впечатляващото централно фоайе, решено в яркожълто, аз очаквах едва ли не всеки миг да зазвучи някой химн от рода на „фанфари и барабани“ или „Да живее президентът“.

Маклейн ми разясняваше системата за сигурност в Белия дом. Подовете бяха покрити с аудио сензори и сензори за натиск, електронни очи и мрежа от инфрачервени лъчи. На покрива винаги се намираще в готовност един специален отряд за бързо реагиране. За по-малко от две минути и половина пристигаха и хеликоптерите. Но по някаква причина строгата охранителна система не ми вдъхна чувство за сигурност.

— Какво мислиш за всичко това? — попита Маклейн, докато ме въвеждаше в Залата на кабинета. Вътре доминираха строгите столове с кожена тапицерия, всеки от които имаше месингова пластина с името и титлата на съответния член на кабинета. Много впечатляващо.

— Мисля си, че всеки, който работи тук, трябва да бъде проверен — отвърнах аз.

— Всички са проверени, Алекс.

— Знам. Но не от мен. Държа на повторна щателна проверка. Искам срещу всяко име да фигурират евентуални интереси в поезията или прозата, дали е учил литература в колежа, имал ли е нещо общо с правенето на филми, рисуване, скулптура — каквато и да е дейност, изискваща творчески умения. Искам да знам за какви списания са абонирани. И всяка проява на благотворителност.

Ако Маклейн имаше мнение по всичко това, той определено го запази за себе си.

— Нещо друго? — попита.

Гледахме през прозореца розовата градина отвън. Виждах административните сгради отсреща в далечината, тъй че според мен и те можеха да ни виждат. Това не ми се понрави особено.

— Да, опасявам се — продължих аз. — Докато правим наново тия основни проверки, трябва да разследваме и всички от спешния екип. Можете да започнете от мен.

Агент Маклейн дълго не откъсна поглед от мен.

— Будалкаш ме, нали? — изрече той накрая онова, което си мислеше. Аз също бях откровен.

— Не те будалкам. Това е разследване на убийство. Такава е практиката.

Юнакът, страшилище за многоглавия змей, бе дошъл в Белия дом.

43.

За „Мис Сайгон“ фотожурналистът бе избрал консервативен тъмносив костюм и раирана рипсена вратовръзка. Представлението се играеше в Кенеди Сентър и всички билети бяха разпродадени.

Беше подстригал късо прошарената си руса коса. Опашката отдавна вече я нямаше. Не носеше и диамантена обица. Едва ли някой от познатите му щеше да го разпознае. Точно както трябваше да бъде отсега нататък, до края на играта.

— Също както едно време — припяваше си тихо Кевин Хокинс, докато пресичаше паркинга пред редакцията на „Ю Ес Ей Тудей“ от другата страна на реката в Рослин.

— Не спирайте печатарските преси — промърмори той. — Може по-късно да ми се появи нещо. Току-виж, тая вечер в Кенеди Сентър изскочила някоя сензация.

Толкова се радваше, че е отново във Вашингтон, където бе живял по различно време в миналото. Освен това беше щастлив да се завърне в играта. *Играта на игрите*, не можеше да не си го помисли той и го вярваше искрено. Кодово название: Джак и Джил. Интригата не можеше да бъде по-завладяваща. Нямаше накъде повече.

Психологическата му постройка за предстоящата трудна вечер се състоеше от две основни части. Първата бе да стане възможно най-предпазлив, мнителен и параноичен. Втората, също толкова важна, бе да се напомпа със свръхдоза увереност, че ще успее.

Не можеше да се провали. Нямаше да се провали, повтаряше си той. Работата му се състоеше в това да убива. Често някоя известна личност, случваше се и на обществено място, и то, без да го хванат.

На обществено място.

И без да го хванат.

До този момент никога не го бяха залавяли на място.

Струваше му се странно, макар и вече не толкова обезпокоително, че не изпитва никакви или почти никакви угризения, че не чувства вина за убийствата; и едновременно с това можеше да бъде абсолютно нормален в много други области на живота си. Сестра

му Айлийн например го наричаше „последният верующ“ и „последният патриот“. Децата ѝ го намираха за най-възхитителния и мил вуйчо Кевин на света. Родителите му в Хъдзън го обожаваха. Радваше се на значителен брой нормални близки приятели из целия свят. И все пак ето го сега, готов да извърши поредното си хладнокръвно убийство. Всъщност очакваше го с нетърпение. Жадуваше го.

Адреналинът му се покачваше, но към набеязаната за тази вечер жертва той не изпитваше абсолютно нищо. На земята живееха милиарди хора, бяха прекалено много. Какво означаваше един човек по-малко?

В същото време той бе изключително предпазлив, когато влезе в бляскавия Кенеди Сентър с неговите искрящи кристални полилеи и гоблени по платна на Матис. За момент вдигна поглед към полилеите в главното фоайе. С тия стотици различни призми и лампички сигурно всеки тежеше по един тон.

Щеше да убие на обществено място, пред всички, залят от ярки светлини, под всички тези призми и лампички.

И да се измъкне невредим!

Билетът му бе закупен предварително и се намираше заключен в един гардероб на гара Юниън Стейшън. Мястото бе зад оркестъра, почти под президентската ложа. Направо идеално. Нарочно пристигна точно когато светлините в салона започнаха да гаснат.

Всъщност, когато дойде антрактът, той се изненада. Толкова скоро. Времето наистина бе минало неусетно. А мелодрамата действително се развиваше.

Погледна часовника си. Девет и петнайсет. Антрактът бе точно по разписание. Полилеите светнаха и Хокинс започна небрежно да оглежда тълпата, която бе във възторг от нашумелия мюзикъл.

За него това бе добре дошло: искрено вълнение, въодушевление, възбудени разговори и глъч. Той бавно стана от меката седалка. *А сега да пристъпим към истинската драма на вечерта.*

Влезе в главното фоайе, чиито полилеи приличаха на сталактити. Килимът под краката му бе необятно, обагрено в червено море от плюш. Малко по-нататък се издигаше гордият бронзов бюст на Джон Кенеди.

Много уместно и подходящо.

Точно така. Съвсем на място.

Джак и Джил щяха да бъдат най-значимите фигури от убийството на Кенеди насам, а това означаваше повече от трийсет години. Бе щастлив, че е част от всичко това. Всъщност развълнуван. Чувстваше се поласкан от оказаната чест.

За представлението тази вечер ролята на Джак и Джил ще бъде изпълнена от Кевин Хокинс.

Сега наблюдавайте внимателно, вие, почитатели на театъра. Това действие ще бъде незабравимо.

44.

Главното фоайе на Кенеди Сентър бе препълнено с тъпи вашингтонски сноби. Театрали, божичко. Преобладаваше по-възрастната публика, предимно със сезонен абонамент. Бяха поставени маси, на които се продаваха сувенирни тениски за запалени почитатели и програми за най-отбраните представления. Жена с крещящ червен чадър превеждаше група гимназисти през тълпата излезли в антракт зрители.

Кевин Хокинс си даваше сметка, че това убийство включваше един много рискован и труден номер.

За да извърши убийството, трябваше да се доближи невероятно близо до жертвата, чисто физически.

Това го притесняваше, но нямаше как да го избегне. Трябваше да се добере до самата мишена и никакви издънки.

Фотожурналистът продължаваше да го обмисля, докато успешно се приобщаваше към шумната театрална тълпа.

Най-накрая забеляза съдията Томас Хенри Франклин. Понастоящем Франклин бе най-младият член на Върховния съд. Беше чернокож. Изглеждаше надменен, което съответстваше на репутацията му във Вашингтон. Не беше особено симпатичен. Не че това имаше някакво значение.

Щрак! Кевин Хокинс засне наум Томас Хенри Франклин.

Съдията държеше под ръка една двайсет и три годишна жена.
Щрак! Щрак!

Хокинс си бе подготвил и домашното за Шарлот Кинси. Знаеше името ѝ, естествено. Знаеше, че е втори курс студентка по право в Джорджтаунския университет. Знаеше и други мрачни тайни за Шарлот Кинси и съдия Франклин. Беше ги наблюдавал заедно в леглото.

Известно време остана загледан в Томас Франклин и студентката, които разговаряха в главното фоайе. Бяха оживени и словоохотливи като всяка друга двойка наоколо. Дори повече. Каква велика забава можеше да бъде театърът!

Направи мислено още няколко моментни снимки. Никога нямаше да забрави по какъв начин разговаряха тези двамата помежду си. *Щрак!*

Смееха се съвсем естествено и спонтанно и, изглежда, се наслаждаваха на взаимната си компания. Хокинс усети, че се смръщва. Имаше две племенници в квартал Силвър Спринг. Мисълта за младата студентка по право с този лицемер на средна възраст направо го побъркваше.

Иронията на суровата му присъда извика неочаквана усмивка на устните му. Моралът на един хладнокръвен убиец — *колко комично! Колко безумно! Колко страхотно!*

Проследи с поглед как двамата се преместиха на просторната тераса встрани от коридорите. Последва ги само на няколко стъпки. Реката Потомак се простираше пред тях черна като нощта. Точно в този момент преминаваше „Денди“ — вечерно увеселително корабче от Александрия.

Тънките завеси, отделящи фойето от терасата, драматично прошумоляха при повея на хладния вятър откъм реката. Кевин Хокинс внимателно пристъпи към съдията от Върховния съд и неговата красива приятелка. Мислено им направи още няколко снимки.

Забеляза, че бялата риза на съдия Франклин е с един номер по-малка и яката ѝ бе твърде стегната. Жълтата вратовръзка бе твърде крещяща за костюма му в убито сиво. Шарлот Кинси притежаваше една характерна усмивка, едва забележима и сладка, която бе просто неустоима. Имаше чудесно заоблени сочни гърди. Лекият ветрец откъм реката развяваше дългите ѝ черни коси.

За миг се допря до двамата чисто физически. *Толкова се приближи до Шарлот и Томас.* Направо докосна дългата блестяща коса на студентката по право. Усети парфюма ѝ. „Опиум“ или „Шалимар“. *Щрак!*

Стоеше точно там. Толкова близо. Практически се бе извисил над тях, в буквален и в преносен смисъл на този израз.

Обективът на мисълта му продължаваше да запечатва моментните образи. Никога нямаше да забрави това, нито един кадър от интимната сцена на убийството.

Можеше да наблюдава, да чува, да докосва, да регистрира с обонянието си; и въпреки това не чувстваше нищо.

Кевин Хокинс се съпротивляваше на всички човешки импулси в този момент. Без съжаление. Без вина. Без срам. И без милост.

През лявото си рамо студентката по право бе преметнала кожена чанта, която бе леко отворена, буквално един процеп, точно колкото бе необходимо. Ах, каква безгрижна, непринудена, неразумна девойка.

Фотожурналистът беше ловък в ръцете. Все още добър. Все още овладян. Все още много бърз. Все още един от най-добрите.

Той бързо мушна нещо в чантата ѝ. Толкова! Успех. Първият за тази вечер.

Нито тя, нито съдия Франклин забелязаха краткото движение. Не забелязаха и *него*, когато ги подмина и потъна в тълпата. Той бе речният бриз, нощта, лунната светлина.

Този особен миг го изпълваше с невероятно опиянение. Всичко друго на света бе просто несъпоставимо. В цялата многообразна палитра от човешки изживявания нямаше нищо, достойно да се сравни с могъществото в отнемането, в *открадването* на поредния човешки живот.

Знаеше, че трудната част мина. Близкият план. Сега оставаше формалният акт на убийството.

Да убие на публично място.

Без да го хванат.

Сърцето му внезапно подскочи, заблъска ужасно. Нещо не бе както трябва. Нещо не бе наред. По-зле не можеше и да бъде. Грешка, грешка, грешка!

Господи! Шарлот Кинси бъркаше в чантата си.

Щрак.

Беше намерила бележката, която ѝ бе оставил там — бележката от Джек и Джил! Грешка, грешка, грешка!

Щрак!

Младата жена я гледаше с любопитство, чудеше се какво представлява и откъде се е взела в чантата ѝ.

Започна да я отваря. Той усети яростно туптене в слепоочията си. Тя вече бе привлякла вниманието на съдията. Той също сведе поглед към листчето.

„Не!“ — идеше му се да изкрещи.

И започна да действа по инстинкт. Единствено. В този момент нямаше време за колебания.

Тръгна напред много бързо и уверено.

Лугерът му беше навън и се полюшваше под кръста му. Пистолетът не се виждаше заради близостта с навалищата, гората от крака и ръце, панталони с ръб и кардирани рокли.

Той вдигна ръка и стреля само веднъж. Тъгълът беше доста неудобен. Далеч не идеалният. Видя внезапно разцъфналия аленочервен цвят. Тялото потръпна, после се сгърчи и се строполи на мраморния под.

Изстрел право в сърцето! Естествено, цяло чудо или почти. Господ май беше на негова страна, а?

Щрак!

Щрак!

Сърцето му едва го понесе. Не беше свикнал с подобен род внезапни импровизации.

Помисли си за възможността да бъде хванат след всичките тези години, и то при изпълнение на такава невероятно важна мисия. За миг си представи пълния провал. Почувства, почувства нещо.

Пусна лугера в джунглата от крака, панталони, рокли от атлас и тафта, високи токчета и лъснати до блясък обувки.

— Това изстрел ли беше? — изпищя една жена. — О, божичко, Филип. Застреляха някого!

Той отстъпи от сцената на спектакъла, точно както и всички останали присъстващи. Главното фоайе изглеждаше така, сякаш бе лумнало в пламъци.

Той беше част от тях, част от страховитата, обзета от паника тълпа. Нямаше нищо общо с ужасяващия смут, с убийството, с оглушителните изстрели.

Лицето му представляваше убедителна маска на шок и изумление. Господи, как добре познаваше този израз. Беше го виждал толкова пъти през живота си.

След още няколко напрегнати минути вече бе вън от Кенеди Сентър. Пое с умерена крачка към Ню Хемпшир авеню. Беше един от тълпата.

„Също както едно време“ — стрелна се в мислите му. Темпото беше прекалено бързо, двойно или тройно ускорено. Спомни си, че си тананикаше същата песен на идване. Както фотожурналистът си знаеше — от старите времена по-добри нямаше.

Старите времена се завръщаха, нали?
Джак и Джил на Хълма се бяха качили.
Играта бе тъй красива, деликатна и изтънчена.
А сега напред към най-шокиращата новина.

45.

Агент Джей Грейър ми се обади от телефона в колата си. Точно бях преполовил близо двестата секретни доклада от проучването на служителите в Белия дом, които бях получил от военното подразделение на Тайната служба. Заместник-директорът бързаше към комплекса Кенеди Сентър, с около 130 по магистралата. Чувах рева на сирената от колата му.

— Отново удариха. Господи, този път в Кенеди Сентър. Тази вечер. Буквално под носа ни. Поредният гаден кошмар, Алекс. Просто ела.

Определено звучеше извън релси.

Просто ела.

— Убийството е извършено през антракта на „Мис Сайгон“. Ще се видим на място, Алекс. До десет минути съм там.

— Кой беше този път? — зададох аз въпроса за шейсет и четири хиляди долара. Почти не исках да чуя отговора. Не, не почти. Не исках да чуя името на жертвата.

— Това е част от проблема. Цялата тази история е едно пълно безумие. Всъщност не е никой, Алекс.

— Как тъй „всъщност не е никой“? Звучи ми безсмислено, Джей.

— Студентка по право от университета „Джорджтаун“. Млада жена на име Шарлот Кинси. Само на двасет и три години. Отново са оставили една от ония бележки. Те са със сигурност.

— Не схващам. Нещо не схващам — промърморих в слушалката.
— *По дяволите!*

— Аз също. Момичето може да е отнесло куршума, предназначен за друг. Била е с един съдия от Върховния съд, Алекс. Томас Хенри Франклин. Може куршумът да е бил за него. Това пасва с модела да се чистят знаменитости. Може би най-накрая са направили грешка.

— Пристигам — казах на Джей Грейър. — Ще се срещнем в Кенеди Сентър.

Може би най-накрая бяха направили грешка.

Не ми се вярваше.

46.

Всъщност не е никой, Алекс. Как тъй, по дяволите!

Една двайсет и три годишна студентка по право от Джорджтаун бе мъртва. Господи! Нищо не разбирах, струваше ми се напълно безсмислено. Това променяше всичко. И май унищожаваше досегашния модел.

Взех разстоянието от къщи до Кенеди Сентър за рекордно кратко време. Джей Грейър не бе единственият, изтървал нервите си. Закачих буркана на покрива на колата и се понесох като дявол на колела.

Втората част на „Мис Сайгон“ бе отменена. Сцената на убийството се бе разиграла преди по-малко от час и на местопрестъплението все още имаше стотици зяпачи.

Докато вървах към главното фоайе на няколко пъти чух хората да изричат шепнешком „Джак и Джил“. Страхът сред тълпата присъстваше осезаемо, почти физически. Когато пристигнах на местопрестъплението в десет и петнайсет, много подробности от убийството Кенеди Сентър вече не ми даваха мира. Имаше известни прилики с предишните убийства на Джак и Джил. Бе оставена бележка в рима. Работата бе свършена хладнокръвно и професионално. *Единствен изстрел.*

Но едновременно с това имаше и огромни разлики. Изглежда, бяха разчупили собствения си модел.

Или може би подражател? Възможно. Но не ми се виждаше правдоподобно. И все пак нищо не можеше и не трябваше да се пропуска. Нито от мен, нито от когото и да било от работещите по случая.

Неочаквани моменти се впивах в съзнанието ми, докато си проправях път през любопитната, ужасена и дори зашеметена тълпа на Ню Хемпшир авеню. Студентката по право не бе никаква национално значима фигура. Защо тогава бе убита? Джей Грейър я бе определил като никой. Освен това каза, че не е и дъщеря на някоя знаменитост. Бе отишла на театър със съдията от Върховния съд Томас Хенри

Франклин, но това не бе равнозначно на преследване и убийство на някоя известна личност.

Шарлот Кинси беше никой.

Убийството просто не съответстваше на модела. Джак и Джил бяха поели огромен риск, избирайки за деянието си такова обществено място. Другите убийства до този момент бяха частни случаи, по-безопасни и контролируеми.

По дяволите, по дяволите, по дяволите! Сега пък какво бяха намислили? Всичко това променяше ли се? Ескалираше ли? Защо бяха нарушили модела? Нима убийците навлизаха в нова, по-безразборна фаза?

Или бях пропуснал основната им идея? Нима всички ние се бяхме разминали с истинския модел, който двамата изграждаха? Или пък случилото се в Кенеди Сентър беше грешка?

Може би най-накрая бяха допуснали грешка.

Това бе най-смелата ни надежда. Тя щеше да покаже, че те не са непобедими. *Дано да е проклета грешка! Моля се да е първата им.* Все едно — който и да е бил, се е измъкнал хитро.

В опразненото фойе, дълго около двеста метра, бяха останали само полицейски служители и екипите от съдебната медицина и моргата. Забелязах агент Грейър и отидох при него. Джей изглеждаше като човек, който не бе спал седмици наред и който вероятно повече никога вече нямаше да може да заспи.

— Алекс, благодаря ти, че пристигна толкова бързо — каза агентът от Тайната служба. До този момент ми харесваше да работим заедно. Беше умен и уравновесен, нямаше нищо общо с каквито и да било нечистоплътни истории.

Беше старомодно отдаден на работата си, особено предан на президента и като институция, и като личност.

— Нещо съществено до момента? — попитах аз. — Освен поредния труп. И стихотворението.

Грейър извъртя поглед към бляскавите полилеи над нас.

— О, да. Определено, Алекс. Научихме още нещо за убитата студентка. Шарлот Кинси е била едва в началото на втората си година в Джорджтаунския факултет по право. Очевидно е била страшно умна. Курсовата си работа е направила в Нюйоркския университет. Въпреки това е имала само средни оценки.

— Как се вмести в модела една студентка по право? Освен ако не са стреляли по съдия Франклин, без да успеят да го улучат. Откакто тръгнах за насам, се мъча да направя връзката. Нищо не ми идва наум. Освен че може би Джак и Джил си играят с нас?

Грейър кимна.

— Определено. Във всеки случай твоята теория за незаконен секс все още е не е оборена. Знаем защо Шарлот Кинси не е била отлична в Джорджтаун. Прекарвала е доста пълноценно време с някои особено важни мъже тук в града. Много хубаво момиче, както сам ще се увериш след минута. Лъскави черни коси, дълги до кръста. Страхотна фигура. Съмнителен морал. От нея щеше да излезе невероятен адвокат.

Двамата отидохме до тялото на мъртвата. Студентката по право лежеше с извърнато от нас лице.

До тялото бе и чантата, която бе носила. Не можех да видя никъде рана от куршум. Шарлот Кинси изобщо не изглеждаше наранена. Имаше такъв вид, сякаш просто бе решила да подремне на пода на терасата на Кенеди Сентър. Устата ѝ бе леко отворена, като че ли бе искала да вдиша последна глътка речен въздух.

— Хайде, казвай — подканих Джей Грейър, защото знаех, че има още по случая. — Коя е тя?

— Е, все пак се оказа някой. Била е любовница на президента Бърнс — отвърна той. — Виждала се и с него. Онази нощ се е измъкнал тайно от Белия дом и е отишъл на среща с нея. Затова са я убили, Алекс. Буквално пред очите ни.

Усетих гърдите си като в менгеме, когато се надвесих над мъртвото тяло. Пак клаустрофобията. Тя беше невероятно красива. Двайсет и три годишна. В разцвета на младостта си. Един изстрел в сърцето я бе прекратил завинаги.

Прочетох бележката, която бяха оставили в чантата на момичето.

*Джак и Джил на Хълма се качиха.
Любовницата ви в заблуда беше, сър,
пионка проста, но сега е мъртва.
Скоро ще се доберем и до вас, сър.*

Поетичните им умения като че ли не се подобряваха. Така или иначе, Бог да ни е на помощ. И особено на президента Томас Бърнс. Скоро ще се доберем и до вас, сър.

47.

Сутринта след убийството се качих на колата и изминах осем мили до седалището на ЦРУ в Лангли, щата Вирджиния. Искях да прекарам известно време с Джийн Стърлинг, главен инспектор в ЦРУ и представител на Управлението в спешния екип. Дон Хамърман ми бе дал съвсем ясно да разбера, че ЦРУ се включва поради възможността зад Джек и Джил да стоят чужди сили. Дори и да бе само предположение, то трябваше да се провери. Лично аз имах подозрения, че това не бе единствената причина за намесата на ЦРУ.

По всяка вероятност от Управлението разполагаха с някаква следа, която си струваше да бъде проверена. От скандала с Олдрич Еймс^[1] и прокарания впоследствие Указ за пълномощията на разузнавателните служби, ЦРУ се задължаваха при необходимост да ни запознават с наличната информация. Такъв беше сега законът.

Помнех много добре генералния инспектор от нашата първа среща в Белия дом. Тогава Джийн Стърлинг предимно слушаше, но когато се изказваше по някакъв въпрос, бе изключително красноречива и точна. Дон Хамърман ми каза, че години наред, преди да започне работа в системата на ЦРУ, тя е била преподавател по право в университета във Вирджиния. Сега задължението ѝ бе да съдейства за прочистването на Управлението отвътре. Задачата ми се струваше неосъществима и безспорно обезсърчителна. Хамърман ми каза, че включването на Джийн Стърлинг в спешния екип се дължи на една основна причина: тя бе най-големият ум на Управлението.

Офисът ѝ се намираше на седмия етаж на модерната сива сграда, седалище на щаба на ЦРУ Регистрирах типичния за Управлението вътрешен дизайн — многобройни, изключително тесни коридори, зеленикаво флуоресцентно осветление навсякъде, цифрови ключалки на повечето врати. Ето го в цялото му великолепиe ЦРУ, ангелът отмъстител на външната политика на Съединените щати.

Джийн Стърлинг ме посрещна в застланото със сив килим преддверие на кабинета си.

— Благодаря ви, че дойдохте, д-р Крос. Обещавам, че следващия път ще се срещнем във Вашингтон. Сега обаче реших, че е най-добре да ви поканя тук. Мисля, че докато приключим тази сутрин, ще разберете защо.

— Всъщност шофирането насам беше приятно. Имах нужда от това бягство — признах ѝ аз. — Половин час в собствената си компания. И Касандра Уилсън на касетофона. „Синя светлина до зори“. Не беше толкова зле.

— Мисля, че знам точно какво имате предвид. И все пак, повярвайте ми, това няма да е преследване на недостижимото. Имам да обсъдя с вас нещо интересно. Управлението с основание бе ангажирано със случая, д-р Крос. Ще видите след минута.

Джийн Стърлинг със сигурност бе твърде далеч от браминския^[2] стереотип в ЦРУ, характерен за шейсетте и седемдесетте години. Тя говореше с дружелюбен, непринуден тон, но бе член на ръководството на Оперативния отдел в Управлението. Считаха я за ключова фигура в промяната на политиката на ЦРУ и дори за самото му оцеляване.

Влязохме в просторния ѝ кабинет. От две страни се разкриваше впечатляващ изглед към гора, а от трета — към залесен двор. Седнахме до ниска стъклена маса, отрупана с книги и с официални на вид документи. По стените бяха окачени снимки на семейството ѝ. Чудесни деца, отбелязах неволно. Симпатичен съпруг, висок и слаб. Тя самата също бе висока, руса, но малко по-натежала, отколкото беше редно за нея. Имаше сърдечна усмивка, с леко изразена горна захапка и едва доловим намек за селски произход.

— Изникна нещо важно — каза тя, — но преди да пристъпя към него, чух, че пистолетът, използван в Кенеди Сентър, бил различен от оръжието, употребено при предните убийства. Това повдига някой и друг въпрос, поне в собствената ми глава. Възможно ли е убийството в Кенеди Сентър да е било „имитация“?

— Мисля, че не — отвърнах. — Освен ако „имитаторът“ и Джак или Джил случайно се окажат с един и същи почерк. Не, последното стихотворение със сигурност беше от тях. Освен това смятам, че влиза в категорията дебнене на знаменитости.

— Още един въпрос — добави Джийн Стърлинг. — Той е съвсем страничен, Алекс, тъй че имайте търпение. Нашите специалисти извършват проучване, но засега нямаме информация за някакво

психологическо изследване върху професионални убийци. Говоря за онзи тип изчерпателни данни, използвани от армията, Департамента за борба с наркотиците и Управлението. Да знаете нещо в тази връзка? За момента не разполагаме дори с обзорно проучване.

Имах чувството, че неусетно навлизаме в темата, която Джийн Стърлинг искаше да обсъдим. Може би това бе още една причина, поради която началникът на вътрешните работи на Управлението бе включен в спешния екип. Наемни убийци за армията и ЦРУ. Знаех, че съществуват и че някои от тях живеят в околността на Вашингтон. Знаех, освен това, че са регистрирани някъде, но не и в полицията на Вашингтон. Може би затова понякога ги наричаха „призраците“.

— По психологическите списания няма много материали за убийства — поясних аз на Джийн Стърлинг. — Преди няколко години един преподавател от Джорджтаунския университет, когото познавам, проведе интересно проучване. След обзор на периодиката той издири няколко хиляди за самоубийства, но за убийства бяха по-малко петдесет. Чел съм и няколко студентски разработки, писани в Куонтико. Няма много материал и за политически убийци. Поне доколкото знам. Предполагам, че е трудно да се намерят изследвани лица за интервю.

— Мога да ви осигуря информатор за събеседване — каза Джийн Стърлинг. — Мисля, че по някакъв начин това може да се окаже полезно за разследването.

— Накъде биете? — Внезапно у мен възникнаха куп въпроси. В главата ми завънтяха познати предупредителни сигнали.

По лицето ѝ пробяга болезнено изражение. Пое си дъх много бавно и чак тогава заговори.

— Извършихме широко психологическо проучване на нашите ликвидационни агенти, Алекс. В армията също, както ме увериха. Аз лично се запознах с част от докладите.

Стомахът ми все повече се стягаше. Вратът и раменете — също. Но безспорно се радвах, че бях отделил време да посетя Лангли.

— Тъй като се занимавам с тази работа вече близо единайсет месеца, ми се наложи да отворя куп тъмни, тайни шкафове тук в Лангли и другаде. Само по случая Олдрич Еймс проведох над триста подробни интервюта. Можете да си представите какви прикрития сме

използвали през всичките тези години. Всъщност едва ли. Аз лично не бих, макар че работя тук.

Все още не бях сигурен накъде биеше Джийн Стърлинг. Въпреки това тя бе успяла напълно да ангажира вниманието ми.

— Смятаме, че един от бившите ни наемни убийци може да е извън контрол. Всъщност сме убедени в това, Алекс. Ето защо ЦРУ участва в спешния екип. Не изключваме възможността Джек да е някой от нашите.

[1] Американски служител в ЦРУ, натоварен с разкриването на съветски шпиони, сам той станал един от най-успешните двойни агенти за Съветския Съюз и по-късно за Русия. — Б.пр. ↑

[2] Брамин — член на върховна или жреческа каста в Индия, която изповядва древното религиозно-философско учение за кастовата система, залегнало в основата на индуизма. — Б.пр. ↑

48.

Двамата с Джийн Стърлинг тръгнахме да се поразходим из околността. Главният инспектор на ЦРУ имаше ново комби, едно тъмносиво волво, което тя караше като състезателна кола. Докато се носехме към Чеве Чейс — една от малките, изискани, прилежащи към Вашингтон общини, по радиото тихо звучеше Брамс. Предстоеше ми запознанство с един „призрак“. Професионален убиец. „Един от нашите.“

Противна история.

— Заговори и контразаговори, мошеничества и предателства, истински агенти, двойни агенти, фалшиви агенти, не беше ли нещо подобно определението на Чърчил за вашия бизнес?

Джийн Стърлинг се усмихна широко и едрите ѝ красиви зъби блеснаха неочаквано. Тя бе много сериозен човек, но имаше и живо чувство за хумор. Главният инспектор.

— Опитваме се да осъществим промени в сравнение с миналото както по отношение на възприемането, така и на реалността. Или Управлението ще направи това, или някой ще дръпне шалтера. Затова поканих ФБР и вашингтонската полиция да се включат — каза ми тя, докато успешно маневрираше с колата си под високите стари дървета. — ЦРУ вече не е „култ“, както бяхме наречени от няколко себични конгресмени. Променяме всичко. Бързо. Може би дори прекалено бързо.

— Вие не одобрявате ли това? — попитах я.

— Нищо подобно. То трябва да стане. Просто не ми допада целият театър. И освен това категорично съм против отразяването в медиите. Каква невероятна сбирщина от некадърници.

Бяхме прекосили околоръстното шосе и вече навлизахме в Чеве Чейс. Отивахме на среща с един човек на име Андрю Клаук. Клаук бе някогашен наеман убиец за ЦРУ, от така наречения елит на убийците, от „призраците“.

Джийн Стърлинг продължаваше да говори така, както шофираше — бързо и без всякакво усилие. Изглежда, по този начин правеше

всичко. Много интелигентна и впечатляваща. Предполагам, че ѝ се налагаше да бъде такава. Завеждащият вътрешните дела в ЦРУ трябваше да се отличава с изключителна взискателност.

— И какво сте чували за нас, Алекс? — попита ме тя накрая. — Каква е клюката? Разузнаването?

— Дон Хамърман казва, че сте праволинейна и принципна, а в момента Управлението се нуждае именно от това. Той смята, че Олдрич Еймс е нанесъл повече поражения на ЦРУ, отколкото ни е известно. Освен това е на мнение, че Указът за края на студената война е американска трагедия. Казва, че тук в Лангли ви наричат „Чистата Джийн“. Собствените ви хора. Той е голям ваш почитател.

Джийн Стърлинг се усмихна, но усмивката ѝ бе премерена. Тя бе жена, която умееше да се владее безупречно — интелектуално, емоционално и дори физически. Беше солидна и стабилна, а удивителните ѝ кехлибарени очи винаги изглеждаха така, сякаш искаха да проникнат още по-дълбоко в теб. Не се задоволяваше с външен израз и повърхностни отговори — белег за добър агент.

— Не съм чак толкова идеална — сви устни тя. — През първите две години бях просто един приличен социален работник. Това е нашето прозвище за „шпионин“, Алекс. Бях таен агент в Европа. Безобидна история, предимно събиране на информация.

После изкарах Военния колеж, форт Макбейн. Баща ми е военен. Живеят с майка ми в Арлингтън. И двамата са патриоти — гласуваха за Оливър Норт^[1]. Аз пламенно вярвам в нашата форма на управление. Освен това се чувствам задължена да допринеса по някакъв начин за по-голямата му ефективност. Смятам, че сме в състояние. Убедена съм.

— Звучи добре — отвърнах. И наистина си беше така. С изключение на онази част за Оливър Норт.

Тъкмо спирахме до една къща съвсем близо до Кънектикът авеню и Съркъл. Неоколониален стил, на три етажа, много уютна и хубава. Страхотна. Живописен мъх бе плъзнал по издадения покрив и се спускаше по северната страна.

— Тук ли живеете? — усмихнах се на Джийн. — Значи не сте „чистата Джийн“?

— Точно така. Просто една изкусна фасада, Алекс. Като Дисниленд и Белия дом. За да ви го докажа, вътре ни очаква добре обучен убиец — каза Джийн Стърлинг и ми намигна.

— В колата ви има още един — намигнах ѝ аз в отговор.

[1] Подполковник, член на щаба на Националния съвет за сигурност на САЩ. Името му се свързва с нашумелия през 80-те години политически скандал „Иран-контра“, избухнал вследствие на противозаконни действия на Съвета във връзка с оказването на военна помощ на чужди държави и търговия с оръжие. — Б.пр. ↑

49.

Късният декемврийски следобед бе необичайно ясен и слънчев. Температурата бе над петнайсет градуса, тъй че двамата с Андрю Клаук седнахме в задния двор на великолепия дом на Джийн Стърлинг в Чеви Чейс.

Обикновена ограда от ковано желязо опасваше имота. Портата бе кафеникавозелена, наскоро боядисана и леко открехната. Пробив по отношение на сигурността.

Убийците на ЦРУ. Елитните наемници. Призраците. Те действително съществуваха. Повече от двеста на брой по думите на Джийн Стърлинг. Списък извън редовния щат. Странна и внушаваща страх идея за деветдесетте години в Америка. Или където и да е в това отношение.

И все пак аз бях с един от тях.

Минаваше три часът, когато започнахме да разговаряме с Андрю Клаук. Яркочълт училищен автобус спря до оградата и на тихата провинциална улица се изсипаха деца. Малко момче на десет-единайсет години хукна по алеята и влезе в къщата. Стори ми се, че познах момчето от снимките в кабинета ѝ. Джийн Стърлинг имаше момче и едно по-малко момиченце. Също като мен. Беше пренесла „социалната си дейност“ у дома също като мен.

Андрю Клаук беше огромен като кит и въпреки това създаваше впечатлението, че може да се движи пъргаво и енергично. Кит, който си мечтае за танц. Беше някъде към четирийсет и петте. Спокоен и изключително уверен в себе си. С пронизателни кафяви очи, които сграбчваха и не пускаха. Проникваха дълбоко. Носеше безформен сив костюм и бяла риза с разкопчана яка, омачкана и мърлява. Кафяви италиански кожени обувки. „Друг вид убиец, но все пак убиец“ — помислих си аз.

Докато пътувахме с колата насам, Джийн Стърлинг бе повдигнала един много предизвикателен за мен въпрос. Каква е разликата между серийните убийци, които съм преследвал в миналото, и наемните убийци, използвани от ЦРУ и армията? Смятам ли, че

някой от тези убийци по нареждане може да бъде всъщност Джак или Джак и Джил?

Тя — определено да. Беше категорична, че е възможност, която трябва да се провери, и то не само от собствените ѝ хора.

Докато разговаряхме непринудено и на моменти дори весело, аз внимателно изучавах Клаук. Не ми се случваше за първи път да разговарям с човек, който убиваше за препитание, с масов убиец, тъй да се каже. Този обаче имаше разрешение вечер да се прибира при семейството си във Фолс Чърч и да води, както той сам го определи, „нормално и необременено от чувство за вина съществуване“.

В един момент Андрю Клаук дори ми заяви:

— През целия си живот не съм извършил нито едно престъпление, д-р Крос. Дори не са ме глобявали за превишена скорост. — После се засмя, малко неадекватно, помислих си аз. Смехът му бе прекалено силен.

— Какво е толкова смешно? — попитах. — Пропуснах ли нещо?

— Ти си колко, към 100 кг и метър и деветдесет. Горедолу познах ли?

— Почти — отвърнах. — Но кой го е грижа?

— Очевидно мен, инспекторе. Много съм напълнял и не изглеждам във форма, но мога да те очистя ей тук, във вътрешния двор — уведоми ме той. Обезпокоително наблюдение от негова страна, при това поднесено твърде предизвикателно.

Без значение дали бе в състояние да го направи, той имаше нужда да ми го каже. Това бе ходът на мисълта му. Добре е да се знае. Въпреки това бе успял да ме разтърси леко и да засили собствената ми бдителност.

— Може и да си изненадан — рекох му, — но не съм сигурен, че разбрах какво искаш да кажеш.

Той отново се засмя — леко, неприятно похъркване. Твърде плашещ тип, за да си пиеш лимонадата с него.

— Ами, ето какво. Бих могъл и бих го сторил, ако го поискат от мен в името на страната ни. Ето това не разбирате вие за ЦРУ и особено за мъжете и жените в моето положение — отвърна той.

— А ти ми помогни да го проумея — казах аз. — Нямам предвид, че трябва да се опиташ да ме убиеш тук в задния двор на Стърлинг, но продължавай да обясняваш.

Спотаената му усмивка премина в открито хилене.

— Не „да се опитам“. Имай ми доверие, ще се справя.

Наистина си беше човек, от когото те побиват тръпки. Напомняше ми малко за един убиец психопат на име Гари Сонеджи. Точно така бях разговарял и с него. И при двамата лицето бе почти безизразно. Само този неизменен втренчен поглед. И тези внезапни изблици на смях. Настръхвах. Искаше ми се да стана от масата и да изчезна.

Преди да продължи, Клаук впи в мен изпитателен поглед, съпроводен с продължително мълчание. Чувах децата на Джийн Стърлинг вътре в къщата. Вратата на хладилника, която се отвори и затвори. Звън на лед в стъкло. Птичи трели откъм дърветата в дъното. Странна, особена сцена. За мен бе потискащо тайнствена и мрачна.

— В конспирацията има едно основно положение. При подривни действия, саботаж, да бъдеш по-добър от другия. Можем да направим каквото си поискаме! — Клаук изрече това много, много бавно, произнасяйки отчетливо всяка дума. — И често го правим. Ти си психолог и инспектор от отдел „Убийства“, нали? Каква ти е ползата от това? Какво толкова научаваш от мен?

— Че няма правила — отвърнах. — Ето какво ми казваш. Ти живееш, работиш в един затворен свят, който практически не се управлява. Може да се каже, че твоят свят е напълно антисоциален.

Той отново се изсмя — смях, който прозвуча като пръхтене. Доказах, че съм добър ученик, предполагам.

— Никакви шибани правила. Получим ли някаква задача, всички те отпадат. До едно. Помисли за това.

Щях да го сторя и още как. Започнах още там, на място. Представих си как Клаук се опитва да ме убие, ако нашата страна го помоли за това. Никакви правила. Един свят, населен с призраци. А още по-страшно беше усещането ми, че той си вярва.

След като свърших с Клаук, поне за този следобед, поговорих още известно време с Джийн Стърлинг. Седяхме в една идилична, огряна от слънце стая с много прозорци, които гледаха към задния двор. Темата на разговора продължаваше да бъде убийството. Аз все още не бях се свързал от общуването си с убиеца. Призракът.

— Какво ви е мнението за нашия господин Клаук? — попита ме Джийн.

— Обезпокои ме. Подразни ме. Уплаши ме до смърт — признах ѝ. — Наистина е неприятен. Зъл. И той е откачен.

— Невероятен гадняр — съгласи се тя. После помълча няколко секунди. — Алекс, някой вътрешен от Управлението е убил най-малко трима наши агенти. Това е една от компрометиращите тайни, на които се натъкнах, откакто съм инспектор. „Неразкрито престъпление“. И все пак убиецът не е Клаук. Андрю на практика е под контрол. Той не е опасен. Някой друг е. Ако трябва да бъда съвсем честна Отделът по операциите изисква да внедрим външен човек. Ние определено допускаме възможността някой от нашите убийци по договореност да е Джак. Кой знае, може пък и Джил да е една от нас.

За момент останах безмълвен, просто слушах онова, което Джийн Стърлинг имаше да каже. Джак и Джил на хълма се качиха. Възможно ли беше Джак да е обучен убиец? А Джил? И защо в такъв случай убиваха знаменитости във Вашингтон? Защо бяха заплашили президента Бърнс?

Мисълта ми се вихреше около тези въпроси на огромни концентрични кръгове. Прехвърлях всички възможности, връзки и несъответствия. Двама отстъпници от договорните убийци се бяха развилнели. Звучеше не по-смислено от всичко останало, което бях чул до този момент. Обясняваше ми някои неща за Джак и Джил, особено липсата на страст или ярост в убийствата. И въпреки това, защо убиваха политици и знаменитости? По нечие поръчение ли действаха? И ако е така, по чие? И с каква цел? Каква бе тяхната кауза?

— Нека ви задам един парлив въпрос, Джийн. Нещо друго ме тормози, откакто дойдохме тук.

— Давайте, Алекс. Ще се опитам да отговоря на всичките ви въпроси. Стига да мога, разбира се.

— Защо го доведохте да разговаряме точно тук? Защо доведохте Андрю Клаук в собствената си къща?

— Защото е безопасно място за срещата — отвърна тя без всякакво колебание. Прозвуча невероятно убедено, когато го изрече. Усетих как по гърба ми плъзнаха ледени тръпки. После Джийн Стърлинг въздъхна силно. Знаеше какво имах предвид, какво чувствах, докато се намирах в собствения ѝ дом.

— Алекс, той знае къде живеея. Андрю Клаук би могъл да дойде тук, когато си пожелае. Както и всеки един от тях.

Аз кимнах и не продължих. Много добре познавах това чувство; живеех с него. Това бе моят най-голям страх като човек, разследващ престъпления. Най-ужасният ми кошмар.

Те знаят къде живеем.

И стига да поискат, могат да се озоват в домовете ни, във всеки един момент.

Вече никой не беше в безопасност. Не съществуваха правила.

Имаше „призраци“ и чудовища в човешки образ — абсолютна реалност в живота ни. Особено в моя.

Като Джасак и Джил.

И убиецът от училище „Соджърнър Трут“.

50.

Малко след седем на другата сутрин аз седях срещу Адел Файнъли и разтоварвах всичко, което можех, върху нея. Разтоварих се, точка. Д-р Адел Файнъли бе мой психоаналитик вече пет-шест години и аз прибягвах към услугите ѝ, когато изпитвах потребност, без някаква системност в посещенията. Както в онзи момент. Освен това бе и моя добра приятелка.

Говорех малко разпалено и екзалтирано. Въпреки че точно там си му беше мястото.

— Вероятно не ми е чужда мисълта да напусна полицията. Може би не искам повече да бъда част от разследвания на зловещи убийства. Може пък да искам да се махна от Вашингтон или поне от югоизточната част. Или да прескоча до Западна Вирджиния и да се видя с Кейт Мактиърнън. Да си взема почивка във възможно най-неподходящия момент.

— Наистина ли ти се иска да направиш някое от тези неща? — попита ме Адел, когато свърших или поне когато се усмирих за момент. — Или просто изпускаш парата?

— Не зная, Адел. Може би второто. Освен това има една жена, с която се запознах и която може би ще ме заинтригува истински. Тя е омъжена — добавих аз и се усмигнах. — Никога не бих направил нещо с жена, която си има семейство, тъй че тя е напълно безопасна за мен. По-безопасна не би могла и да бъде. Мисля, че аз прогресивно западам.

— Искаш ли мнение по този въпрос, Алекс? Е, не мога да ти предложа. Макар че очевидно доста ти се е натрупало.

— Намирам се наред едно разследване на ужасно убийство. Всъщност на две. Току-що се отървах от друго, особено затормозяващо. Мисля, че с тази част мога да се оправя сам. Само че, знаеш ли, странно е. Подозирам, че все още ми се иска да угодя на майка си и баща си, а това не е възможно.

Не мога да се справя с чувството за изоставеност. Не мога да пренебрегна емоционалната страна и да го разглеждам в чисто

рационален план. Понякога имам чувството, че родителите ми са починали от нещо като фатална печал и че ние с братята ми сме представлявали част от нея. Опасявам се, че аз също я нося у себе си. Мисля, че родителите ми са били умни поне колкото мен и сигурно са страдали от това. — Майка ми и баща ми бяха починали в Северна Каролина доста млади. Баща ми се бе съсипал с алкохол и аз все още не можех да го преживея. Майка ми бе починала от рак на белите дробове година по-рано. Мама Нана ме гледаше от деветгодишен.

— Смяташ, че тъгата се предава по наследство, така ли, Алекс? Аз самата не зная какво да мисля по този въпрос. Случайно да си хвърлил поглед на онзи материал за близнаците в „Ню Йоркър“? Има известни доказателства в полза на генетичната теория. Плашеща констатация за нашата професия.

— За инспекторската работа? — попитах аз.

Адел отмина малката ми шега без коментар.

— Съжалявам — рекох. — Съжалявам, наистина.

— Няма за какво. Знаеш колко съм доволна, когато успееш да излееш поне малко от натрупалия се в тебе гняв.

Тя се засмя. Всъщност засмяхме се и двамата. Обичам да разговарям с нея, защото сеансите ни могат да протичат с неочаквани обрати като този, от смях към сълзи, от сериозното към абсурдното, от лъжа към истина, просто около всичко, което ме тревожи. Адел Файнъли е три години по-млада от мен, но е твърде разумна за възрастта си, а вероятно и за моята. Един сеанс с нея ми се отразява по-добре, отколкото да си слушам блус на предната веранда.

Поговорих още малко, пуснах на воля езика и мисълта си и се почувствах доста добре. Прекрасно е в живота си да имаш човек, на когото можеш да разкажеш абсолютно всичко. За мен е почти немислимо да се примиря с липсата му.

— Ето каква връзка направих наскоро — споделих на Адел. — Мария е мъртва. Тъгувам непрестанно, но никога не доближавам състоянието, в което да превъзмогна загубата. Точно както не можах да преодолеея загубата на мама и татко.

Адел кимна.

— Невероятно трудно е да намериш приятел, който да чувства нещата като теб. — Знаеше го. Самата тя за съжаление не бе успяла да намери такъв приятел.

— И не по-малко трудно е да загубиш сродна душа. По тази причина, естествено, се вцепенявам при мисълта, че още някой, когото обичам силно, може да изчезне от живота ми. Бягам от създаване на нови връзки, защото те могат да завършат със загуба. Няма да напусна работата си в полицията, защото това също би било вид загуба.

— Но сега мислиш много за тези неща.

— Непрекъснато, Адел. Нещо ще се случи.

— Вече се е случило. Вече пресрочихме времето си — каза накрая Адел.

— Добре — отвърнах аз и се засмях. Някои превключват на комедийната програма, за да се посмеят. Аз отивам при своя психоаналитик.

— Твърде много враждебност. Колко добре за теб. Не мисля, че си в упадък, Алекс. Смятам, че се справяш великолепно.

— Боже, обичам да разговарям с теб — казах ѝ аз. — Нека повторим сеанса след месец, когато за пореден път се скапя съвсем.

— Нямам търпение — каза Адел и потърка алчно малките си тънки ръце. — А междувременно, както Барт Симпсън^[1] е казвал неведнъж: „Хич да не ти пука!“.

[1] Нахакан десетгодишен малчуган от хумористичната анимационна поредица „Семейство Симпсън“, който се държи предизвикателно и непрекъснато скандализира възрастните. — Б.пр. ↑

51.

Инспектор Джон Сампсън не помнеше някога да е имал толкова тежки и абсолютно противни дни подред. Не си спомняше някога да е било толкова ужасно и непоносимо. Имаше да разследва куп наистина тежки убийства плюс случая с убиеца от „Соджърнър Трут“, който засега беше наникъде.

На сутринта след убийството в Кенеди Сентър Сампсън обхождаше горната част на Гарфийлд Парк, „западния бряг“. Беше нащрек за споменатия от Алекс бездомник, забелязан следобеда на убийството на Шанел Грийн, макар и само веднъж, тъй че и тази следа бе почнала да изстива. Алекс имаше проста формула на разсъждения за заплетени случаи като този. Първо трябваше да се отговори на въпроса, отправян към всички: Какъв човек би извършил нещо подобно? Що за откачен тип?

По време на щателната си обиколка из улиците беше решил да посети училище „Теодор Рузвелт“. Тази първокласна военна академия използваше Гарфийлд Парк за спортна дейност и като терен на някои симулативни военни маневри. Съществуваше оскъдна възможност някой наблюдателен кадет да е зърнал нещо важно.

„Някакъв си беловлас скитник, мамка му — мислеше си Сампсън, докато се качваше по парадните стъпала от сив камък на военното училище. — Мърляв и непохватен убиец, оставил отпечатъци от пръсти и други следи и на двете местопрестъпления и въпреки това никой не може да притисне скапания задник до стената. Всички улики се оказват ялови.“

Защо се получаваше така? Какво не разбираха тук? Какво бъркаха? Не само той. Алекс и останалата част от екипа също.

Сампсън потърси коменданта на училището. Инспекторът бе служил четири години в армията, две от тях във Виетнам и сега видът на училището възкреси в съзнанието му лейтенантите от тренировъчния лагер за запасни офицери през войната. Повечето от тях бяха бели. Няколко бяха загинали — според него съвсем безсмислено. Сред тях имаше приятели.

Училище „Теодор Рузвелт“ се състоеше от четири добре поддържани постройките от червена тухла с полегати, покрити с аспидни плочи покриви. Два от тях имаха комини, които изпускаха кълбета сив пушек.

„Представи си подобно училище, само че в Югоизточната част, в бедните райони“ — помисли си той, докато продължаваше самотната си разходка из училището. Образът го накара да се усмихне. Пред очите му изникнаха близо петстотин съквартилци, блестящи в яркосините си униформи, лъснатите като огледало ботуши и шапки с пера. Наистина гледката си я биваше. Дори можеше да ти се отрази добре.

— Сър, мога ли да ви помогна с нещо? — отправи се към него мършав русоляв юнкер, когато тръгна по нещо прилично на училищен коридор в една от сградите.

— На пост ли си тук? — попита Сампсън с приглушен провлачен акцент — сетна дия от майка, израсла в Алабама.

Миниатюрният войник кимна.

— Не, господине. Но все пак мога ли да ви бъда полезен?

— Аз съм от вашингтонската полиция — каза Сампсън. — Искан да говоря с главния тук. Можеш ли да ми го уредиш, войниче?

— Да, сър!

Юнкерът му отдаде чест, баш на него, и Сампсън трябваше с усилие да потисне първата и може би единствената си усмивка за деня.

52.

Повече от триста изгладени и излъскани юнкери от прогимназията и средното училище към Академията изпълваха представителната зала в девет часа сутринта. Юнкерите бяха облечени в обичайните си училищни униформи: широки сиви панталони, черна риза с вратовръзка и сива жилетка.

От своята твърда дървена седалка в залата убиецът от училището „Соджърнър Трут“ видя негъра исполин, който влезе в Лий Хол. Разпозна го незабавно. Този тъпанар бе Джон Сампсън. Приятел и партньор на Алекс Крос.

Това не беше хубаво. Дори си беше много лошо. Убиецът усети, че го обзема паника, страхът го сграбчи за гърлото. Запита се дали от полицията не идваха за него точно сега. Знаеха ли кой е той?

Искаше да избяга, но в момента нямаше как да се измъкне оттук. Трябваше да остане седнал и да го издържи.

Първоначалната реакция на убиеца бе да изпита срам. Мислеше, че ще му призлее. Че ще повърне или нещо подобно. Искаше му се да скрие глава между краката си. Почувства се пълен глупак, че ще го пипнат по такъв начин.

Седеше на двајсетина ярда от мястото, където бяха застанали това нафукано нищожество полковник Уилсън и инспекторът и се оглеждаха така, сякаш всеки миг предстоеше да се случи нещо невероятно важно. Всеки юнкер, който минаваше, отдаваше чест на възрастните, също като автоматични глупаци, каквито си и бяха. В стаята започна да се изпълва неспокойна глъч.

Щеше ли да се случи нещо разтърсващо? Мисълта виеше в главата на убиеца. Щеше ли полицията да го арестува пред цялото училище? Бяха ли го спипали?

И все пак как бяха успели да стигнат до него? Не звучеше правдоподобно. Тази мисъл го успокои малко.

„Фалшиво спокойствие? Фалшиво чувство за сигурност?“ — запита се той и леко се приведе на твърдата дървена седалка. Искаше му се по някакъв начин просто да изчезне.

После отново се изправи на мястото си. *О, гадост! Започва се!*

Наблюдаваше неотклонно как инспекторът от отдел „Убийства“ бавно се отправи към подиума заедно с полковник Уилсън. Ритъмът на сърцето му бе като бийт-секцията в песен на „Уайт Зомби“.

Събранието започна с обичайните тъпи юнкерски лозунги за „честност, общност в мисли и дела“, и целия този боклук. После полковник Уилсън заговори за „подлите убийци на двете деца в Гарфийлд Парк“. Той продължи:

— Градската полиция претърсва щателно парка и околността. Не е изключено някой юнкер от „Теодор Рузвелт“ неволно да е станал свидетел на нещо, което би помогнало на полицията в разследването. Може би някой от вас може по някакъв начин да окаже съдействие.

Ето значи защо беше тук исполинът инспектор. Проклетата разузнавателна експедиция. Все същото шибаното разследване на двете убийства.

Въпреки това убиецът продължаваше да седи, притаил дъх. Очите му бяха огромни и приковани в сцената, когато Сампсън се отправи към микрофона на подиума. Високият негър наистина се открояваше в помещението, изпълнено с къси подстрижки, униформи и предимно румени лица. Той беше огромен. Освен това изглеждаше доста добре в черното си кожено яке, сива риза и черна вратовръзка. Той се извиси на подиума, който изглеждаше подходящ на височина за полковник Уилсън.

— Служих във Виетнам под командването на няколко лейтенанти, които изглеждаха на вашата възраст — произнесе в микрофона инспекторът. Гласът му беше спокоен и много дълбок. После се засмя, както и повечето от юнкерите. Имаше невероятно, безспорно присъствие. И определено изглеждаше убедителен. Убиецът си помисли, че Сампсън се смее на кадетите, но не беше сигурен. — Причината, поради която дойдох във вашето училище — продължи той, — е, че ние претърсваме щателно Гарфийлд Парк и всичко наоколо. Две малки деца станаха жертви на жестоко убийство там, и двете през миналата седмица. Черепите на децата бяха смазани. Без съмнение убиецът е психопат.

Убиецът изпита желание да покаже на Сампсън среден пръст. *Убиецът не е психопат. Ти си психопат. Убиецът е много по-готин, отколкото си мислиш.*

— Доколкото разбрах от полковник Уилсън много от вас се прибират вкъщи през парка. Други прекосяват направо, освен това играете в парка футбол и лакрос. Ще оставя в училището моя номер в участъка. Можете да се свързвате с мен по всяко време, денем и нощем, на този номер, ако сте видели нещо, което може да ни бъде от помощ.

Убиецът от училище „Соджърнър Трут“ не можеше да откъсне очи от снажния инспектор по убийствата, който говореше така спокойно и уверено. Питаше се дали би могъл да му бъде достоен съперник. Да не говорим за онзи скапаняк инспектор Алекс Крос, който му напомняше за собствения му баща ченге.

Смяташе, че може да им бъде достоен съперник.

— Някой има ли въпроси? — попита Сампсън от подиума. — Каквито и да са? Сега е времето да питате. И мястото. Говорете, момчета.

Убиецът изпита желание да извика от мястото си. Усети как го залива инстинктивно желание да вдигне високо десница и да им предложи истинска помощ. Накрая седна върху ръцете си, точно върху пръстите си.

Съвсем случайно видях нещо в Гарфийлд Парк, сър. Може би знам кой е убил тези две деца с половинметрова, подсилена с изолирбанд бейзболна бухалка.

Всъщност да си призная, аз ги убих, сър. Аз съм убиецът на деца, скапан задник! Хвани ме, ако можеш!

Ти си по-голям. Много по-голям. Но аз пък съм толкова умен, че ти изобщо не можеш да се сравняваш с мен.

Само на тринайсет години съм. И вече съм толкова добър. Почакай да порасна още малко. Правете му сметката, тъпи копелета!

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ТРЪГВАМЕ НА ЛОВ

53.

Лежах на дивана с котката Роузи и пълна торба с кошмари. Роузи беше ръждива абисинска красавица. Беше много силна, независима, дива и голяма гальовница. Един уикенд тя просто се появи в къщата, хареса я и остана.

— Няма да ни напуснеш един ден, нали Роузи? Тъй неочаквано, както дойде?

Роузи разтърси цялото си тяло. „Ама че глупав въпрос — бе отговорът ѝ. — Не, естествено. Аз вече съм част от семейството.“

Не можех да заспя. Дори мъркането на Роузи не ме успокояваше. Бях смазан от умора, но мисълта ми не спираше да препуска. Броях убийства, не овце. Около десет часа реших да се поразходя с колата, за да се поразведря. Може би да вляза в контакт със своята енергия чи. А може и за да вникна по-добре в едно от убийствата.

Шофирах с отворени прозорци. Вън беше — 3°C.

Не знаех точно къде отивам, въпреки че подсъзнателно бях взел решение.

И двете убийства се въртяха шеметно в главата ми. Носеха се по две успоредни опасни писти. Отново и отново се връщах към разговора си с наемния убиец на ЦРУ Андрю Клаук. Опитвах се да свържа онова, което бе казал, с убийствата на Джак и Джил. Възможно ли бе някой от „призраците“ да е Джак?

Установих, че се намирам на Ню Йорк авеню, което е и Шосе 50 и накрая навлиза в магистрала „Джон Хансън“. Кристин Джонсън живееше в тази посока, в противоположния край на околоръстното шосе в района Принц Джордж. Знаех точния ѝ адрес. Бях го видял в рапорта на първия полицаи, който бе разговарял с нея след убийството на Шанел Грийн.

„Откачена история“ — помислих си, докато шофирах към нейния град — Мичълвил.

По-рано същата вечер бях разговарял с Деймън за това как вървят нещата в училището и после за учителите там. Накрая стигнах до директорката. Деймън прозря какво се крие зад думите ми.

— Ти я харесваш, нали? — попита той и очите му светнаха като два маяка. — Харесваш я, нали, тате? Като всички. Дори Нана я харесва. Тя казва, че госпожа Джонсън е твой тип. Хайде, кажи си честно.

— У нея няма какво да не харесаш — казах на Деймън. — Само че е омъжена. Не го забравяй.

— Ти не го забравяй — рече Деймън и се засмя досущ като Сампсън.

И ето сега прекосяха с колата района на предградията в този относително късен час. Какво правех, по дяволите? Какво си мислех? Или прекарвах толкова време край психопати, че накрая бях прихванал от малоумието им? Или действително следвах един от моите по-добри инстинкти?

Забелязах Съмър стрийт и бързо завих вдясно. Леко скърцане на гуми наруши безупречната тишина на околността. Трябваше да призная, че в предградията беше красиво дори през нощта. Всички улици бяха осветени. Много коледни светлини и скъпи празнични украшения. Покрай бордюрите имаше широки улеи за изтичане на дъждовна вода. Бели тротоари. И електрически стълбове в колониален стил по всички улични ъгли.

Запитах се дали би било трудно за Кристин Джонсън да напуска този безопасен, прекрасен анклав и всеки ден да идва на работа в Югоизточния район. Чудех се какви ли са личните ѝ демони. Защо работи толкова до късно. И какво ли представлява мъжът ѝ.

После видях тъмносинята кола на Кристин Джонсън в алеята на една голяма къща в колониален стил с тухлена фасада. Сърцето ми трепна. Внезапно всичко стана твърде реално.

Продължих нагоре по улицата, докато подминах дома ѝ. След това спрях до бордюра и угасих предните фарове. Опитах се да възпра бученето в главата си. Вперих поглед в задната част на нечий лъскав бял форд, паркиран отвън на улицата. Не откъснах очи от него цели деветдесет секунди — приблизително времето, в което белият форд би оцелял, преди да е откраднат по улиците на Вашингтон.

Съвсем ясно си дадох сметка, че може би хрумването ми не беше особено сполучливо. Д-р Крос не одобряваше съвсем действията на д-р Крос, което много се доближаваше до неадекватно поведение.

Паркирането в мрака на един подобен луксозен квартал в предградията също не беше кой знае колко разумно.

В главата ми се въртяха няколко терапевтични шегички. Научи се да се ужасяваш от дните един по един. Все още караш гадно детство. Ако си наистина щастлив, сигурно правиш напук.

— Я си отивай вкъщи — произнесох на глас в тъмната кола. — Просто кажи не.

И въпреки това продължих да стоя в мрака, заслушан в случайната театрална въздишка и шумния спор, който бръмчеше в главата ми.

През отворения прозорец на колата чувствах мириса на борови дървета и на дим от нечий комин. Двигателят ми леко прещракваше, докато изстиваше. Знаех малко за квартала: печеливши адвокати и лекари, архитекти, преподаватели от Мерилендския университет и няколко запасни офицери от Въздушната база „Андрюс“.

Добре тогава, иди да я видиш. Иди да видиш и двамата — Кристин и съпруга ѝ.

Реших, че мога да си изфабрикувам някакво обяснение защо ми се е наложило да дойда в Мичълвил. Имах добро „чене“, когато ми се налагаше да го използвам.

Отново запалих колата. Старото порше. Не знаех какво точно щях да направя, докъде щеше да ме изведе тази моя постъпка. Махнах крак от педала на спирачката и автомобилът се плъзна напред. Бавно потеглих. Продължих така до следващата пресечка, заслушан в тихия шум от сухите листа, попаднали под гумите, от случайно отхвъркнало камъче. Всеки шум ми изглеждаше много отчетлив и неколккратно усилен.

Накрая спрях пред къщата на Джонсън. Точно отпред. Забелязах гъстите храсти, добре поддържаната морава и грижливо подрязаните тисове.

Миг на истина. Миг на решение. На криза. Виждах лампите, които светеха вътре в къщата като малки огньовете. Някой, изглежда, още бодърстваше у семейство Джонсън. Тъмносиният мерцедес стоеше кротко пред затворената врата на гаража.

Тя има хубава кола и красив дом. Кристин Джонсън няма нужда от всякакви ужасни неприятности, които ти ще ѝ причиниш. Не

въвеждай собствените си чудовища тук. Съпругът ѝ е адвокат. За себе си тя си е доста добре.

Как бе казала, че е името на мъжа ѝ — Джордж? Джордж — юристът лобист. Джордж — заможният юрист лобист.

На алеята имаше само една кола. Нейната. Вратата на гаража бе затворена. Представях си вътре още една кола, може би нисан. Може би и газов грил за готвене на открито. Електрическа косачка, машина за почистване на листата, може би и двойка планински велосипеди за активен отдих в края на седмицата.

Изключих двигателя и слязох от колата си.

Юнакът — страшилище за змейовете — пристига в Мичълвил.

54.

Проявявах безспорно любопитство към Кристин Джонсън, а може би нещата бяха дори по-сложни. Ти я харесваш, нали, тате? Да, харесвах я, и то много. Във всеки случай изпитвах потребност да я видя, макар това да ме караше да се чувствам ужасно неловко и глупаво. Докато слизах от колата, ме осени една добра идея: колко по-глупаво би било просто да си отида.

Освен това Кристин Джонсън бе част от сложния случай, върху който работех. Разполагах с достатъчно основателна причина да искам да разговарям с нея. До този момент двама от питомците в нейното училище бяха станали жертва на насилствена смърт. Две от малките ѝ дечица. Защо точно това училище? Защо убиецът бе дошъл тук? Тъй близо до собствения ми дом?

Отправих се към входната врата, радостен, че всички лампи в къщата светят ярко. Не исках съпругът ѝ или който и да е от съседите ѝ в Мичълвил, да ме зърне как се промъквам крадешком към къщата, загърнат в мантия от сенки и мрак.

Натиснах звънеца, от който се разнесоха ясни мелодични звуци, и зачаках като статуя на портал. Някъде във вътрешността на къщата се разнесе лай на куче. После Кристин Джонсън се появи на прага.

Беше облечена в избелели дънки, поизмачкан жълт пуловер, по бели къси чорапи и без обувки. Кокалено гребенче прибираще косата ѝ назад и встрани. Беше с очила. Имаше вид на човек, който работи вкъщи. Дори в този късен час. Двамата сме си лика-прилика, а? Е, не съвсем. Всъщност аз бях доста далеч от своя дом.

— Инспектор Крос? — Тя беше изненадана. Понятно защо. Аз самият бях леко изненадан, че стоя там.

— Нищо ново по случая — побързах да я успокоя. — Просто имам още няколко въпроса.

Така си беше. *Не я лъжи, Алекс. Не смей да я лъжеш. Нито веднъж. Никога.*

Тогава тя се усмихна. Очите ѝ сякаш също грейнаха в усмивка. Бяха много големи и много кафяви и аз трябваше незабавно да

престана да ги гледам така втренчено.

— Работите твърде много и твърде до късно — каза тя.

— Не можах да изключа тази вечер. Всъщност имаме две убийства. И ето ме тук. Ако времето е неудобно, утре ще се отбия в училището. Няма проблем.

— Не, хайде, влизайте — отвърна тя. — Зная колко сте зает. Представям си. Моля, заповядайте. Къщата е бъркотия, също като правителството ни, обичайният стереотип е в сила.

Тя ме поведе обратно през антрето с кремав мраморен под и покрай всекидневната с нейния удобен секционен диван и разнообразни землисти цветове — сиена, охра и горена умбра.

Влязохме в просторна кухня. Отиде до хладилника — огромен шкаф с две врати.

— Чакайте да видя, имаме бира, диетична кола, студен чай. Мога да направя кафе или горещ чай, ако искате. Наистина работите много.

Сега вече звучеше малко като учителка. Проявяваше разбиране, но внимателно ми напомняше, че бих могъл да имам области за усъвършенстване.

— Една бира звучи добре — рекох. Обходих с поглед кухнята, която беше най-малко два пъти по-голяма от нашата вкъщи. Имаше редове от бели шкафове. Прозорец на тавана. Рекламно листче на хладилника, което насърчаваше „Една разходка за бездомните“. Имаше много хубав дом — тя, заедно с Джордж.

Забелязах на стената парче плат в рамка с избродиран върху него текст. Надпис на суахили. *Kwenda mzuri*. Сбогуване, което означава „наслука“. Лек намек? Съвет за мъдрите?

— Радвам се, че ще пийнете една бира — каза тя с усмивка. — Това поне означава, че скоро ще свършите за днес. Вече е почти десет и половина. Знаехте ли? Колко е по вашия часовник?

— Толкова ли е? Наистина съжалявам — отвърнах. — Можем да го свършим утре.

Кристин ми донесе бира хайнекен, а за себе си — леден чай. Седна срещу мен на един плот, който разделяше кухнята на две. Къщата далеч не беше в безпорядък, както ме бе предупредила на влизане. Личеше си грижливият обитател. На една от стените имаше мила, очарователна изложба от рисунки от училището „Соджърнър Трут“. Погледът ми грабна и красиво пано върху рамка.

— И тъй, какво става, докторе? — попита тя. — Какво ви накара да пресечете околоръстното?

— Честно? Не можах да заспя. Реших да покарам. Насочих се насам. После ми хрумна умната идея, че можем да свършим някаква работа по случая, или просто имах нужда да поговоря с някого. — Признах си най-накрая и прозвуча добре. Във всеки случай обещаващо.

— Е, няма нищо. Разбирам. Аз самата не можах да заспя — отвърна тя. — Чувствам се ужасно напрегната след убийството на Шанел. А после и бедният Върнън Уийтли. Подрязвах растенията и си бях пуснала „Спешно отделение“ само за фон. Доста сантиментално, не мислите ли?

— Не, наистина. Мисля, че няма нищо странно. „Спешно отделение“ си го бива. Впрочем имате хубава къща.

През отворената врата на кухнята виждах телевизора в хола. Огромен „Сони“, върху чийто екран течеше докторската драма. Млад черен ретривър влезе откъм тесен коридор със стълби, застлани с пътека с цвят на овесена каша.

— Това е Мег — каза ми Кристин. — И тя гледаше „Спешно отделение“. Мег обича хубавата мелодрама.

Кучето ме подуши и после ме близна по ръката. Не знам защо изпитах желание да ѝ кажа, но го направих.

— Понякога нощем свиря на пиано. В нашата къща имаме закрыта веранда, тъй че ужасната какофония не тормози особено децата. А не е изключено и просто да са свикнали да спят на нея — казах аз. — Малко Гершуин, Брамс, Джели Рол Мортън^[1] в един след полунощ не вреди никому.

Кристин Джонсън се усмихна. Изглежда, този начин на разговор ѝ допаднаше. Беше уверена в себе си, съсредоточена. Бях го забелязал още първата вечер. Бях го почувствал у нея.

— Деймън няколко пъти спомена в училище за вашите нощни изпълнения на пиано. Знаете ли, той понякога се хвали с вас пред учителите. Чудесно момче, освен че е толкова интелигентен. Всички много го обичаме.

— Благодаря ви. Аз самият доста го харесвам. Той е късметлия, че „Соджърнър Трут“ е близо до нас.

— Да, и аз мисля така — съгласи се Кристин. — Много училища във Вашингтон са направо ужасни и безкрайно мизерни. Нашето е едно малко чудо за децата, които го посещават.

— Вашето чудо? — попитах аз.

— Не, не. Много хора имат заслуга за това, аз най-малко. Юридическата фирма на мъжа ми отпусна известна сума. Аз само помагам да запазим чудото. И наистина вярвам в чудеса. Колко време мина от смъртта на съпругата ви, Алекс? — смени тя скорости съвсем неочаквано. Но в устата на Кристин Джонсън въпросът прозвуча съвсем естествено и непринудено, дори и да не беше. Въпреки това ме изненада. Почувствах, че ако не исках, можех и да не отговоря.

— Скоро ще станат пет години — отвърнах аз, като същевременно леко задържах дъха си. — Всъщност сега, през март. Джани беше още съвсем бебе. Нямаше и годинка. Спомням си как онази нощ влязох и я взех в прегръдките си. Тя нямаше представа, че ме успокоява.

Двамата почвахме да се чувстваме уютно така, разговаряйки на кухненския плот. Постепенно ставахме все по-открити. В началото просто водехме непринуден разговор. После преминахме на важните теми. За убиеца от „Соджърнър Трут“. Може би нещо, което щеше да помогне за разследването. Продължихме така почти до полунощ.

Накрая ѝ казах, че трябва да потеглям към къщи. Тя не възрази. Погледът в очите ѝ ми показа, че е разбрала докрай онова, което ставаше тук тази нощ и че с нея всичко е наред.

На входната врата Кристин отново ме изненада. Целуна ме по бузата и каза:

— Ела пак, Алекс, ако имаш нужда да поговорим отново. Ще ме завариш тук, отдадена на грижи за растителността в луксозната ми къща. *Kwenda mzuri*.

Разделихме се по този начин. *Наслука*. Странна картина в странен момент в живота ни. Нямах представа дали нейният съпруг адвокат си е бил у дома. Дали не е спял горе в спалнята? Наистина ли се казваше Джордж? Бяха ли още заедно?

Това бе една друга загадка, която трябваше да разбуля някой ден, но не днес.

На път за къщи си мислех дали трябва да се чувствам неудобно заради необичайната изненадваща визита у Кристин Джонсън. Реших,

че не е необходимо, че няма защо да изпитвам каквото и да било притеснение при евентуална следваща среща. Тя ми бе предоставила тази възможност. Бе невероятно естествена в общуването си. Просто невероятно. В известен смисъл това ми причиняваше болка.

Когато се прибрах вкъщи, свирех на пиано още час и нещо. Бетовен, после Моцарт. Класиката ми се отрази добре. Качих се горе и надникнах при Деймън и Джани. Нежно ги целунах по страните, както бе сторила с мен Кристин Джонсън. Накрая заспах на дивана долу. Не изпитвах самосъжаление там, но се почувствах много самотен.

Спах, докато настоятелният пронизителен звън на телефона ме събуди, пускайки по тялото ми адреналин като електрически ток.

Отново Джак и Джил.

[1] Псевдоним на американския джаз пианист Фердинанд Джоузеф Ла Менте (1885–1941). — Б.пр. ↑

Универсален магазин „Тайсънс“ на Тайсънс Корнър, заедно с намиращия се в съседство търговски център „Тайсънс“, беше един от най-големите търговски комплекси в Съединените щати, а може би и в света. Сам Харисън бе оставил колата си на огромния паркинг малко след шест часа сутринта. Поне стотина коли вече бяха там, макар че Версаче, Нийман Маркус^[1] и някои от другите скъпи магазини нямаше да отворят преди десет. Известната местна пекарна за мерилендски кифли вече работеше с пълна сила и въздухът се изпълваше с апетитен аромат. И все пак Джак не беше дошъл тук, за да си купи гореща кифла с боровинков пълнеж.

От паркинга на търговския комплекс той стигна с равномерно бягане до Чайна Бридж Роуд в Маклейн. Носеше шорти и яке на „Фила“ в синьо и бяло и изглеждаше като един от обитателите на къщите в този квартал, чиято цена варираше от 400 000 до 1 500 000 долара. Това бе едно от важните правила в играта му: Винаги си давай вид, че си местен, че си един от тях и скоро наистина ще бъдеш.

Със своята къса руса коса и атлетична фигура той имаше вид на търговски пилот от авиолиниите на САЩ или „Делта“. Или може би на един от многото квартални професионалисти — лекари и адвокати, каквито са там. Приличаше на местен, това беше безспорно. Пасваше безупречно на обкръжението.

Знаеше от самото начало, че ще му се наложи да извърши сам това убийство. Джил не трябваше да се появява тук в Маклейн Вилидж. Лично за него това наистина бе крайно неприятно. Беше прекомерно трудно дори за Джак и Джил, дори за играта на всички игри.

Убийството тази сутрин щеше да бъде изключително опасно. Този човек мишена би могъл да знае, че някой идва за него. Четвъртото поред щеше да бъде трудно, изпълнено с невероятни усилия. Той мислеше за всичко това, докато тичаше ритмично към своята крайна цел в красивото и спокойно вашингтонско предградие.

Когато премина на Ливингстън Роуд, той се опита да освободи съзнанието си от всичко и да се съсредоточи единствено върху ужасното убийство, което му предстоеше.

Отново бе Джак, бруталният убиец на знаменитости. Само след няколко минути щеше да го докаже.

Този път щеше да бъде трудно, по-трудно от всякога. Човекът, който щеше да убие, преди време бе един от най-добрите му приятели.

В играта на живот и смърт това нямаше значение. Той нямаше близки приятели. Изобщо нямаше приятели.

[1] Известна верига скъпи универсални магазини с клонове в големите американски градове. — Б.пр. ↑

56.

„Аз съм Сам, Сам съм аз“ — мислеше си той, докато тичаше.

Но всъщност не беше Сам Харисън.

Нямаше руси коси, нито носеше шикозни анцузи с фирмен надпис върху джоба на гърдите.

„Кой, по дяволите, съм аз? В какво се превръщам?“ — питаше се той, а краката му биеха здраво по паважа.

Знаеше, че къщата на Ливингстън Роуд номер 31 се обезопасява със сложна охранителна система. Не бе очаквал нещо по-различно.

Сега вече малко увеличи темпото. Накрая сви встрани от асфалтовия път и изчезна между шубраци и борови дървета. Продължи да тича през гората.

Беше в добра форма и все още не се беше изпотил много. Студеното време помагаше. Той беше бдителен, с изострени сетива, готов да възобнови играта, готов за ново убийство.

Прецени, че може да се приближи на десетина метра до къщата, без да рискува да бъде забелязан. После — бърз спринт до гаража.

В този кратък период щеше да бъде на открито. Абсолютно изложен на чужди погледи. Беше неизбежно и Бог знае, той се бе опитал да състави друг план за нападение.

Канеше се да атакува една къща в Маклийн. Колко невероятно изглеждаше. Беше като война. Война, която се води у дома. Революционна война.

От рехавата гора виждаше и други две големи къщи в колониален стил. Все още тъмни. Изглежда, на Ливингстън Роуд никой не бе станал от сън. Засега му вървеше. Заради късмета или уменията му, а може и заради двете, взети заедно.

Доколкото можеше да прецени, все още никой не се беше събудил на Ливингстън номер 31. Нямаше как да е сигурен, преди да е влязъл в самата къща, а тогава щеше да е твърде късно да се връща обратно.

Беше напълно възможно от ФБР да го чакат там вътре или да дебнат някъде из същата тази гора. Вече нищо не беше в състояние да

го учуди. Всичко можеше да се случи по всяко време както на него, така и на Джил.

Реши да излезе от гората със спокоен и небрежен вид. Все едно че е един от тях. Внимателно отвори вратата на гаража, без да вдига шум. Шмугна се под нея, без да я вдига докрай, и се озова вътре. Отиде незабавно до алармената кутия „Нютоун“ и вкара кода. Толкова по въпроса за сигурността в предградията. Истински ефикасна защита просто не съществуваше. Не и срещу хора като него.

Той влезе в главната част на къщата. Сърцето му блъскаше в гърдите. Вратът му бе овлажнял от пот. Представяше си лицето на Ейдън. Виждаше го така, сякаш бе застанал до него.

Всичко бе спокойно и тихо, в къщата цареше безупречен ред. Леко бръмчене на хладилник. Детска рисунка и меню за училищен обед, прикрепени с магнит към вратата. От това сърцето му се сви. Децата на Ейдън.

Ейдън младши бе деветгодишен. Карис — на шест. Мерил бе на трийсет и четири, петнайсет години по-млада от съпруга си. За нея бракът им бе втори, а за него трети. Последния път, когато ги бе видял заедно, изглеждаха много влюбени.

Джак бързо стигна до всекидневната, промъкна се вътре и дъхът му секна. Там имаше някой!

Джак се извърна рязко наляво. Измъкна пистолета си и го насочи към човека. Боже господи, просто някакво проклето огледало! Той се вираше в собствения си образ.

Успя да си поеме дъх, после продължи мисията си, въпреки че сърцето му все още биеше до пръсване. Прекоси бързо всекидневната. Беше му толкова позната, куп спомени преминаха през съзнанието му. Болезнени мисли.

Наложи си да ги прогони.

Започна да се изкачва по покрити с плюшени пътеки стълби, после спря за миг. За първи път изпитваше съмнения.

Не можеше да има съмнения! Всякакви колебания и липсва на сигурност не бяха позволени! Не и в това. Не и при Джак и Джил.

Помнеше коридора на горния етаж, познаваше къщата много добре. Бе идвал тук по-рано, като „приятел“.

Последната врата вдясно бе на голямата спалня.

Там щеше да има оръжие. Пистолет в чекмеджето на нощното шкафче. Плюс това автоматик, прикрепен с лепенка под леглото.

Той знаеше. Знаеше. Той знаеше всичко.

Ако Ейдън вече го беше чул, всичко щеше да свърши. Играта щеше да приключи там, на място. И тогава край на Джак и Джил.

Критичен момент. Странни мисли. Твърде много.

Предишната вечер най-накрая бе отишъл да гледа „Криминале“. Не бе успял да се отпусне, въпреки че на няколко пъти се бе смял на глас.

Болна история; той беше още по-зле; а най-зле беше Америка.

„Престани да мислиш — отпрати той към себе си мислено предупреждение. — Просто го направи. Направи го успешно. Незабавно! Бързо! И изчезвай!“

Джак убива американски знаменитости! Най-различни и разнообразни прочути личности! Ето какво прави той! Бъди Джак!

Но всъщност той не беше Джак.

Дори не беше Сам Харисън.

„Не мисли“ — изкомандва се той отново, докато бързаше нататък по коридора към голямата спалня.

Бъди Джак!

Убий!

Джак — който и да бе той, по дяволите, — се намираще на тричетири стъпки от спалнята, когато нейната лакирана врата от масивно дърво внезапно се отвори.

В коридора излезе висок, започнал да оплешивява мъж. Много космати крака и ръце. Боси, костеливи стъпала с разперени пръсти. Буден само наполовина. Насред застрашителна за челюстта му прозявка.

Беше само по сини карирани боксерки, нищо друго. Добре сложен, все още с атлетична фигура; едва загатнати разширения над ластика на боксерките. Все още забележителен след всичките тези пищни обеда във Вашингтон.

Генерал Ейдън Корнуол!

— Ти! Ти, копеле такова! — прошепна той, когато изведнъж забеляза Джак в горния коридор. — Знаех, че може да си ти.

Да, Ейдън Корнуол проумя всичко в един-единствен миг. Той бе разрешил загадката, доста загадки всъщност.

Джак стреля два пъти с беретата със заглушител и мишената рухна. Той се втурна напред и подхвана безжизненото тяло, преди да се е строполило на пода. Задържа го в ръце и внимателно го отпусна на килима. Своя приятел, каквото и да означаваше това. Коленичи и един дълъг миг остана неподвижен. Сърцето му щеше да се пръсне.

До момента не си бе дал сметка колко трудно щеше да бъде този път.

Взря се в озадачените сиво-сини очи на бившия член на Съвместния команден състав на армията, част от екипа за спешно реагиране, сформиран към Белия дом, за да обезпечи сигурността на Джак и Джил.

Една от хрътките бе обезвредена. С лекота. Джак и Джил бяха нанесли дързък ответен удар върху преследвачите си! Те отново бяха показали силата си.

Той извади бележка от джоба си. Остави визитка върху гърдите на Ейдън Корнуол:

*Джак и Джил на хълма се качиха
да пометат оградите ви островърхи.
Там без риск и страх те бързичко разкриха
грешката във вашата защита.*

Шум в коридора! Той вдигна поглед. Момчето на Ейдън!
— О, господи, не! — прошепна високо. — Не, господи! — Усети,
че му прилява. Испита неистово желание да избяга от къщата.

Момчето го беше познало. И как иначе? Младият Ейдън дори се
знаеше с децата му. Знаеше твърде много. Боже Мили, бъди милостив
към мен! Моля те, имай милост!

Джак отново натисна спусъка на беретата.
Това беше война.

58.

Бях повикан да присъствам на заседание на спешния екип, свикано спешно на 10 декември от 8,00 часа в Белия дом. През последните няколко дни аз причинявах там известни неприятности. Моето вътрешно разследване бе почнало да образува вълни, да разрошва оперения. Големите котки на Хълма не обичаха да бъдат под подозрение — но всички те бяха, поне в моя бележник.

Джей Грейър ме пипна тутакси, щом се озовах в западното крило. Очите му бяха студени, безизразни и пронизващи. Ръката, стиснала рамото ми, бе настоятелна и силна.

— Алекс, трябва да поговорим за минута — каза той. — Важно е.

— Сега пък какво става? — попитах аз агентът на Тайната служба. Не изглеждаше добре. Имаше тъмни кръгове под очите. Нещо друго се беше случило. Бях готов да се обзаложа.

— Ейдън Корнуол е бил убит рано тази сутрин. Станало е в собствената му къща в Маклийн. Дело на Джак и Джил. Пак ни се обадиха. Съобщиха ни го сякаш ние сме контролният център. — Той поклати глава в скръбно недоумение. — Алекс, убит е и деветгодишния син на Ейдън.

Усетих как отново се връщам в изходното положение. Новината, получена от Джей Грейър, губеше смисъл за мен. Не се връзваше със стила на Джак и Джил до този момент. Да ги вземат дяволите! Непрекъснато сменяха правилата. Вероятно го правеха нарочно.

— Искам веднага да отида — казах. — Трябва да огледам къщата.

— Почакай малко — каза той. — Задръж. Остави ме да ти кажа още нещо. Става все по-лошо.

— Как може да стане по-лошо? — попитах аз. — Господи, Джей!

— Повярвай ми, така е. Само чуй за минута.

Агент Грейър продължи да говори с приглушен шепот в коридора на Белия дом, докато вървахме заедно към Спешния команден център, където се събираха другите. Той ме дръпна няколко

крачки встрани от заседателната стая. Гласът му продължаваше да бъде напрегнат шепот.

— Президентът винаги бива събуждан в пет без петнайсет от агента, който отговаря за това. Случва се всяка сутрин. Тази сутрин президентът се облича и слиза долу в библиотеката, където изчита ранните сутрешни вестници, както и резюме на изпълнителната дейност, което му се подготвя, преди да стане.

— Какво е станало тази сутрин? — попитах Джей. Почвах да се потя. — Какво се е случило, Джей?

Той бе много подробен и обстоятелствен.

— В пет часа телефонът в библиотеката иззвънял. На частната линия била Джил. Искала да говори с президента. Тя се е добрала до него, а това просто не е възможно.

Неволно поклатих глава. Съгласен бях с Джей Грейър: това не можеше да се случи. Идеята, концепцията, при която президентът се превръща в мишена, беше безкрайно обезпокоителна. А фактът, че ние сме били безпомощни да я осуетим, бе още по-съкрушителна.

— Мисля, че разбирам защо телефонното обаждане не би могло да се осъществи, но ти все пак ми кажи — рекох. Имах нужда да го чуя от него.

— Всяко обаждане в Белия дом минава през отделен оператор. После се прослушва от втори оператор от Комуникациите на Белия дом, който е част от нашето разузнавателно подразделение. Всеки разговор, с изключение на този. Позвъняването изцяло е пренебрегнало контролната система. Никой не знае как е станало. Но е факт.

— Това обаждане, което не може да се е случило, записано ли е? — попитах аз Грейър.

— Да, разбира се. Вече го обработват в щаба на ФБР, както и в телефонната компания. Джил е използвала друг филтър за модулиране на гласа си, но може би има начини да се справим с това. Мобилизирали сме половината високотехнологична лаборатория на татко Бел.

Аз отново поклатих глава. Чух, но не бях в състояние да повярвам нито дума.

— Какво е имала да каже Джил?

— Като начало се представила. Казала: „Здравейте, Джил е на телефона.“ — Убеден съм, че това е ангажирало вниманието на президента повече отколкото обичайната му чаша кафе сутринта. — После попитала: — „Господин президент, готов ли сте да умрете?“

59.

Трябваше да видя къщата. Имах нужда да се озова на мястото, където бяха убили генерал Корнуол и неговия син. Необходимо ми беше да почувствам всичко, свързано с убийците, да проумея техния начин на действие.

Изпълних желанието си и същата сутрин преди девет часа се озовах в Маклийн. Декемврийският ден бе сив и облачен. Къщата на Корнуол изглеждаше сюрреалистична, бездиханна и студена, докато я приближавах и влизах през парадната врата. Вътре също беше студено. Или семейството на Корнуол отказваха да приемат, че зимата настъпва, или спестяваха пари от отопление.

Двойното убийство бе извършено на втория етаж. Генерал Корнуол и неговият деветгодишен син все още лежах по гръб в горния коридор.

Беше хладно пресметнато и много професионално убийство. Сцената на убийството на гризли изглеждаше като извадена от дневник, може би дори от някоя от моите тетрадки. Беше като от учебник по съдебна медицина, твърде много наподобяваше класически случай.

Техници и лекари от ФБР оглеждаха цялата къща. Сигурно вътре имаше двайсетина човека.

Току-що бях пристигнал и навън заваля проливен дъжд. Колите и камионите на новинарския телевизионен екип, които пристигнаха след мен, включиха до един предните си фарове. Беше ужасно зловещо.

Джийн Стърлинг ме намери в коридора на горния етаж. За първи път генералният инспектор на ЦРУ изглеждаше разтърсена. Жестокото постоянно напрежение започваше да се отразява на всички ни. Някакви хора дебнеха президента на Съединените щати и бяха много добри. Освен това бяха изключително брутални.

— Каква е инстинктивната ви реакция, Алекс? — попита Джийн.

— Моята реакция няма да облекчи ничия работа — отвърнах. — Единственият наистина траен модел, който съм видял, е, че Джек и Джил в действителност нямат модел. Извън бележките, стиховете.

Определено не съществува никакъв сексуален ъгъл към тези две убийства. Освен това, доколкото разбрах, Ейдън Корнуол е бил консерватор, не либерал като другите жертви. Това е промяна, която би могла да срути куп теории за Джек и Джил.

Докато разговарях с Джийн Стърлинг, ми хрумна още нещо във връзка с бележките, които бяха оставяли Джек и Джил. Поезията може би ни казваше нещо важно. Агентите от ФБР, които бяха работили върху езика, не бяха открили нищо, но това не ме интересуваше. Който пишеше римите, вероятно Джил, искаше да разберем нещо. Имаше ли определен ред в това, което вършеха? Желанието да градят, вместо да рушат? Поезията трябваше да означава нещо. Бях почти сигурен в това.

— А как е при вас, Джийн? Нещо ново?

Джийн поклати глава и прехапа с едри зъби долната си устна.

— Абсолютно нищо.

60.

Изминалият ден бе дълъг и мъчителен и напрежението все още не бе спаднало. В десет часа същата вечер аз пристигнах във ФБР на Пенсилвания авеню. Мисълта ми се движеше твърде бързо, докато се возех в асансьора до дванайсетия етаж. Светлините на сградата блещукаха като миниатюрни лагерни огънове над Вашингтон. Помислих си, че Джак и Джил бяха принудили доста хора да бодърстват до късно. Аз бях само един от тях.

Бях пристигнал в седалището на ФБР да изслушам телефонното съобщение, което Джил бе изпратила на президента рано тази сутрин. Всички важни доказателства бяха предоставени на мое разположение. Бях допуснат вътре. Знаех всичко за ужасни серийни убийци. Повечето от останалите в екипа не бяха изживели това удоволствие.

Никакви правила.

Бях въведен от охраната в един аудиокабинет на дванайсетия етаж, оборудван с най-прецизна електроника. Там ме очакваше един магнетофон NEC, вече зареден с копие от лентата с гласа на Джил. Апаратурата бе включена. Загръвяше.

— Това не е оригиналт, д-р Крос, но записът е достатъчно информативен за целта, с която го прослушвате — ми бе казано. Дългокос техник на ФБР ме уведоми, че според тяхното категорично мнение гласът на лентата бил филтриран или променен по електронен път. Експертите от ФБР изразили становище, че позвънилият едва ли би могъл да бъде идентифициран посредством този запис. За пореден път Джак и Джил грижливо бяха замели следите си.

— Разговарях с един познат от телефонната компания — рекох. — И той ми каза същото. Още няколко експерти го потвърдиха и аз съм принуден да го приема.

Техникът от ФБР с неконформистки външен вид най-накрая ме остави сам със записаното телефонно обаждане. Така пожелах аз. Известно време просто седях в офиса и се взирах в сградата на Министерството на правосъдието от другата страна на Пенсилвания авеню.

Джил беше там заедно с мен.

Тя искаше да разкрие нещо около себе си, имаше нужда да сподели нещо с нас. Своята дълбока, мрачна тайна.

Лентата бе нагласена. Гласът ме стресна в безмълвния самотен офис. Джил заговори.

— Добро утро, господин президент. Днес е 10 декември. Точно пет сутринта. Моля, не ми затваряйте. На телефона е Джил. Да, онази Джил. Исках да разговарям с вас, да направя тази ситуация строго лична за вас. Добре ли сте засега?

— Тя отдавна е надхвърлила личния план — отвърна съвсем спокойно президентът Бърнс. — Защо убивате невинни хора? Защо искате да убиете и мен, Джил?

— О, има твърде основателна причина, напълно задоволително обяснение за всички наши действия. Може би просто ни харесва властта да вдъхваме ужас на така наречените най-влиятелни хора на света. Може би ни харесва да ви изпращаме послание от всички дребни хорица, които вие сте изплашили с вашите властни решения и всемогъщи укази от върха. Във всеки случай никой от убитите не е бил невинен, господин президент. Те всички заслужаваха да умрат по една или друга причина.

После Джил се засмя. Електронно модулираният глас прозвуча почти като детски.

Аз си помислих за малкия син на Ейдън Корнуол. С какво едно деветгодишно момче бе заслужило смъртта си? В този момент мразех Джил, която и да бе тя, каквито и да са били мотивите ѝ.

Президентът Бърнс не се прекърши. Гласът му бе овладян, спокоен.

— Нека ви изясня едно нещо: вие не ме плашите. Може би вие трябва да се страхувате, Джил. Вие и Джак. Все повече се приближаваме към вас. Няма място на земята, където да се скриете. На света не съществува нито едно безопасно убежище за вас. Вече не.

— Ние със сигурност ще го запомним. Благодаря много за предупреждението. Много спортсменски от ваша страна. А вие пък не забравяйте следното: вие сте мъртъв, господин президент. Вашето убийство вече е свършен факт.

Това бе краят на лентата. Последните думи на Джил към президента Бърнс, изречени така хладно, така безочливо.

Джил, сутрешният диджей. Джил поетесата. Коя си ти, Джил?
Вашето убийство е свършен факт.

Исках отново да задам няколко въпроса на президента Бърнс. Държах да говоря с него незабавно. Имах нужда от него тук, в този офис, да изслуша противния заплашителен запис заедно с мен. Може би Президентът знаеше неща, които не казваше на никого от нас. Някой трябваше да е наясно.

Пуснах заплашителното послание още няколко пъти. Не знам колко съм останал в този кабинет на ФБР, вперил поглед през прозореца към застиналите светлини на Вашингтон. Те бяха някъде там. Джак и Джил бяха там навън. Възможно бе да планират убийство. А може би не. Може би всичко това нямаше нищо общо с действителността.

Вие сте мъртъв, господин президент!

Вашето убийство е свършен факт.

Защо ни предупреждаваха?

Защо им трябваше да ни предупреждават за плановете си?

61.

Беше десет и половина, но ми оставаше още една важна спирка, на която държах. Обадих се на Джей Грейър и му казах, че съм на път за Белия дом. Искрах отново да се видя с президента Бърнс. Би ли могъл да го уреди?

— Това може да почака до утре, Алекс. Налага се.

— Не може, Джей. Имам две-три теории, които дълбаят мозъка ми като нажежен свредел. Нуждая се от сведенията на президента. Ако президентът Бърнс нареди да изчакаме до утре, тогава ще го оставя. Но говори с Дон Хамърман и с когото трябва още. Това е разследване за убийство. Усилията ни са да ги предотвратяваме. Във всеки случай аз тръгвам към вас.

Пристигнах в Белия дом и Дон Хамърман вече ме чакаше. Както и Джон Фейхи, главен адвокат, Джеймс Дауд, главният прокурор и личен приятел на президента Бърнс. Те всички изглеждаха изтощени и много напрегнати. Това определено не бе начинът, по който се вършеха нещата в Голямата къща.

— За какво, по дяволите, е всичко това? — възкликна гневно Хамърман, щом ме видя. Изчаквах да видя каква му е захапката. Всъщност бях виждал и по-страшни.

— Ако държите, ще изчакам до утре. Но моят инстинкт ми подсказва да не го правя — обясних му с тих, но категоричен глас.

— Кажете ни какво възнамерявате да разговаряте с него — обади се Джеймс Дауд. — И тогава ще решим.

— Опасявам се, че това е предназначено да бъде чуто единствено от президента. Необходимо ми е да разговарям с него насаме, точно както направихме, когато се запознахме.

Хамърман избухна.

— Боже господи, вие сте един арогантен кучи син! Преди всичко ние сме онези, които ви пускат тук.

— Тогава вие сте и виновните, предполагам. Казах ви, че съм тук, за да водя разследване по убийство и че някои от методите ми няма да ви харесат. Казах същото и на президента.

Хамърман се отдалечи разгневен, но се върна след броени минути.

— Той ще ви приеме на третия етаж. Не трябва да отнемате повече от няколко минути от времето му. Само няколко минути и толкова.

— Ще видим какво ще каже президентът по този въпрос.

62.

Двамата се срещнахме в солариума на третия етаж. Помещението бе едно от любимите на Рейгън. Зад прозорците сияеха светлините на Вашингтон. Почувствах се като герой от „Цялото президентско войнство“.

— Добър вечер, Алекс. Искали сте да ме видите — каза президентът с достатъчно спокоен и ведър тон. Естествено, нямах начин да преценя действителните му чувства. Беше облечен спортно в костюм в защитен цвят и синя риза.

— Извинявам се за късното посещение — започнах аз. Президентът вдигна ръка, за да прекрати по-нататъшните ми извинения.

— Алекс, вие сте тук, защото искахме от вас да свършите точно онова, което правите. Решихме, че не е по силите на никой вътрешен. Кажете сега какво имате предвид? Как мога да ви помогна?

Малко си отдъхнах. Как би могъл президентът да ми помогне? Това бе въпрос, който повечето от нас винаги са мечтали да чуят.

— Цял ден разсъждавам за сутрешното телефонно обаждане и за убийствата в Маклийн. Господин президент, мисля, че не разполагаме с много време. Джак и Джил съвсем ясно ни дават да го разберем. Те стават все по-нетърпеливи и необуздани; излагат се на все повече рискове. Освен това изпитват психологическа потребност да ни го навират в лицето всеки път, когато им се удаде възможност за това.

— Нима просто ласкаят собственото си его, Алекс?

— Възможно е, но вероятно се стремят да ограничат вашата власт. Господин президент, исках да ви видя насаме, защото онова, което трябва да ви кажа, е строго поверително. Както знаете, от известно време проверявам всички, които работят в Белия дом. Ползвам се със съдействието на Тайната служба и това на Дон Хамърман.

Президентът се усмихна.

— Особено на Дон!

— По свой начин той също ми оказва помощ. И все пак кучето пазач си е куче пазач. Въз основа на установените данни засега сме поставили трима членове от настоящия персонал под наблюдението на Тайната служба. Предпочитаме да ги наблюдаваме, вместо да ги уволним направо. Те са прибавени към седемдесетте и шестима други, намиращи се в момента под наблюдение из Вашингтон.

— Тайната служба винаги има набелязани няколко потенциални заплахи към президента, които държи под око — отвърна Томас Бърнс.

— Да, сър. В момента точно вземаме предохранителни мерки. Нямам особено големи надежди за тримата служители. Те всички са мъже. Смятах, че по някакъв начин бихме могли да открием Джил. Но не можахме.

Погледът на президента потъмня.

— Бих искал да се запозная с Джил и да разговарям лично с нея. Много бих искал.

Аз кимнах. Следваше действително тежката част от нашия малък разговор.

— Трябва да засегна един наистина труден въпрос, сър. Налага се да разговаряме за някои от другите хора около вас, за онези, които са най-близко.

Както седеше на стола си, Томас Бърнс се приведе напред. Видях, че това изобщо не му се хареса.

— Господин президент, ние имаме основание да подозираме, че някой, който има достъп до Белия дом, или може би с власт и влияние тук, може да е замесен във всичко това. Без съмнение Джек и Джил се озовават на най-високи места с изключителна лекота. Хората около вас трябва да бъдат проверени, и то щателно.

И двамата внезапно замълчахме. Почти си представях как Дон Хамърман чака отвън, дъвчейки копринената си връзка.

Наруших неловкото мълчание.

— Зная, че говорим за неща, които бихте предпочели да не чувате — казах. Президентът въздъхна.

— Затова сте тук. Нали това ви е задачата.

— Благодаря ви — отвърнах. — Сър, нямате основание да не ми се доверите в това отношение. Както вие сам казахте, аз съм външен човек. Нямам какво да печеля.

Томас Бърнс въздъхна за втори път. Усетих, че го бях разчувствал, поне за момент.

— На много от тези хора аз поверявам живота си. Дон Хамърман е един от тях — моят булдог, както вие правилно предположихте. На кого нямам доверие? Не се чувствам съвсем сигурен относно Съливан или Томсън от Съвместния команден състав. Изпитвам известно съмнение дори по отношение на Боуен от ФБР. Вече съм си създам сериозни врагове на Уолстрийт. Техният достъп до върховете във Вашингтон е много скрит и мощен. Разбирам, че организираната престъпност не е особено доволна от моите програми и че сега е много по-организирана от когато и да било. Аз предизвиквам една стара, мощна и много корумпирана система — а на нея това не й харесва, фамилията Кенеди успяха да го направят, особено Робърт Кенеди.

Внезапно усетих, че ми е трудно да си поема дъх.

— Кой друг, господин президент? Трябва да знам враговете ви.

— Хелън Глас в Сената е враг. Някои от реакционните консерватори в Сената и Конгреса също, мисля, че вицепрезидентът Махони е враг или с подобна нагласа. Направих компромис преди конгреса да го сложа в партийната листа. Махони трябваше да се откаже от Флорида и други части на Юга. И го стори. От мен се очакваше да отпусна възнаграждения на негови покровители. Аз отказах. Аз провокирам системата, а това не се прави, Алекс.

Слушах Томас Бърнс, без да помръдна. Ефектът от разговора с президента по този начин бе вцепеняващ и обезпокоителен. Виждах по изражението му какво струваше на Томас Бърнс да признае пред мен част от онова, което знаеше.

— Трябва да поставим тези хора под наблюдение — казах аз.

Президентът поклати глава.

— Не, не мога да го позволя. Не и в този момент. Не мога да го сторя, Алекс. — Президентът стана от стола си. — Как се харесаха на децата ви сувенирите? — попита ме той.

Аз поклатих глава. Не можеше да ме отклони по този начин.

— Помислете за вицепрезидента и за сенатор Глас. Това е разследване за убийство. Моля ви, не защитавайте човек, който може да бъде замесен. Умолявам ви, господин президент, помогнете ни, който и да е той.

— Лека нощ, Алекс — изрече президентът със силен и ясен глас.
Очите му не трепваха.

— Лека нощ, господин президент.

— Продължавайте — каза той. После се обърна и излезе от солариума.

Дон Хамърман влезе в стаята.

— Ще те придружа до изхода — каза той сковано. Гласът му бе студен, недружелюбен.

Може би аз също имах враг в Белия дом.

63.

И дума да не става! Не може да бъде. Добре дошъл на границата между „Досиетата X“, „Зоната на здрача“ и Информационната супермагистрала.

Метър и петдесет и пет, но затова пък сто и пет кила, Мариан Магио представляваше мощна електроцентрала. Смяташе се за „цензор на неприличното и опасното“ по интерактивната мрежа „Продиджи“. Работата ѝ с „Продиджи“ бе да охранява пътуващите по Информационната супермагистрала. Пред очите ѝ ставаше авария. В мрежата имаше натрапник.

Това беше невъзможно. Тя не можеше да откъсне поглед от екрана на своя монитор.

— Това е интерактивният век. Е, хора, подгответе се. Предстои влакова катастрофа.

Мариан Магио бе цензор на „Продиджи“, собственост на IBM, от шест години. Досега най-популярната услуга по „Продиджи“ бяха билбордовете. Те се използваша от членовете за предаване на лични съобщения, въз основа на които други членове можеха да се обучават, да планират почивките си, да получават информация за някой нов ресторант и подобни неща.

Обикновено съобщенията бяха съвсем безобидни и покриваха актуални теми, въпроси и отговори върху какво ли не от реформи за подобряване на благосъстоянието до информация за най-нашумялото през месеца углавно дело за убийство.

Но не и съобщения като това, в което се взираше в момента. То изискваше намесата на Цензора, защитника на подрастващите, както понякога се наричаше мислено.

От около единайсет часа същата вечер тя преглеждаше съобщения на един конкретен абонат от Вашингтон. В началото странните съобщения предизвикваха нейната противоречива преценка. Дали да ги цензурира или да се въздържи? В края на краищата сега „Продиджи“ трябваше да се състезава с „Интернет“, която можеше да стане доста необуздана и откачена.

Тя се питаше дали подателят си даваше сметка за това.

Понякога манияците знаеха разпоредбите. От време на време, изглежда, просто имаха нужда от контакт с човешко същество, дори контакт с нея. Цензорът на техните мисли и действия.

Първото съобщение питаше другите абонати за тяхното „искрено“ мнение по един противоречив въпрос. Описваше се случай на убийство на дете във Вашингтон. После абонатите бяха запитани дали убийствата на деца или случаят Джак и Джил заслужават повече внимание от страна на полицията и пресата? Кой случай бил по-важен в морален и етичен план?

Мариан Магио бе принудена да изтегли две от ранните съобщения. Не заради тяхното съдържание, а поради натрапващата се употреба на нецензурни думи.

Когато изтегли съобщенията обаче, изглежда, предизвика невероятна емоционална експлозия от страна на абоната от Вашингтон. Първо пристигна дълга и отвратителна филипика относно „скверната и напълно ненужна цензура.“ Това подтикна абонатите да превключат на Компусърв и други конкурентни онлайн услуги. Естествено, Компусърв и Америка онлайн^[1] също си имаха свои цензори.

Съобщенията продължаваха да пристигат от Вашингтон по-бързо от светлината. Едно от тях призоваваше „Продиджи“ „да гръмнете задника на вашия некомпетентен цензор“. Мариан Магио тутакси го цензурира.

Друго съобщение използва единайсет пъти в два абзаца думата „чукам“. Тя цензурира и него.

Тогава подателят избълва не просто вулгарна и дразнеща канонада върху системата. В 1:17 абонатът във Вашингтон започна да твърди, че той е отговорен за двете брутални убийства на деца.

Твърдеше категорично, че той е убиецът и че ще го докаже на живо по „Продиджи“.

Мариан незабавно изтегли съобщението. Освен това извика своята надзорничка в кабинката си в центъра на „Продиджи“ в Уайт Плейнс, щата Ню Йорк. Огромното ѝ тяло се тресеше от глава до пети като желе, докато началничката ѝ пристигна, носейки за двете черно кафе. Черно кафе? Мариан се нуждаеше от две-три пици, за да понесе това катастрофално бедствие.

Внезапно на екрана просветна ново съобщение от вашингтонския абонат, който изглеждаше достатъчно членоразделен и интелигентен, но невероятно вбесен и безспорно луд. Последното съобщение изброяваше кървави подробности във връзка с убийството на цветнокожо дете, „подробности, известни единствено на вашингтонската полиция“, поясняваше абонатът.

— Господи, Мариан, какъв отвратителен, побъркан тип! — възкликна надзорничката на „Продиджи“ над рамото на Мариан Магио. — Всички съобщения ли са от този сорт?

— Почти. Малко си е позаптил езика, но текстът е пропит с насилие. Същински вампир е, откакто му подрязах крилцата.

Последното съобщение от Вашингтон продължаваше да се изписва пред очите им. Описанието изглеждаше като на действително убийство на малко цветнокожо дете в Гарфийлд Парк. Убиецът твърдеше, че е използвал рязана бейзболна бухалка, подсилена с изолирбанд. Твърдеше, че е ударил детето двайсет и три пъти и е броял всеки отделен удар.

— Прекъсни този боклук! Дръпни му шалтера! — взе бързо своето решение надзорничката.

След което взе и друго, още по-важно. Според нея вашингтонската полиция трябваше да бъде уведомена незабавно за подозрителния абонат. Нито тя, нито Мариан Магио знаеха дали убийствата на децата са действителни, но безспорно им звучаха именно така.

В 1:30 след полунощ надзорничката от „Продиджи“ се свърза с някакъв инспектор от Първо районно полицейско управление във Вашингтон. Записа си името и чина му в личната си база данни: инспектор Джон Сампсън.

[1] Двата американски гиганта в доставката на интернет услуги. — Б.пр. ↑

64.

Бях си легнал малко след един. Нана пристигна да ме събуди в пет без петнайсет. Чух суркането на чехлите ѝ върху голия дървен под на спалнята. После заговори с приглушен шепот точно над ухото ми. Накара ме да се почувствам отново шестгодишен.

— Алекс, Алекс, буден ли си?

— Мм, хмм. Е да, вече няма как да не съм.

— Твоят приятел е долу в кухнята. Яде бекон и домати от тигана, все едно че идва краят на света и той го знае. Все още се тъпче побързо, отколкото аз мога да готвя.

Сподавих тих, мъчителен стон. Премигнах два пъти. Клепачите ми се чувстваха ужасно натежали и подпухнали всеки път, когато отново се отваряха. Гърлото ми дращеше и беше пресъхнало.

— Сампсън ли е тук? — успях да изрека накрая.

— Да, и каза, че може би има следа към убиеца от училище „Соджърнър Трут“. Това не е ли добър начин да започнеш деня си?

Дразнеше ме. Както винаги. Още нямаше и пет часа сутринта, а Нана вече беше забила ръждясалия си нож в плътта ми.

— Станал съм — прошепнах. — Не ми личи, но съм станал.

След по-малко от двайсет минути двамата със Сампсън спряхме пред една тухлена къща на Сюзърд Скуеър. Той призна, че имал нужда от моето присъствие на сцената. Ракийм Пауъл и един бял инспектор на име Честър Мълинс, който носеше старомодна шапка с широка периферия, стояха пред собствените си коли и ни чакаха. Изглеждаха изключително напрегнати и притеснени.

Улицата бе на средно заможната страна на Сюзърд Скуеър Парк, на по-малко от миля и половина от „Соджърнър Трут“. Това вероятно беше обходният район на Мълинс.

— Онази беличката в колониален стил на ъгъла — каза Ракийм, като сочеше към голяма къща през една пряка. — Боже, как обичам да работя в тези заможни кварталчета! Усещате ли аромата на розите?

— Това е препарат за миене на прозорци — рекох.

— Дотук стига моята кариера с Международната агенция за доставка на цветя по домовете — засмя се Ракийм Пауъл, последван от своя партньор Честър.

— Семейство Партридж може и да не живеят в онази спретната къщурка ей там — предупреди Сампсън двамата инспектори. — Красива околност, тиха улица и прочее, но въпреки това вътре може да ни чака някой гнусен вманиачен убиец. Ясно ли е?

После се обърна към мен.

— За какво мислиш, Сладур? Отдал си се на обичайните си грозни мисли по въпроса? Предчувстваш удоволствието?

По краткия път до Сюзърд Скуеър Сампсън ми беше казал онова, което знаеше. Някакъв абонат на интерактивни услуги „Продиджи“, военен, полковник франк Мор, от известно време пращал съобщения за убийствата на децата. По всяка вероятност разполагаше с някакви подробности, известни единствено на полицията и на самия убиец. Приличаше на нашия маниак.

— Онова, което научавам от теб, господин Джон, хич не ми харесва. Убийствата предполагат, че той се намира в състояние на яростна възбуда и въпреки това е доста внимателен. И сега търси помощ? Води ни буквално към собствената си врата? Не съм убеден, че разбирам. И със сигурност не ми се нрави. Ето какво чувствам засега, партньоре.

— И аз си мислех същото — кимна Сампсън и продължи да се визира във въпросната къща. — Във всеки случай вече сме тук. Нищо не ни пречи да проверим онова, което полковникът искаше да видим.

— Без осакатени тела — каза Ракийм и се намръщи. — Не и в пет часа в понеделник сутринта.

— Ние с Алекс поемаме задната врата — каза Сампсън на Ракийм. — Вие можете да покриете предната. Наблюдавайте гаража. Ако това е къщата на убиеца, можете да очаквате някоя и друга изненада. Всички събудихте ли се вече?

Ракийм и белият с шапката кимнаха.

— С ококорени очи и вирнати опашки — каза Ракийм с фалшив ентузиазъм.

— Прикриваме ви. — Най-накрая Честър Мълинс каза нещо. Сампсън кимна спокойно.

— Тогава да действаме. Не е съмнало съвсем, тъй че може още да е в ковчегата си.

Беше пет часът и двацет минути и адреналинът ми вече бясно се покачваше. Бях срещнал всички човешки чудовища, които исках да срещна през живота си. Нямах нужда от повече професионален опит.

— Да не би да съм тук да ти следя задника? — попитах аз Сампсън и тръгнах към голямата къща, кацнала на ъгъла.

— Точно така, Сладур. Имам нужда от теб в тази история. Ти притежаваш вълшебно влияние върху тези психари убийци — каза Сампсън, без да се обръща да ме погледне.

— Благодаря ти — измърморих. Наистина в главата ми ехтеше, сякаш току-що бях взел райски газ при стоматолога. Аз наистина не исках да налетя на друг психопат.

Минахме напъряко през една подгизнала морава, която водеше до дълга, дълбока веранда с решетка с бръшлян. В кухнята се виждаха мъж и жена.

— Трябва да са господин и госпожа Франк — измърмори Сампсън.

Мъжът ядеше нещо, когато се приведе над кухненския плот. Различих кутия от ягодови тарталети, картон с прясно мляко и сутрешния „Вашингтон Поуст“.

— Това изобщо не ми харесва — прошепнах на Джон. — Той ни води през целия път, буквално до самия праг.

— Маниакален убиец — произнесе той през ослепително бели, здраво стиснати зъби. — Хайде да действаме. Време е отново да станем невъзпети герои.

Двамата клекнахме под нивото на кухненския прозорец — една съвсем нелесна за нас задача. Оттам вече не виждахме мъжа и жената, но и те не ни виждаха.

Сампсън сграбчи топката на вратата и бавно я завъртя.

65.

Задната врата на къщата на семейство Мор бе отключена. Сампсън просто я бутна и влезе вътре. Двамата влетяхме в уютната кухничка с нейните ухания на прясно изпечени тестени кошнички, пълнени с конфитюр, и кафе. Намирахме се в района на Капитолийския хълм във Вашингтон. Къщата имаше изглед към хълма от страната на кухнята. В тази посока гледаха и семейство Мор. Нито Сампсън, нито аз обаче се оставихме да бъдем заблудени от привидно нормалната обстановка. Бяхме я виждали и по-рано, в къщите на разни други психопати.

— Ръцете на тила! И двамата. Вдигнете си ръцете бавно и полека! — изкрещя Сампсън на мъжа и жената, които бяхме изненадали в кухнята.

Бяхме с извадени пистолети глок и се целехме в полковник Мор. Той нямаше вид на кой знае колко опасен: беше нисък, мършав и олисяващ, с характерното за мъжете на средна възраст шкембе и очила.

Носеше стандартна армейска униформа, но дори тя не допринасяше особено за образа му.

— Ние сме от Столична полиция, Вашингтон — представи ни Сампсън. Семейство Мор изглеждаха в шок. Не ги винях. Двамата със Сампсън можем да бъдем доста шокиращи при определени неблагоприятни обстоятелства, а настоящите без съмнение бяха именно такива.

— Станала е някаква наистина неприятна, наистина абсурдна грешка — най-накрая много бавно и предпазливо отбеляза полковник Мор. — Аз съм полковник Мор. Това е съпругата ми Кони Мор. Адресът тук е Соуърд Скуеър Норт, номер 418. — Произнасяше всяка дума бавно и отчетливо. — Моля, свалете оръжието, господа полицаи. Не сте попаднали, където трябва.

— На точния адрес сме, господине — заявих на полковника. *А ти си откаченият тип, който звъни по телефоните и с когото бихме желали да си поговорим. Или си откачалка, или си убиец.*

— И търсим именно полковник Мор — добави Сампсън. Не беше смъкнал револвера си нито на сантиметър, нито на милиметър. Аз също.

Полковник Мор се владееше доста добре. Това ме разтревожи, задейства всичките ми вътрешни аларми и те задрънчаха силно.

— Е, тогава, бихте ли ми казали, ако обичате, за какво става въпрос? И моля, по-бързо. Никой от нас не е бил арестуван. През целия си живот не съм нарушавал дори правилника за движение — започна да обяснява полковникът едновременно към Сампсън и мен, без да знае кой е по-старши.

— Абониран ли сте за „Продиджи“, полковник? — попита го Сампсън. Прозвуча малко откачено, както и всичко напоследък.

Полковник Мор погледна първо жена си, после нас.

— Абонирани сме, но списанието е за сина ни, Съмнър. Никой от двамата ни няма достатъчно свободно време за компютърни игри. Не ги разбирам особено, пък и нямам желание.

— На колко години е синът ви? — попитах полковник Мор.

— Какво значение? Съмнър е тринайсетгодишен. Учи в девети клас в училище „Теодор Рузвелт“. Отличник е. Страхотно дете. За какво е цялата тая работа, господо? Ще ни кажете ли, ако обичате, защо сте тук?

— Къде е Съмнър в момента? — попита Сампсън с много нисък и заплашителен тон.

Защото вероятно Съмнър се бе скрил някъде наоколо из къщата и ни подслушваше. Може би точно в този момент убиецът от „Соджърнър Трут“ ни слушаше.

— Той става половин час след нас. Автобусът му идва в шест и половина. Моля ви! За какво се отнася?

— Трябва да говорим със сина ви, полковник Мор — казах му аз. Засега гледах да не усложнявам нещата.

— По-добре да... — започна полковник Мор.

— Не, не е — прекъсна го Сампсън. — Трябва да видим сина ви незабавно. Тук сме по разследване за предумишлено убийство, полковник. Две малки деца вече са мъртви. Възможно е синът ви да е замесен в убийствата. Трябва да се срещнем с него.

— Ох, мили Боже, Франк — за пръв път се обади госпожа Мор. Сетих се, че малкото ѝ име е Кони. — Не може да бъде. Не е възможно

Съмнър да е сторил нещо лошо.

Полковник Мор изглеждаше дори по-объркан, отколкото в началото, когато нахлухме в кухнята, но затова пък вече разполагахме с цялото му внимание.

— Ще ви заведе горе в стаята на Съмнър. Не може ли поне да приберете оръжията си?

— Опасявам се, че не — отвърнах аз. Погледът му издаваше състояние на ръба на паниката. Дори не погледнах към госпожа Мор.

— Моля, незабавно ни заведете в стаята на момчето — повтори Сампсън. — Трябва да се качим тихо. За негово добро е. Разбирате ли за какво говоря?

Полковник Мор кимна бавно. Лицето му бе станало тъжно, а погледът — втренчен и безизразен.

— Франк? — обърна се умолително към него госпожа Мор. Беше много бледа.

Тримата се качихме горе. Продължихме в колона по един. Вървах първи, после полковник Мор и накрая Сампсън. Все още не бях изключил Франклин Мор от списъка на заподозрените. Той продължаваше да бъде потенциалният психопат, убиецът.

— Коя е стаята на сина ви? — прошепна едва чуто Сампсън.

— Втората вляво. Уверявам ви, Съмнър не е направил нищо лошо. Той е само тринайсетгодишен. Първенец в класа си.

— Спалнята заключва ли се? — попитах аз.

— Не, мисля, че не, май че има райбер. Не съм сигурен. Той е добро момче.

Двамата със Сампсън заехме позиция от двете страни на затворената врата на спалнята. Давахме си сметка, че е много възможно вътре да ни чака убиец. *Тяхното добро момче може би беше убиец на деца.* Полковник Мор и жена му вероятно нямаха представа какъв е синът им и какво представлява в действителност.

На тринайсет години! Все още бях поразен от този факт. Беше ли възможно едно тринайсетгодишно момче да е извършило две жестоки убийства на деца? Може би това бе обяснението и за любителските елементи, на които се натъкнахме на местопрестъплението. Но тази ярост, това необуздано насилие? Тази омраза?

Той е добро момче.

На вратата на момчето нямаше нито райбер, нито ключалка. *Ето, влизаме. Влизаме.* Двамата със Сампсън влетяхме вътре с извадени пистолети.

Стаята беше обичайното тийнейджърско убежище, само че с повече компютърно и аудио оборудване от обичайното. На отворената врата на гардероба висеше сива кадетска униформа. Някой я бе накълцал на парчета!

Съмнър Мор не бе в стаята си. Тази сутрин не си доспиваше допълнителния половин час.

Стаята бе празна.

Върху намачканите завивки на леглото открихме напечатана на машина бележка. Беше оставена там, където не можеше да бъде пропусната.

Написаното вътре бе просто: *Никой си отиде.*

— Това пък какво е? — изсумтя полковник Мор, когато я прочете. — Какво става? Може ли някой да ми обясни? Моля! Какво става тук?

Мисля, че бях разбрал бележката на момчето. Съмнър Мор беше този *никой*. Така се бе чувствал той. И сега *Никой си бе отишъл*.

Една дреха, която лежеше на леглото до бележката, бе втората част от посланието на онзи, който бе дошъл пръв в тази стая. След себе си бе оставил липсващата блузка на Шанел Грийн. Малката блузка в електриково синьо бе цялата в кръв.

Едно тринайсетгодишно момче бе серийният убиец от училището. Намираше се в състояние на неукротима ярост. И сега бродеше на воля някъде из Вашингтон.

Никой си бе отишъл.

66.

Убиецът от училище „Соджърнър Трут“ се шляеше по М стрийт, разлиствайки „Уошингтън Поуст“, за да разбере дали вече е станал прочут. Цяла сутрин бе просил по улиците и бе събрал около десет долара. Животът можеше да е хубав!

Беше разтворил широко вестника пред себе си и тъй като не внимаваше особено къде върви, често се блъскаше в разни тъпанари по пътя си. „Поуст“ беше пълен с материали за проклетите Джак и Джил, но за него нямаше нищо. Нито ред, нито думичка за онова, което бе сторил. Каква жалка история бяха тия вестници. Направо си скъсваха задниците от лъжи, обаче всички трябваше да им вярват, нали така?

Внезапно се почувства толкова зле, толкова объркан, че му се прииска просто да легне на тротоара и да заплаче. Не трябваше да убива тия малки деца и вероятно нямаше да го направи, ако си бе взимал лекарството. Но депакотът го караше да се чувства като наркоман и той го мразеше, все едно че беше стрихнин.

И тъй, сега животът му бе разбит окончателно. Той беше пътник. Животът му бе свършил, преди всъщност да е започнал.

Намираше се на гадната улица и мислеше как да заживее тук постоянно. Никой е тук. И никой не може да спре Никой.

Отново бе ходил в „Соджърнър Трут“. Синът на Алекс Крос учеше там, а Крос наистина здраво го бе вбесил. Инспекторът нямаше особено добро мнение за него, нали? Дори не бе дошъл със Сампсън в училището. Крос непрекъснато го подценяваше.

Скоро щеше да стане време за обедната почивка в училището и той реши да намине, може би да постои до оградата, опасваща двора, където бяха намерили малката Шанел Грийн. Където бе довялкъл тялото. Може би бе дошъл моментът да предизвика съдбата. Да разбере дали има Господ на небето. Както и да е.

В главата му непрестанно къртеше рокмузика. „Найн Инч Нейлс“, „Грийн Дей“, „Оейсис“. Чуваше „Блек Хоул Сън“ и „Лайк Сюисайд“ на „Саундгардън“. После „Чъмп“ и „Баскет кейс“ от албума на Грийн Дей „Дуки“.

Овладея се, успя да се издърпа обратно от границата на безумието.

Човече, наистина се беше посмахнал за две-три минути. Беше превъртял напълно. Запита се колко ли време бе останал отвъд.

Вече почваше да става твърде зле. Или се оправяше? Може би трябваше да си вземе съвсем малко от стария депакот. Да види дали няма да му помогне да се върне, където и да е близо до нашата слънчевата система.

Изведнъж забеляза онази черна кучка, амазонката, да се задава срещу него. Вече беше твърде късно да избяга от пътя на циклона.

Позна я веднага. Беше нафуканата директорка на „Соджърнър Трут“. Беше го нацелила, държеше го на мерника си.

Тя вече му крещеше, извисявайки глас:

— В кое училище учиш? Защо не си в клас? Не можеш да стоиш тук — викаше тя, докато се приближаваше към него.

ДА ТИ ГО НАЧУКАМ, ЧЕРНА КУЧКО. ГЛЕДАЙ СИ РАБОТАТА. НА КОГО, ПО ДЯВОЛИТЕ, СИ МИСЛИШ, ЧЕ ГОВОРИШ?

НА МЕН ЛИ ГОВОРИШ^[1]?

— Чуваш ли ме, господинчо? Глух ли си, или какво? Това е свободна от дрога зона, така че се махай! Веднага. Абсолютно никакво шляене около това училище. За теб се отнася, ей ти, с военното яке! Отивай си. Хайде, марш от тук!

Що не идеш да се чукаш, а? Ще се разкарам, когато ми е кеф и когато съм готов.

Тя се изправи пред него. Беше едра. Във всеки случай — доста по-едра от него.

— Отивай си, иначе ще си го получиш. Не приемам никакви глупави обяснения. Никакви. Сега се махай. Чу ме какво казах.

Добре, по дяволите. Продължи нататък, без да й достави удоволствието да ѝ се изрепчи. Когато стигна до пряката, видя как пуснаха всички ученици на двора, опасан с високата телена ограда, дете изобщо не важеше, що се отнасяше до сигурността. *Не можеш да ми попречиш да вляза.*

Оглеждаше се за малкия син на Крос, претърсваше двора с поглед. Да, намери го. Без особено усилие. Висок за възрастта си. Красив, а? Пич отвсякъде. Казваше се Деймън.

Директорката още беше на игрището, наблюдаваше го, гледаше го лошо. Казваше се Джонсън.

Е, сега бе мъртва. Вече бе древна история. Също като дъртата Соджърнър Трут — бившата робиня, бившата аболиционистка^[2]. Всички бяха такива, помисли си убиецът, когато най-сетне реши да си тръгне. Имаше и по-важни неща от това да се шляе наоколо и да си губи ценното време. Сега беше голяма звезда. Беше значим. Беше някой.

Щастлив, щастлив. Радост, радост.

— Ако го вярваш — каза той, без да се обръща към никой конкретно, просто към обичайните гласове, отекващи в главата му, — значи си по-голяма откачалка и от мен. Не съм щастлив. И радост въобще няма.

Докато завиваше зад ъгъла, видя една полицейска кола, която се приближаваше към училището. Време беше да се разкара от тук, но щеше да се върне.

[1] Последните думи — култова реплика на главния герой (Робърт Де Ниро) от филма на Скорсезе „Шофьор на такси“. — Б.пр. ↑

[2] Аболиционист — борец за премахване на робството по време на войната между Севера и Юга. — Б.пр. ↑

На другия ден следобед събрах всички папки и бележки по случая Джак и Джил. Сутринта пак ходих до Лангли във Вирджиния. Този път без музика в колата. Само монотонният звук от търкането на гумите в асфалта. Джийн Стърлинг ме бе помолила да види какво бях установил до момента. Звъня поне пет-шест пъти. Този път обеща да ми отвърне със същото. *Ти ми показваш твоите бележки, аз моите. Окей? Защо не? Звучеше логично.*

Една асистентка от Агенцията, жена на двацет и няколко години, с прическа тип военна подстрижка, ме съпроводи до залата за съвещания на седмия етаж. Помещението бе просторно и светло и нямаше нищо общо с моята клетка на сутеренния етаж в Белия дом. Чувствах се като мишка извън дупката си. Като споменах Белия дом, до този момент не бях чул от Тайната служба да планират някакво разследване на евентуални врагове на президента от висшия ешелон. С връщането си във Вашингтон възнамерявах отново да засегна този въпрос.

— В ясни дни хората бяха свикнали да виждат паметника на Вашингтон — каза Джийн Стърлинг, приближавайки откъм гърба ми. — Вече не е възможно. Състоянието на въздуха във Феърфакс Каунти е отчайващо. Каква е реакцията ви на този етап по отношение на архива с данни за нашите елитни убийци? Шок? Изненада? Досада? Какво ви е мнението, Алекс?

Бях започнал да привиквам на картечния стил на говорене на Джийн. Определено си я представях в ролята на преподавател в колеж по право.

— Първата ми реакция е, че ни трябва седмици, за да анализираме възможността някой от тези хора да е психопат убиец. Или да е Джак — отвърнах аз.

— Съгласна съм с вас — кимна тя. — Но да предположим, че трябва да свием разследването си в двацет и четири забавни часа, които горе-долу изчерпват реалното ни време за работа. При това

положение имате ли предвид някакви главни заподозрени, Алекс?
Нещо сте измислили, Алекс. Какво е?

Вдигнах три пръста. До този момент бях „измислил“ три неща.

Тя се усмихна широко. Аз също. Трябва да се научиш да се надсмиваш на лудостта, защото иначе може да те завлече толкова надълбоко, че никога да не изплуваш отново на повърхността.

— Окей. Добре. Това искам да чуя. Нека отгатна — каза тя и продължи. — Джефри Дейли, Хауърд Кеймънс, Кевин Хокинс.

— Интересно — рекох. — Това поне може да означава нещо. Май е по-добре да започнем с името, което фигурира и в двата ни списъка. Разкажете ми за Кевин Хокинс.

68.

Джийн Стърлинг отдели двадесетина минути, за да ме запознае с основните факти около Кевин Хокинс.

— Ще ви бъде приятно да научите, че вече държим Хокинс под наблюдение — каза тя, докато се спускахме плавно с един бърз и безшумен асансьор към подземния гараж, където бяха паркирани колите ни.

— Виждате ли, в края на краищата вие нямате нужда от моята помощ — заявих аз. Бях окуражен от перспективата за какъвто и да било напредък по случая. Всъщност за първи път от няколко дена насам бях обзет от известен оптимизъм.

— О, напротив, Алекс. Не сме го докарали за събеседване само защото все още нямаме нищо конкретно срещу него. Само противни, гадни подозрения. Както и потребността да хванем някого. Да не забравяме и този момент. Сега и вие ставате подозрителен.

— Това е всичко, което имам на този етап — напомних ѝ аз. — Подозрения.

— Понякога това е достатъчно и вие го знаете. Налага се да бъде.

Озовахме се в малкия частен гараж под комплекса на ЦРУ в Лангли. Пространството беше запълнено предимно със семейни комбита, но се намираше и по някоя и друга високотестостеронна спортна кола като „Мустанг“, „Вайпър“, „Бимър“. Колите пасваха доста добре на персонала, който бях видял горе.

— Мисля всеки да се качи на собствената си кола — предложи Джийн и на мен ми се стори разумно. — Аз ще се върна тук, когато свършим. Вие можете да продължите към Вашингтон. Хокинс е със сестра си в Силвър Спринг. Сега е в къщата. Ако решите, по околоръстното е на около половин час от тук.

— Сега ли възнамерявате да го притиснете? — попитах аз. Останах с такова впечатление.

— Смятам, че трябва, а вие? Просто ще си побъбрим, нищо повече.

Стигнах до колата си. Тя се запъти към своето комби.

— Този човек, с когото ще се срещнем, той е професионален убиец — подвикнах ѝ аз, въпреки че вече бяхме на известно разстояние в гаража.

Тя ми отвърна по същия начин и гласът ѝ отекна, срещайки преграда от стомана и бетон:

— Доколкото разбирам, той е един от най-добрите, с които разполагаме. Не е ли забавно?

— Има ли алиби за някой от дните с убийства на Джак и Джил?

— Не ни е известно. Ще трябва да го поразпитаме по-подробно.

Качихме се всеки в своята кола и запалихме. Започвах да забелязвам, че главният инспектор на ЦРУ не беше бюрократ; тя със сигурност не се боеше от възможността да си омърси ръцете. Както и моите. Предстоеше ни да се срещнем с поредния „призрак“. Той ли беше Джак? Можеше ли да се окаже толкова лесно? Ставали са и по-странни неща.

Трябваша ми цели трийсет минути, за да се добера до къщата на сестрата на Хокинс в Силвър Спринг. Къщите там бяха с малко завишени цени, но все още се считаха за район средна класа. Не моята средна класа. Нечия друга.

Джийн спря волвото си до някакъв черен линкълн, паркиран близо до съседната пряка от къщата на сестрата. Свали автоматичното стъкло вдясно от себе си и каза нещо на двамата агенти вътре. Вероятно един от екипите ѝ за наблюдение, предположих. Или просто искаше да я упътят как да стигне до укритието на убиеца, което ми се стори смешно. Напоследък доста рядко ми се случваше да се засмея.

Внезапно зърнах някакъв мъж да излиза от една къща, построена в типичния за Кейп Код^[1] стил. Това бе домът на сестрата.

Познах Кевин Хокинс по снимките от досието му. Нямах никакво съмнение.

Хвърли бърз поглед надолу по улицата и вероятно ни забеляза. Побягна. После се метна на един Харли Дейвидсън, паркиран на алеята за автомобили пред къщата.

Изкрещях „Джийн“ през отворения си прозорец и същевременно запалих мотора.

Втурнах се да преследвам Джак?

[1] Полуостровно курортно селище срещу Ню Йорк. — Б.пр. ↑

69.

Първото, което направи Кевин Хокинс, след като се бе метнал на мотоциклета, бе да мине направо през отрязъка заскрежена трева, която разделяше две съседни фермерски къщи с полуетажи. Профуча край още няколко къщи, едната от които с басейн над земята, покрит за зимата с дебел найлон в бебешко синьо.

Насочих старото си порше по същия пряк път, по който бе поел Хокинс. За щастие последните няколко дни бяха студени и земята бе твърда. Питам се дали някой от обитателите на къщите бе видял как моторът и колата се преследваха като откачени на зигзаг из задните им дворове.

Мотоциклетът зави рязко надясно по недостроения път след последния ред къщи. Следвах го отблизо. Колата ми подскачаше силно. В един момент долницата ѝ здраво се остърга във високия бордюр. Стовари се тежко върху настилката и главата ми се заби в тавана на купето.

Докато приближавахме най-близката пресечка, волвото и линкълнът също се включиха в състезанието. Няколко деца от махалата, които въпреки лошото време играеха на футбол, спряха, за да позяпат слисани истинско полицейско преследване, което с рев продължи нагоре по улицата на предградието.

Бях извадил глока си през сваления прозорец. Не възнамерявах да стрелям пръв. Кевин Хокинс все още не се издирваше по обвинения в каквото и да било престъпление. Не му бяха предявени никакви обвинения. Тогава защо бягаше? Определено се държеше като гузен.

Хокинс рязко наклони мощния мотор, за да направи остър завой, като едновременно с това свали на четвърта. Спомних си един друг живот и друго време, прекарвано на седалката на бърз мотор. Припомних си удивителната му повратливост. Свирепата скорост. Усещането в мига, в който тилът ти започне да настръхва. Спомних си Джези Фланъган и нейния мотоциклет.

Моторът на Хокинс с гърлен рев се понесе нагоре по хълмистия път като наземна ракета.

Стараех се да запазя дистанцията помежду ни и, общо взето, се справях прилично. За мое най-голямо учудване същото се отнасяше за волвото и линкълна. И все пак сцената на преследването си беше чиста лудост — жители на предградието, внезапно излезли от контрол.

Джак ли се носеше пред мен?

Хокинс ли бе Джак?

Забелязах как Хокинс умело приведе тяло над кормилото. Знаеше как да кара. Какво ли друго умееше да прави опитният убиец?

Отново превключи на пета, вдигайки близо деветдесет мили на тясно шосе в предградието, където многобройни знаци предупреждаваха за ограничение на скоростта до трийсет и пет.

И в този момент пред нас — коли!

Бичът на нашето съществуване изведнъж се превърна за мен в най-прекрасната и желаната гледка на света. Улично задръстване!

Няколко коли и микробуси вече бяха дали на заден в посоката, от която ние идвахме.

Един малък училищен автобус в ярък оранжев цвят беше спрял на отсрещното платно. От него в рехавя колона слизаха деца, вероятно както всеки ден по това време.

Въпреки това Хокинс почти не намали. Изведнъж започна да кара по двойната линия, разделяща двете платна. Мотоциклетът се носеше с предишната скорост.

Разбрах какво се готвеше да направи. Щеше да мине между двете колони на спрялото движение и да продължи напред.

Натиснах спирачка и изругах на глас. С рязко движение на волана излязох отново извън пътя и започнах да карам през пресечената местност на околните поляни. Една жена в черно яке и дънки се развика по мен от верандата си и размаха заплашително лопата за сняг.

Насочих се към мястото, където главният път правеше пълен завой, за да срещне платното, в което бях приклещен само преди броени секунди.

Джийн Стърлинг ме следваше в голямото си комби. Както и линкълнът. Лудост и хаос вилнееха в Силвър Спринг.

Този Джак продължаваше ли да ни бяга? Щяхме ли да спипаме преследвача и убиеца на знаменитости?

Горещо се надявах на това. Бяхме толкова близо до целта. По-малко от сто ярда.

Не откъсвах поглед от подскачащия, устремен напред мотор. Изведнъж той се озова на шосето!

Мотоциклетът се хлъзна на една страна, изхвърляйки зад себе си струя ярко оранжеви и бели искри на фона на черния асфалт. Няколко деца все още пресичаха между автобуса и спрелите коли.

Тогава Хокинс падна!

Направи го нарочно, за да не блъсне децата. Беше свил рязко, за да не помете децата! Хокинс лежеше на пътя. Възможно ли бе този отпред да е Джак? И ако не, кой, за Бога, беше той?

Изскочих от колата с изваден глок и се втурнах като луд към мястото на странното произшествие. Доста се хлъзгах върху снега и леда, но нямаше да позволя на нищо да ме забави.

Джийн и двамата ѝ агенти също бяха слезли от колите си, но не се справяха толкова успешно в кишата. Губех прикритието си.

Кевин Хокинс успя да се изправи от купчината желязо. Погледна назад. Видя ни да приближаваме. С насочени пистолети.

Той бе извадил своя, но не стреля. Беше само на няколко метра от училищния автобус и децата.

Все пак не посегна на децата. Вместо това се затича към един открит камаро, който стоеше начело на спрялата колона коли.

Сега пък какво бе намислил, по дяволите?

Видях го да крещи в сваленото стъкло от страната на шофьора на спортната кола. После — бам! — стреля от упор в отворения прозорец.

Хокинс дръпна рязко вратата на колата и оттам изпадна тялото на шофьора.

Исусе, беше застрелял човека! Просто ей така.

Стана пред очите ми, а аз не можех да повярвам.

Наемният убиец потегли с камарото. Беше убил човек, за да вземе колата му. А преди миг едва не бе намерил собствената си смърт, за да не блъсне група невинни деца.

Без правила, или по-скоро, измисли си собствени!

Спрях да тичам и застанах безпомощен насред улицата в Силвър Спринг. Нима бяхме на косъм от залавянето на Джак? Нима историята можеше вече да е приключила?

70.

Мама Нана още не си беше легнала, когато се прибрах вкъщи около единайсет и половина същата вечер. С нея беше Сампсън.

Адреналинът направо заля цялото ми тяло в мига, в който ги видях да ме чакат. Двамата изглеждаха по-зле, отколкото се чувствах аз след непоносимо дългия ден.

Нещо не беше наред. В къщата ни нещо не беше наред. Със сигурност. Сампсън и Нана нямаха слабост към ненадејни посещения след единайсет.

— Какво става? Какво се е случило? — попитах аз, когато влязох през кухненската врата. Стомахът ми се бе свил на топка. Нана и Сампсън седяха на малката маса за хранене. Говореха си, заговорничеха нещо.

— Какво става? — повторих. — Какво, по дяволите, става тук?

— Някой цяла вечер се обажда по телефона, Алекс. Когато вдигна, от другата страна ми затварят — отвърна Нана, когато седнах на масата при тях.

— Защо не ме повика веднага? — попитах строго. — Имаш номера на пейджъра ми. Нали е за това, Нана!

— Обадох се на Джон — отвърна Нана. — Нали си зает с охраната на президента и семейството му.

Не реагирах на обичайната ѝ заядливост. Не беше време нито за това, нито за разправии.

— Онзи каза ли нещо? — попитах аз. — Всъщност ти говори ли с някого?

— Не. Позвъни около десетина пъти между осем и половина и десет. Оттогава нито един повече. Чувах как някой диша по линията, Алекс. Едва не си изхабих свирката по него.

Нана си държеше една сребърна съдийска свирка до телефона. Това бе собственото ѝ решение на въпроса с обажданията на разни психопати. Този път почти ми се прииска да бе счупила проклетата свирка от надуване.

— Отивам да си легна — каза тя тихо и въздъхна едва чуто. За пръв път изглеждаше на толкова години на колкото си и беше. — След като и двамата вече сте тук.

Докато се изправяше от скърцащия кухненски стол, на лицето ѝ се изписа напрежение. Първо отиде при Сампсън. Наведе се мъничко и го целуна по бузата.

— Лека нощ, Нана — прошепна той. — Няма за какво да се тревожиш. Ще се погрижим за всичко лошо, както изглежда в момента.

— Джон, Джон — порица го тя нежно. — Тревогата наоколо е твърде много, знаем го и двамата. Нали така?

После дойде при мен и ме целуна.

— Лека нощ, Алекс. Радвам се, че вече си си у дома. Този убиец, дето дебне в квартала, ме тревожи ужасно. Лошо. Много лошо. Моля те, довери се на чувството ми за този.

Задържах в прегръдките си крехкото ѝ тяло за няколко мига и почувствах как гневът започва да се трупа в мен. Притисках я в обятията си и мислех колко ужасно бе това, за което намекваше тя, това възплъщение на злото, което ме следваше у дома. Никой, който е с всичкия си, не тръгва да преследва семейството на ченге. Само дето аз не смятах, че убиецът е с всичкия си.

— Лека нощ, Нана. Благодаря ти, че си тук с нас — прошепнах аз, опрял лице в бузата ѝ, и усетих пудрата ѝ с ухание на люляк. — Разбирам какво имаш предвид. Съгласен съм с теб.

Когато тя излее от стаята, Сампсън поклати глава. После се усмихна.

— Силна както винаги, човече. Тя наистина е нещо друго. Въпреки това я обичам. Обичам баба ти.

— Аз също. През повечето време.

Бях се вторачил в лампата, която висеше от тавана, мъчейки се да се съсредоточа върху един факт, който проумявах ясно — също както лампите, електричеството, корнизите. Никой не може да разбере истински един убиец психопат. Те са като извънземни, буквално.

За първи път в живота си бях почти безсловесен. Чувствах се унижен, невероятно гневен и уплашен за семейството си. Може би тези телефонни обаждания не означаваха нищо, но не бях сигурен.

Взех две бири от хладилника и отворих по една за двама ни. Имах нужда да поговорим със Сампсън. Цял ден не беше останал един свободен миг.

— Страхува се за децата. Това я кара да се наежва. Да си показва ноктите — каза накрая Сампсън, после отпи една голяма глътка бира.

— Остри нокти — успях да пусна една полуусмивка, въпреки обстоятелствата и изтощението ми.

Известно време останахме заслушани в тишината, обгърнала къщата ни на Пета улица. Накрая тя бе прекъсната от познатото монотонно бучене в тръбите на парното. Надигнахме бутилките бира. Повече нямаше натрапчиви телефонни обаждания. Може би свирката на Нана не беше чак толкова лоша идея.

— Докъде я докарахте с твоя отбор на звездите? Нещо ново днес по издирването на детето на семейство Мор? — попитах Сампсън. — Някакви новини от останалата част на групата? Знам, че наблюдението ни се проваля. Не ни достигат хора.

Сампсън сви широките си рамене и се помести на мястото си. Погледът му потъмня и стана някак суров.

— Открихме следи от грим в стаята му. Може би се е преобличал като старец. Ще го намерим, Алекс. Смяташ ли, че той е звънял тая вечер?

Разперих ръце, после кимнах.

— Не е лишено от смисъл. Той определено се нуждае от специално внимание, иска да бъде важен в очите на другите, Джон. Може би чувства, че Джак и Джил отнемат вниманието, което иначе би получил, че крадат прожекторите за неговото шоу. Може би знае, че работя по Джак и Джил и ми е ядосан.

— Просто ще трябва да попитаме младия кадет — каза Сампсън. И се усмихна, наистина зловещо — една от неговите най-хубави или може би най-лоши усмивки. — Със сигурност ми се ще да съм популярен като теб, Сладур. Никакви откачалки не ми звънят късно вечер. Нито ми пишат пленителни бележчици вкъщи. Нищо такова.

— Не биха посмели — отбелязах аз. — Никой не е чак толкова откачен. Дори и убиеца от „Соджърнър Трут“.

Прихнахме в един глас. Прекалено високо. Смяхът обикновено е единствената и най-добрата защита в едно наистина трудно разследване на предумишлено убийство. *Може би Джак и Джил бяха*

звънели у дома. Или може би Кевин Хокинс. Или дори Гари Сонеджи дебнеше някъде там навън и чакаше да си уреди старите сметки с мен.

— Първото, което ще направим утре сутрин, е да ти изпратим тук техник. Да ти закачи подслушвателно устройство в телефона. Ще ти докараме и детектив. Поне докато намерим детето чудо. Говорих с Ракийм Пауъл. Ще се радва да помогне.

Кимнах в отговор.

— Това е добре. Благодаря ти, че дойде и стоя с Нана.

Нещата се бяха влошили. Сега ме заплашваха в собствения ми дом, заплашваха семейството ми. Някой. Психопатите бяха на собствения ми праг.

Не можах да си легна, след като Сампсън си тръгна.

Не ми се свиреше на пиано. За момента у мен нямаше място за музика. Не смеех да звънна на Кристин Джонсън. Качих се горе и хвърлих един поглед на децата. Котката Роузи ме последва, като се прозяваше и протягаше. Загледах се в тях, също както Джани ме бе наблюдавала докато спях онази сутрин. Страхувах се за тях.

Заспах едва към три. Слава тебе, Господи, повече обаждания нямаше. Спах на верандата с глока в скута си. Дом мой, сладък дом.

71.

Първото, което чух на сутринта, бяха децата, които пицяха и се кикотеха. Високият им смях ме развесели и същевременно леко ме потисна.

Незабавно се сетих за ситуацията, в която се намирахме в момента: чудовищата бяха на прага ни. Знаеха къде живеем. Вече нямаше правила. Никой, дори семейството ми, не беше в безопасност.

Както си лежах на старото канапе на верандата, се сетих за момчето на семейство Мор. Странно, нищо в миналото му не се връзваше с двете убийства. Просто не пасваше. Замислих се над чудовищната идея едно тринайсетгодишно дете да е извършило две чисто екзистенциални убийства. В мислите си имах доста материал за размисъл по въпроса. Смътно си спомнях „Приключенията на Лафкадио“ на Андре Жид. Умопомраченият герой от книгата бе бутнал един непознат от влака само за да докаже, че е жив.

Хвърлих един поглед на портативния будилник до главата си. Вече беше седем и десет. Усетих аромата на силното кафе на Нана, което се носеше из къщата. Нямаше да си позволя да унивам заради липсата на напредък. За подобни случаи си пазех една подходяща поговорка: Провалът не е падение, а само залягане.

Станах, отидох до стаята си, взех си душ, сложих си нови дрехи и слязох долу. Не възнамерявах да оставам залегнал.

Намерих двамата си любими марсианци да кръжат из кухнята и да си играят на „ти гониш“ в седем часа сутринта. Отворих уста и изимитирах беззвучния писък от картината „Вик“ на Едвард Мунк.

Джани се засмя високо. Деймън на свой ред изигра безмълвно своята версия на писъка. Радвах се, че ме виждат. Все още бяхме добри приятели, най-добрите приятели.

Снощи някой бе звънял у дома. Съмнър Мор? Кевин Хокинс?

— Добрутро, Нана — казах аз, докато си наливах чаша димящо кафе от каничката й. Всичко най-хубаво всяка сутрин и подобни.

Отпих от кафето. Беше по-прекрасно дори от уханието си. Жената наистина си я биваше в готвенето. Биваше си я и в приказките,

мислите, прозренията, късането на нерви.

— Добрутро, Алекс — отвърна ми тя, сякаш снощи не се бе случило абсолютно нищо. Направо бетон. Не искаше да разстройва децата, да ги безпокои по какъвто и да било начин. Аз също.

— Един човек ще има грижата за телефона ни — уведомих я аз за решението ни със Сампсън от предната вечер. — Друг ще се навърта наоколо няколко дена. Инспектор. Вероятно Ракийм Пауъл. Познаваш Ракийм.

Новините никак не се харесаха на Нана.

— Естествено, че го познавам. Навремето му бях учителка, за Бога. И все пак, Ракийм няма работа тук. Това е нашият дом, Алекс. Толкова е ужасно. Мисля си, че не мога да го понеса, че всичко това се случва тук.

— Какво му има на телефона? — поинтересува се Джани.

— Работи си — отвърнах аз на малкото си момиченце.

Двете убийства започваха да се превръщат в един общ нескончаем кошмар. Вече май не успях да си поема дъх. Стомахът ми непрестанно беше свит на топка и очевидно щеше да си остане така до края на разследването. Ситуацията беше в стил Кафка и обезсилваше усилията на цялата столична полиция. Никой не помнеше нещо подобно.

Бях решил да оставя Деймън вкъщи за няколко дни заедно с Нана и инспектор Ракийм Пауъл. За по-безопасно. Надявах се, че скоро ще открием тринайсетгодишния Съмнър Мор и половината от тази история на ужаса ще приключи.

Продължавах да подозирам, че Съмнър Мор или иска да бъде заловен, или това скоро ще стане. Небрежността в двете убийства го подсказваше. Отчаяно се надявах да не убие друго дете, преди да сме го намерили.

Обмислих варианта да преместя Нана и децата при една от лелите ми, но се отказах. Ракийм Пауъл щеше да стои с тях в къщата. Това ми се струваше достатъчен хаос и разруха, насилствено наложена в живота им. Поне засега.

Освен това бях почти сигурен, че Нана не би се преместила при някоя от сестрите си без жестока битка и жертви. Пета улица бе нейният дом. Тя предпочиташе да се сражава, вместо да отстъпи. От време на време го правеше.

Потеглих към Белия дом рано сутринта. Настаних се в един сутеренен офис с голяма чаша кафе и висока половин метър купчина папки с документи за изчитане и размисъл. Това бяха буквално стотици доклади и вътрешни бележки на ЦРУ относно Кевин Хокинс и останалите „призраци“.

Малко след девет се срещнах с Дон Хамърман, с главния прокурор Джеймс Дауд и с Джей Грејър. Използвахме една помпозна конферентна зала близо до Овалния кабинет в западното крило. Спомних си, че Белият дом първоначално е бил построен да сплашва посетители, особено чуждестранни величия. „Американската къща“

беше огромна и всяка стая изглеждаше официална и внушителна. По време на срещата Хамърман бе необичайно хрисим.

— Направил си впечатление на президента — каза той. — И си успял да го убедиш в собствената си позиция.

— А сега какво? — попитах. — Как ще действаме? Ясно е, че бих искал да помогна.

— Започнали сме няколко изключително прецизни разследвания — отвърна Хамърман. — Ще ги води ФБР. — После се огледа из стаята. Създаваше у мен впечатлението, че възвръща властта и влиянието си.

— Това ли е, което искаше да ми кажеш? — попитах след няколко секунди мълчание.

— Засега, да. Ти задвижи нещата. Това е важно. Наистина е голяма работа.

— Как не — отвърнах. — Шибано разследване за убийство в Белия дом! — Станах и се върнах в кабинета си. Имах да върша работа. И непрестанно си напомнях, че съм част от „екипа“.

Хамърман надникна отново към единайсет и половина. Очите му бяха по-разширени и с по-див поглед от обикновено. Помислих си, че може да си е променил решението за последното разследване или пък някой да му е съдействал за това.

Не изглеждаше на себе си.

— Президентът иска да ни види незабавно!

73.

Президентът лично поздрави всеки от нас като членове на спешния екип в Овалния кабинет, който наистина си беше овален.

— Благодаря ви, че дойдохте. Здравейте Джей, Ан, Джийн, Алекс. Зная колко сте заети и си давам сметка за огромното напрежение, в което работите — каза той.

Спешният екип се беше събрал, но президентът Бърнс определено се открояваше като присъствие в залата и сред участниците в непредвиденото заседание. Беше облечен в тъмносин делови костюм. Златистокестенявата му коса бе прясно подстригана и аз неволно се запитах дали не е същата сутрин, и ако е така, откъде е намерил време.

Какво се бе случило? Нима Джек и Джил бяха звънили в Белия дом повторно?

Отправих поглед към Джийн Стърлинг срещу мен. Тя сви рамене и разшири очи. Очевидно също като мен нямаше представа какво става. Май никой не беше наясно какво е намислил президентът, дори Хамърман.

Щом заехме местата си, президентът заговори. Беше застанал пред двойка знамена — на армията и на въздушните сили. Изглеждаше спокоен и овладян, което си беше чист подвиг.

— Хари Труман обичал да казва — започна той, — „ако искаш приятел във Вашингтон, купи си куче“. Мисля, че изпитах точно онова чувство, което е вдъхновило остроумието му. Почти съм убеден.

Президентът притежаваше изключително умение неизменно да ангажира вниманието на своята аудитория. Вече го знаех от обръщението му на конгреса и други разговори по телевизията — неговия вариант на „приказки край домашното огнище“ на Франклин Д. Рузвелт. Той беше способен да съобрази своя ораторски талант с много по-малко помещение и публика, дори с една такава неподатлива на въздействие и цинична тълпа като тази пред него.

— Каква невероятна досада може да бъде тази работа. Който е измислил фразата: „Ако ме мобилизират, няма да бягам; ако ме

изберат, няма да служи“, е бил прав.

Президентът се усмихна. Той притежаваше уменията да придава личен характер на всичко, което казва. Запитах се дали е преднамерено. Колко от всичко това бе първокласно актьорско изпълнение?

Проницателните му сини очи обходиха стаята, като за миг се спираха върху всяко лице. Той сякаш ни преценяваше, но което бе важно, установяваше личен контакт с всеки от нас.

— Много мисля за създалата се печална ситуация. Няколко нощи подред двамата със Сали разговаряхме за това в спалнята късно вечерта. Всъщност мислите ми бяха прекалено ангажирани с Джак и Джил. През изминалите няколко дни този окаян цирк с три арени бе фокусът и основният отклоняващ вниманието дразнител за изпълнителния клон на правителството ни. Той вече е осуетил заседания на кабинета и е провалил разписанието на всички ни. Така повече не може да продължава. Лошо е за страната ни, за народа ни, за психическото здраве на всички, в това число моето собствено и това на Сали. Кара ни да изглеждаме слаби и нестабилни пред останалата част на света. Не бива да се допуска заплахата на двама невменяеми да разстрои управлението на Съединените щати. Не можем да го позволим. Вследствие на това взех твърдо решение, което е изцяло мой приоритет. Споделям го с вас тази сутрин, защото то ще засегне всички ви, както и нас двамата със Сали.

За пореден път президентът Бърнс бързо обходи стаята с поглед. Все още не знаех каква бе целта му, но начинът, по който я обсъждаше, за мен бе впечатляващ. Президентът ни водеше стъпка напред, а после проверяваше дали го следваме. Той явно издаваше нареждане, но го представяше така, сякаш търси съгласие с аудиторията си.

— Ние просто трябва да се върнем към деловото си ежедневие в Белия дом. Дължни сме. Съединените американски щати не могат да бъдат заложници на действителни или въображаеми опасности или заплахи. Това е решението, което вземам, и то влиза в сила в края на днешния ден. Трябва да продължим напред с реализирането на нашите програми.

Когато президентът ни съобщи решението си, в помещението настъпи неловко раздвижване. Ан Роупър изстена на глас. Дон

Хамърман наведе ниско глава, почти до коленете си. Аз не откъсвах поглед от президента.

— Разбирам, че това прави професионалните ви задължения още по-тежки, меко казано. Как, по дяволите, можете да ме охранявате, ако аз не ви оказвам съдействие, ако не следвам вашите препоръки? Е, аз не мога да ви съдействам повече. Не и ако това означава да обявим пред целия свят, че двойка психопати могат напълно да променят нашето управление. А в момента става точно това. Вече е факт. От утре се връщам към обичайната си делова програма. Този въпрос повече не подлежи на обсъждане. Съжалявам, Дон. — Той отправи поглед към оглавяващия екипа, тъй като официално отхвърли съвета му. — Освен това реших да извърша предварително планираното си посещение в Ню Йорк във вторник. Отново съжалявам, Дон, Джей. Желая най-доброто на всички нас при изпълнението на поставените ни задачи. Вие си вършете работата, моля ви. Аз ще се опитам да върша своята. Няма да изпитваме никакви угризения, без значение какво ще се случи оттук нататък. Ясно ли е?

— Ясно, сър. — Всички в помещението кимнаха утвърдително. Всички очи бяха настоятелно вперени в президента, в това число и моите собствени. Президентът Бърнс бе безпристрастен и впечатляващ.

Ни най-малко съжаление, повторих аз мислено фразата. Бях сигурен, че ще я помня до края на живота си, независимо от това какво щеше да се случи, без значение какво бяха планирали занапред Джак и Джил.

Томас Бърнс току-що бе взел решение да изложи живота си на риск, на невероятен риск.

Президентът току-що бе поставил собствения си живот в ръцете ни.

— Между другото, Дон — обърна се президентът към Хамърман, когато присъстващите на срещата започнаха да се разотиват. — Прати човек да прескочи и да ми доведе някакво проклето куче. Мисля, че имам нужда от приятел.

Всички се засмяхме, макар че не ни беше до смях.

74.

Същата нощ във Вашингтон заваля сняг и образува близо трисантиметрова снежна покривка. Температурите паднаха значително. Убиецът се събуди, обхванат от страх. И мъчително чувство за самота. Имаше чувството, че е в капан. Всъщност беше му тъжно.

Не, щастлив, щастлив. Не, весел, весел.

Бе плувнал в студена, лепкава пот, която го отврати напълно. В някакъв сън, който си спомни, той убиваше хора, после ги погребваше под едно каменно огнище в селската къща на баба си и дядо си в Лийзбърг. Сънуваше този сън от години, откакто се помнеше, от дете.

„Но беше ли сън, или наистина беше извършил онези ужасни убийства“ — питаше се той, когато отвори очи. Опита се да различи онова, което го заобикаляше. „Къде съм, по дяволите?“

После си спомни къде е, къде бе дошъл да прекара нощта. Ама че умник! Песента, неговата песен, кънтеше в главата му.

*Аз съм неудачник, скъпа,
тъй че що не ме очистиш?*

Това скривалище беше жестоко. Или може би той бе твърде глупав и непредпазлив. Преценете сами.

Той беше в собствената си къща, на третия етаж.

Обви съзнанието си около мисълта, че засега е здрав и читав. Човече, как обичаше силата на тази мисъл.

Сега владееше напълно положението. Владееше мисията. Можеше да бъде голям и значим като Джак и Джил. По дяволите, можеше да бъде още по-голям и по-добър от тези откачени задници. Беше сигурен в това. Вярваше в превъзходството си над тях.

Той опипа пода около себе си за раницата, която му служеше толкова вярно. Къде, по дяволите, са нещата му? Добре. Ето я. Всичко е гот. Бръкна вътре, напипа фенерчето си. Щракна копчето.

— Нека бъде светлина — прошепна.

Той със сигурност беше на тавана на собствения си дом. Това не беше сън. В края на краищата той бе убиецът от училището. Насочи яркия лъч към часовника на китката си. Беше подарък за дванайсетия му рожден ден. От онези часовници с многобройни бутони, дето ги носят пилотите. Уха, беше направо шашнат! Може пък да е възможно да учи за реактивен пилот, след като всичко това се озове зад гърба му. И да се научи да управлява F-16.

Часовникът на реактивния пилот показваше 4 часа сутринта. Значи трябва да е 4:00.

— Часът на върколака — прошепна той едва чуто. Време беше да слезе от таванската стая. Беше време да продължи да оставя своя отличителен знак по света. Сега трябваше да се случи нещо страхотно и удивително.

Идеални убийства.

75.

Той спусна бавно сгъваемата стълба към втория етаж на къщата. Неговата къща. Ако осиновителите му случайно станеха сега, за да отидат до тоалетната — ГОЛЯМ ПРОБЛЕМ ЗА НЕГО.

А ЗА ТЯХ — ГОЛЯМА ИЗНЕНАДА.

Имаше малък проблем с дишането си. Спускането на стълбата не беше много лесна работа. Трябваше да нагласи тежките неподатливи стъпала съвсем тихо на втория етаж, но точно накрая се чу леко тупване.

— По дяволите! — прошепна той.

Все още не успяваше да успокои дишането си. Тялото му плувна в пот, също като конете през време на сутрешна тренировка. Беше го виждал във фермата на дядо си и баба си. Запомни я завинаги: пот, която се превръща в нещо като пенест крем буквално пред очите ти.

— Малодушник — прошепна той, надсмивайки се над собствения си страх. — Скапаняк. Боклук.

Опита се да се освободи от вледеняващата паника и нервност. Пое бавно и дълбоко въздух, спирайки в горния край на сгъваемата стълба. Беше толкова странно.

Накрая започна бавно да слиза на несигурни вдървени нозе, които усещаше като кокили. Гледаше да бъде колкото се може побезшумен и внимателен.

Когато стигна до долу, се почувства по-добре. Твърда земя. Прекоси на пръсти коридора към голямата спалня. Отвори вратата и моментално го блъсна вълна истински студен въздух.

Неговият осиновител държеше прозореца отворен дори през декември, дори когато валеше скапаният сняг. И как не. Полярният студ вероятно поддържаше сребристорусата му с военна подстрижка коса. Спестяваше му разходи за бръснар. Какъв супертъпанар!

— Чукаш ли я в студения мрак? — прошепна под нос. Това също звучеше правдоподобно.

Той пристъпи съвсем близо до широкото им легло. Съвсем близо. Застана при техния олтар на любовта, техния свещен трон.

Колко пъти си беше представял някакъв подобен миг?

Самия момент?

Колко други деца си бяха представяли същата сцена хиляди пъти? Но после не бяха направили нищо. Нещастници! Светът беше пълен с тях.

Беше на ръба на един от най-лошите си пристъпи, наистина ужасен. Косите на врата му бяха настръхнали. Във всеки случай така ги чувстваше.

Виждаше червено навсякъде из стаята. Мътно червено. Сякаш гледаше стаята през уред за нощно наблюдение.

Всеки миг щеше да припадне.

Усещаше как експлодира и се пръсва на милиарди парчета. Внезапно изпищя с всички сили:

— Събудете се и помиришете шибаното кафе!

В следващия миг вече ридаше. Защо, нямаше представа. Не помнеше да е плакал така, откакто беше малко дете, наистина съвсем мъничък.

Гърдите го боляха, сякаш някой бе забил тежък юмрук в тях. Или бе стоварил отгоре им половинметрова бухалка. Осъзна, че започва да хлипа на глас. Господин Мухльо се връщаше. Каещ се. Многократно премислящ всяко проклето действие преди и след извършването му.

— БУМ! — изпищя той колкото му глас държи.

— БУМ! — изкрещя отново.

— БУМ!

— БУМ!

— БУМ!

— БУМ!

— БУМ!

— БУМ!

— БУМ!

— БУМ!

— БУМ!

— БУМ!

И с всеки смразяващ кръвта вик натискаше спусъка на „Смит & Уесън“-а. Заби нов 9 мм патрон в двете спящи фигури. Дванайсет изстрела, ако броеше правилно, а в тия неща той нямаше грешка; точно колкото получиха Хосе и Кити Менендес.

„Най-накрая военното обучение в училище свърши работа“ — помисли си той неволно. Учителите му се оказаха прави в края на краищата. Полковник Уилсън от „Рузвелт“ щеше да се гордее с точността му, но най-вече с непоколебимата решителност, простия и ясен план, изключителната смелост, които бе показал тази нощ.

Неговите осиновители бяха унищожени, напълно разбити, почти на парчета от мощния огън, с който ги бе засипал. Той не чувстваше нищо — освен може би гордост от онова, което бе извършил, от своята изкусност.

Никой беше тук. Никой го извърши, човече!

Написа го със собствената им кръв.

После изтича навън да играе в снега. Размаза кръв навсякъде из двора, по всичко. Вече можеше всичко, което пожелаеше. Нямахте кой да спира Никой.

Още едно убито дете. Момче. Намерено преди по-малко от час.

Джон Сампсън получи информацията към седем часа вечерта. Не можеше да повярва. Не можеше, не искаше да приеме онова, което му бяха съобцили току-що. Петък, тринайсети. Беше ли нарочно избрана дата?

Още едно дете, убито в Гарфийлд Парк. Поне тялото бе оставено там. Искаше Съмнър Мор и го искаше незабавно.

Сампсън паркира на Шеста улица и пое на кратка разходка през пустия и мрачен парк. „Става все по-лошо“ — помисли си той, докато вървеше към червените и жълтите светлини, които ярко проблясваха пред него.

— Инспектор Сампсън. Пуснете ме — каза той, докато си пробиваше път сред кръг от полицаи.

Един от униформените държеше сиво-бял джафкащ мелез на каишка. Беше странен нюанс в една странна сцена. Сампсън се обърна към полицая:

— Какво е това куче? Чие е?

— Кучето откри тялото на жертвата. Стопанката му го пустила да потича, след като се върнала от работа. Някой покрил детето с клони. Само толкова. Сякаш е искал да го намерят.

Сампсън кимна на това, което бе чул до този момент. После пристъпи напред и се приближи до тялото. Жертвата видимо бе на повече години от Върнън Уйтли или Шанел Грийн. Очевидно Съмнър Мор бе вдигнал възрастовата граница на своите жертви. Този откачен малък върколак се беше развилнял.

Фотограф от полицията правеше снимки на тялото и светкавицата на апарата драматично проблясваше на фона на снежната пелена, покрила парка.

Носът и устата на момчето бяха увити със сребриста лепенка. Сампсън пое дълбоко въздух, преди да приклепне до съдебния лекар — една жена на име Естър Лий, която той познаваше.

— От колко време е мъртъв според теб? — попита той.

— Трудно е да се каже. Може би от трийсет и шест часа. Разлагането много се забавя при тази температура. Ще знам повече след аутопсията. Момчето е било подложено на зверски побой. Оловна тръба, гаечен ключ, нещо подобно — твърдо и тежко. Опитвал се е да се защити от убиеца. Има синини от удари и по двете ръце. Толкова ми е мъчно за това момче!

— Знам, Естър, на мен също.

Шията на момчето бе лишена от цвят и ужасно подпухнала. Там, където започваше косата, пъплеха малки черни буболечки. От една пукнатина в черепа над дясното ухо се точеше тънка нишка личинки.

Сампсън преглътна с гримаса и си наложи да мине от другата страна на тялото. Никой не го знаеше, дори Алекс, но това бе част от работата в отдел „Убийства“, която той просто не понасяше. Откритите впоследствие мъртъвци. Разлагащите се трупове.

— Няма да ти хареса — каза му Естър Лий още преди да е погледнал. — Предупреждавам те.

— Зная — измърмори той. Опита да стопли с дъх ръцете си, но това не помогна особено.

В следващия миг видя лицето на момчето. Видя го, но не можа да повярва. И със сигурност изобщо не му хареса. Естър Лий беше права.

— Боже господи! — възкликна той. — Господи! Господи! Господи! Прекрати този ужас!

Сампсън рязко се изправи. Отново бе два метра и три сантиметра, само че не му стигаха, не бе достатъчно висок, достатъчно едър. Просто не можеше да повярва на онова, което виждаше — *лицето на момчето.*

Това убийство му дойде твърде много, дори и на него, макар че през последните няколко години бе станал свидетел на толкова много неща във Вашингтон.

Убитото момче бе Съмнър Мор.

ЧАСТ ПЕТА
НИКАКВИ ПРАВИЛА НИКАКВИ
УГРИЗЕНИЯ

Нищо не започва тогава, когато ние смятаме. И все пак ето какво считам за начало.

Двамата с Джани седяхме в кухнята и си говорехме, водехме си наш специален разговор. От значение бяха не думите, а чувствата, вложени в тях.

— Знаеш ли, това за нас е годишнина — казах ѝ. — Особена годишнина. — Докоснах бузката ѝ. Толкова мека. Като коремче на пеперуда.

— О, тъй ли? — възкликна Джани и ме удостои с един от своите най-скептични погледи в стил мама Нана. — И що за годишнина е това?

— Е, ще ти кажа. Това случайно е петстотният път, за който ти чета „Смрадливият Сиренчо“.

— Добре де — отвърна тя и се усмихна въпреки нежеланието си. — Почвай да четеш! Толкова ми харесва как го правиш! — И аз ѝ прочетох приказката отново.

След като приключихме с нашето „смрадливо сиренце“, аз прекарах известно време с Деймън и после с Нана. След това се качих горе да си приготвя багажа.

Когато се върнах долу, поговорих във вестибюла с Ракийм Пауъл. Той очакваше да бъде сменен. Сампсън щеше да дойде за през нощта. Той закъсняваше както обикновено и досега не се беше обадил, което бе малко необичайно, но аз знаех, че ще дойде.

— Добре ли си? — попитах Ракийм.

— Да, Алекс. Сампсън все ще пристигне по някое време. Ти се пази.

Аз се отправих към колата си. Качих се и си пузнах една касета, която ми се струваше подходяща за момента, поне за настроението, в което се намирах. Беше финалът на втория концерт за пиано на Сен Санс. Винаги съм мечтал да мога да го свиря на пианото на верандата. Давай, мечтай си.

Слушах великолепната музика и се носех към летището на Военната база „Андрюс“, където подготвяха президентския самолет „Еър форс 1“. Президентът отиваше в Ню Йорк, а аз щях да го придружавам.

Никакви угризения.

78.

Бяха изказани ред противоречиви версии, но ето какво се случи. Аз зная със сигурност, защото бях там.

В понеделник, девет дни преди Коледа, ние кацнахме в сивосинкава мъгла и лек дъжд на нюйоркското летище Ла Гуардия на Лонг Айленд. В пресата не беше изнесена специална информация за планираните пътувания на президента, но той искаше да изпълни своя ангажимент да говори в Ню Йорк на следващата сутрин. Томас Бърнс беше известен като човек, който изпълнява поетите ангажименти, държи на думата си.

Беше решено от Ла Гуардия до Манхатън да се придвижим с кола, а не с хеликоптер. Президентът вече не се криеше. Дали Джак и Джил бяха разчитали на този вид дързост или предизвикателност от негова страна? Не можех да си отговоря. Дали Джак и Джил щяха да следват президента до Ню Йорк? Бях почти убеден в това. Подобен ход съответстваше на всичко, което знаехме за тях до момента.

— Качи се с нас, Алекс — каза Дон Хамърман, докато бързахме да прекосим асфалтовата писта, а студеният декемврийски дъжд биеше в лицата ни. Хамърман, Джей Грејър и аз бяхме слезли от „Еър форс 1“ заедно. По време на полета седяхме един до друг и обсъждахме как да предпазим президента от евентуално покушение в Ню Йорк. Разговорът ни беше толкова разгорещен, че аз пропуснах подробностите около придвижването.

— Ще пътуваме в колата точно след президента. Можем да продължим да си бърбим на път за Манхатън — каза ми Хамърман.

Качихме се в един тържествен син линкълн, паркиран на по-малко от петдесет метра от самолета. Наближаваше десет вечерта и тази част от летището бе обезопасена. Навсякъде гъмжеше от служители от Тайната служба, от нюйоркската полиция, от агенти на ФБР.

Заобиколили петте лимузини на президентския ескорт, там се намираха и поне трийсет синьо-бели коли на специалния отряд към нюйоркската полиция. Агентите от Тайната служба се взираха в

мъгливата нощ, като че ли Джак и Джил можеха внезапно да се появят на пистата на Ла Гуардия.

Бях научил, че за периода на президентската визита нюйоркската полиция ще разполага най-малко с пет хиляди униформени служители на специално разпореждане. Ще бъдат ангажирани и повече от сто инспектори. Тайната служба бе опитала да убеди президента да отседне в базата на крайбрежната охрана на Гавърнърс Айленд или във форт Хамилтън в Бруклин. Президентът бе настоял да подчертае доверието си в хората, които го охраняват, като остане в Манхатън. Никакви угризения. Думите му в Овалния кабинет непрестанно ехтяха в мислите ми.

Облегнах се назад на меката и удобна кожена седалка в луксозната кола. Усещах властта. Какво е да се возиш в ескорт точно след президентската кола, която Тайната служба наричаше „дилижанса“.

Две коли на нюйоркската полиция потеглиха пред ескорта. Техните червени и жълти светлини на покрива се завъртяха в пъстроцветен калейдоскоп. Президентската автоколона пое навън от Ла Гуардия.

Дон Хамърман заговори веднага щом потеглихме.

— Никой не е виждал Кевин Хокинс през последните три дни, нали? Хокинс, изглежда, е изчезнал от лицето на земята — каза той. В гласа му звучеше тревога, гняв и обичайната сприхавост. Той изпитваше удоволствие да се държи грубо с по-нисшите по ранг, но нито Грейър, нито аз бихме му позволили това. — Никой не знае маршрута, по който ще се движим — продължи Хамърман. — Допреди няколко минути окончателният маршрут изобщо не беше определен.

Не можех да му мълча.

— Ние го знаем. Хората от нюйоркската полиция вече са го научили или ще го научат всеки момент. Кевин Хокинс го бива в разкриването на тайни. Кевин Хокинс е добър, точка. Един от най-добрите.

Джей Грейър надничаше навън през набразденото от дъжда стъкло и се вираше в скоростното платно на нюйоркската магистрала, по която пътувахме. Гласът му прозвуча някак от далеч.

— Какво ти е предчувствието за Хокинс? — попита ме той.

— Смятам, че Кевин Хокинс със сигурност е замесен по някакъв начин. Той е крайнодесен. Свързан е с групировки, които са опозиция на президентската политика. Имал е неприятности по-рано. Заподозрян е в извършване на убийство в рамките на ЦРУ. Всичко пасва.

— Но нещо те притеснява по отношение на него? — попита Грейър. Той вече се бе научил да се ориентира в поведението ми.

— Според всичко, което съм прочел, той никога преди не е работил в такова тясно сътрудничество с други хора. Хокинс винаги е бил самотник, поне досега. Има проблеми с жените, като изключим неговата сестра в Силвър Спринг. Не разбирам как Джил би си паснала с него. Не го виждам изведнъж да се сработи с жена.

— Може би най-накрая е открил сродна душа. Случва се — каза Хамърман. Съмнявах се, че той знае какво е това.

— Какво друго изниква за Хокинс? — продължи да опипва почвата Джей Грейър. Както слушаше, затвори очи.

— Всички негови характеристики във ФБР предполагат потенциална заплаха, неоправдани рискове и липса на самоконтрол. Не зная как са оправдали това, че толкова години продължава да бъде действащ агент в Азия и Южна Америка. Ето и интересната част. Въпреки всичко Хокинс може да се отдаде на каузи, в които вярва. Той е убеден във важността на разузнаването за националната ни отбрана. Президентът Бърнс не споделя това мнение и няколко пъти го е заявявал публично. Това би могло да обясни сценария Джак и Джил. Би могло. Хокинс е достатъчно опитен и изобретателен, за да организира едно политическо убийство. Той определено може да бъде Джак. Ако наистина е той, ще бъде много трудно да го спрем.

Навлизахме в моста на Петдесет и девета улица, който водеше към Манхатън. Ню Йорк, Ню Йорк. Президентската автоколона представляваше странен, причудлив парад от виещи сирени и проблясващи светлини. Остров Манхатън се простираше точно пред нас.

Ню Йорк изглеждаше удивително огромен и внушителен, способен да ни погълне без остатък. *Всичко може да се случи тук*, помислих си аз, както и Дон Хамърман и Джей Грейър, убеден съм.

Бам!

Бам!

Бам!

Както седяхме в луксозната кола, тримата се хвърлихме напред. Аз незабавно се хванах за пистолета, подготвен за всичко, подготвен за Джек и Джил.

Взирахме се ужасени в „дилижанса“ — президентската лимузина пред нас. В колата ни цареше пълно мълчание. Зловещо мълчание. После избухнахме в смях.

Силните шумове не бяха изстрели. Просто звучаха по този начин. Бяха фалшива тревога. Но въпреки това смразяваща.

На излизане от моста бяхме преминали върху износени и изкорубени метални решетки върху рампата. При внезапния шум всеки в нашата кола бе преживял моментен инфаркт. Без съмнение същото се бе случило и в президентската кола.

— Господи! — изстена гласно Хамърман. — Ето какво било. О, боже всемогъщи!

— Бях във вашингтонския „Хилтън“, когато Хинкли стреля по Рейгън и Брейди — каза Джей Грејър с треперещ глас. Знаех, че мислено се е озовал отново с Рейгън и Джеймс Брейди. Запитах се за личния мотив на Грејър във всичко това. Както и за останалите в нашия екип.

Наблюдавах как президентската кола се спусна в гъмжащите, ярко осветени улици на Ню Йорк Сити. Знамената на Съединените американски щати върху броните плющяха неистово от духащия откъм реката вятър.

Никакви угризения.

79.

Фотожурналистът бе пристигнал рано в понеделник, 16 декември, заради работата, която имаше в Ню Йорк.

Реши да дойде от Вашингтон с кола. По този начин бе много безопасно. Сега вървеше по Парк авеню, откъдето на другия ден, но всъщност само след няколко часа щеше да мине президентската автоколони. Той си почиваше преди историческия ден, поглъщайки гледката и звуците на Ню Йорк по празниците.

Кевин Хокинс имаше спорадични проблясъци, мислени снимки на важните моменти, които бе изследвал във връзка с убийството на Джон Ф. Кенеди, убийствата на Мартин Лутър Кинг, Робърт Кенеди, и дори лошо скалъпената стрелба по Роналд Рейгън.

Той знаеше със сигурност едно: това политическо убийство нямаше да е нескопосано. Всичко вече бе уредено. Томас Бърнс нямаше никакъв шанс. Никаква възможност да се измъкне.

Насочи се към хотел „Уолдорф-Астория“, където, знаеше, ще отседнат президентът и неговата съпруга. Беше типично за държавния глава да не се съобразява с препоръките на съветниците си по сигурността. Това идеално съвпаднаше с неговата характеристика.

Нощта беше хладна и приятна, ситният дъжд най-накрая бе спрял. Въздухът ласкаво докосваше кожата му. Той беше сигурен, че няма да бъде разпознат като Кевин Хокинс. Беше се погрижил за това. Имаше поне неколкостотин униформени от нюйоркската полиция около хотела. Нямаше значение. Никой не би могъл да го разпознае вече. Дори собствените му баща и майка.

Живописното авеню пред хотела, отцепено от движението, бе относително оживено по това време на нощта. Някои любопитни бяха дошли с надеждата да видят как президентът ще бъде застрелян. Те не знаеха кога точно ще пристигне, но бяха наясно с вероятните хотели в центъра на града. „Уолдорф“ бе удачно предположение.

Местните жълти вестници, та дори „Ню Йорк Таймс“, бяха публикували огромни заглавия за Джек и Джил и за развиващата се

драма. В типичен свой стил пресата бе разбрала почти всичко погрешно, но това скоро щеше да му бъде от полза.

Кевин Хокинс се присъедини към странно шумната и почти празнична тълпа, част от която бяха хора, пристигнали след посещение на коледната елха при Рокфелеровия Център. Хищните репортери, събрани пред хотела, обзети от самодоволство разправяха иронични вицове и той ги презираше заради така типичния за големия град цинизъм, за отношението им. Презираше ги дори повече от некадърния президент, когото беше дошъл да убие в този град.

Стоеше от външната страна на тълпата, в случай че му се наложи да се придвижи бързо. Не искаше да се задържа твърде до късно, но президентската автоколона изоставаше от разписанието, което той имаше, разписанието, което му беше дадено.

Накрая той забеляза глави и вратове, които се точеха и извиваха наляво. Долови бръмченето на колите, които приближаваха откъм Парк авеню. Ескортът се насочваше към хотела. Това трябваше да бъде автоколоната на президента.

Десетината коли спряха пред парадния вход откъм Парк авеню. После Кевин Хокинс почти не повярва на онова, което се разигра пред очите му.

Наглото копеле бе решило да извърви пеша разстоянието от улицата, вместо да използва подземния гараж. Искаше да го видят, да го фотографират. Искаше да демонстрира храброст пред целия свят, да покаже, че Томас Бърнс не се страхува от Джак и Джил.

Фотожурналистът наблюдаваше самоуверения и тщеславен върховен представител на изпълнителната власт, докато го извеждаха от лимузината. Можеше да приключи с Томас Бърнс още тук! Откакто високопоставеният някогашен изпълнителен директор от автомобилния бранш бе взел решение да върне президентството към „бизнеса както обикновено“, убийството на практика бе гарантирано.

Аматьорите вземат подобни аматьорски решения, Хокинс го знаеше. Винаги. Това бе факт, на който той разчиташе в своята работа.

Можех да го очистя още сега. Можех да очистя президента тук, на самото Парк авеню.

„Какви чувства ме кара да изпитвам една такава възможност? Вълнение, въодушевление, възбуда. Никакви угризения. В каква странна личност съм се превърнал“ — помисли си Кевин Хокинс.

Ето защо бе там онази нощ — да провери емоционалните си реакции.

Това бе неговата генерална репетиция за грандиозното събитие. Единствената репетиция, от която се нуждаеше, и на която имаше право.

Служителите от Тайната служба въведоха президента в хотела гладко и безупречно. Охраната, която му осигуряваха, беше безупречна. Три здрави пръстена около ОЛ — охраняваната личност.

Защитата на президента бе много добра, но не достатъчно добра. Не и за онова, което бе замислил Кевин Хокинс.

Атака камикадзе! Самоубийствен щурм! Президентът нямаше да успее да го избегне. Никой не би могъл. Всичко бе предрешено.

Наблюдаваше как останалите лъскави сини и черни лимузини се опразват и разпозна почти всички лица. Направи обичайните си мислени снимки. Десетки снимки, които трябваше да помни, всички се съхраняваха в главата му.

Накрая видя и Джил, която изглеждаше съвършено овладяна и хладнокръвна. Самата тя бе невероятен психопат, нали? Стоеше там наред цялата суматоха и блъсканица. После изчезна във вътрешността на „Уолдорф“ заедно с всички тях.

Най-накрая фоторепортерът се отдалечи бавно и пое надолу по Парк авеню към бившата сграда на Пан Ам, сега на застрахователната фирма Мет Лайф.

„Президентът трябва да си купи застраховка «живот» тази нощ — помисли си той, — независимо от цената.“

Но онова, което Кевин Хокинс дори не подозираше, не осъзнаваше, бе, че него също го наблюдаваха. В същия този момент той бе под строго наблюдение в центъра на Ню Йорк.

Кевин Хокинс пое надолу по Парк авеню под зоркия поглед на Джак.

След като проследи с поглед как Кевин Хокинс изчезна по Парк авеню, Сам Харисън напусна изпълнения с хора район около „Уолдорф“. Ню Йорк вече бе настръхнал заради Джак и Джил, също както и Вашингтон. Това беше хубаво. Щеше да облекчи нещата.

Сега му предстоеше една работа. Трябваше да я свърши, независимо от риска. За него това бе най-важното.

На ъгъла на Лексингтън авеню и Четиридесет и седма улица той спря до една телефонна кабина. За учудване апаратът работеше. Може би единствен в целия център.

Докато набираше номера, наблюдаваше как една уличница в крещящо облекло предлагаше стоката си наред Лексингтън. Наблизо един гей на средна възраст сваляше русо момче, което явно нямаше и седемнайсет. Той тъгуваше за някогашния Ню Йорк, за Америка от едно време, за истинските мъже.

Имаше важна и неотложна работа в Ню Йорк. Играта на Джак и Джил приближаваше своята кулминация. Той беше убеден, че истината за всичко това ще бъде погребана заедно с него. Така и трябваше да бъде.

Истината винаги е била твърде опасна, за да става достояние на обществото. Истината обикновено не правеше хората свободни, а само по-безумни. Повечето не бяха в състояние да я понесат.

Най-накрая той се свърза с номера в Мериленд. Имаше известен риск в телефонното обаждане, много малък, наистина, но трябваше да го поеме. Трябваше да го направи заради собствената си психическа стабилност.

По телефона прозвуча глас на малко момиче. Той незабавно почувства невероятно облекчение и освен това радост, която не бе изпитвал от дни. Момиченцето прозвуча сякаш бе до него в Ню Йорк.

— Саманта е на телефона. Какво обичате? — изрече тя. Беше я научил какво да казва, когато вдига слушалката.

Здраво стисна очи и цялата потискаща безвкусица на Ню Йорк, всичко, което му предстоеше да направи, внезапно изчезна. Дори Джак

и Джил изчезнаха от мислите му за един безкрайно кратък миг. Той бе в безопасна зона. Беше си у дома.

Само малкото му момиченце означаваше нещо за него. Единственото, което осмисляше съществуването му. Беше й позволил да остане до късно, за да изчака обаждането му.

Докато притискаше слушалката до бузата си, той не беше Джак. Не беше Сам Харисън.

— Тати е на телефона — каза той на най-малкото си дете. — Здравей, обич моя. Много ми е мъчно за теб. Как си? Къде е мама? Скоро ще си бъда у дома. Липсвам ли ви? Вие на мен ужасно.

Трябваше да престане с това, помисли си той, докато разговаряше с дъщеря си и после със съпругата си. Джак и Джил трябваше да успеят. Той бе длъжен да промени историята. Не можеше да се върне вкъщи в чувал. Опозорен. Като най-противния американски предател след Бенедикт Арнълд^[1].

Не, чувалът бе за трупа на президента Томас Бърнс. Той заслужаваше да умре. Както и всички останали. Те всички бяха предатели по свой начин. Но скоро, много скоро всичко щеше да приключи.

[1] Американски военачалник (1741–1801), предал родината си на англичаните по време на Американската революция. — Б.пр. ↑

81.

В хотела нещо очевидно не беше наред. Не бяхме стояли в „Уолдорф“ и няколко минути, когато си дадох сметка, че има сериозен пробив по отношение на сигурността. Виждах начина, по който кръгът от агенти на Тайната служба се сключваше около президента Бърнс и неговата съпруга, докато двамата влизаха в блестящото фоайе.

Томас и Сали Бърнс бързо бяха съпроводени до апартамента им на дващест и първия етаж. Знаех упражнението наизуст. Инспекторите от нийоркската полиция работеха в тясна връзка с наряда от Тайната служба. Те бяха проверили всеки възможен и невъзможен метод за проникване в „Уолдорф“, включително тунели, канализации и подземни проходи. Точно преди пристигането ни хотелът бе претърсен за бомби от специално обучени кучета.

— Алекс — чух зад гърба си. Джей Грейър ми махна. — Вече имаме малък проблем. Не знам точно как са успели да го направят. Те определено са тук, в Ню Йорк. Джак и Джил са тук.

— Какво, по дяволите, става, Джей? — попитах агента от Тайната служба, докато крачехме бързо покрай стъклените витрини с еднолитрови шишета парфюм и скъпи аксесоари.

Джей Грейър ме поведе към административните офиси, които се падаха точно зад регистратурата във фоайето. Помещението вече бе пълно с агенти от Тайната служба и ФБР, както и с шефове на нийоркската полиция. Като че ли всички приемаха информацията от слушалки или от ръчни предаватели. Изглеждаха стреснати, включително и управата на хотела с техния собствен началник на охраната и гордото твърдение, че от Хувър^[1] насам не е имало президент, който да не е отседнал в „Уолдорф“. Грей най-накрая се обърна към мен.

— Преди десет минути пристигнаха цветя. От нашите приятели Джак и Джил. С цветята дойде и поредното стихотворение.

— Нека го погледна. Ако обичате, да видя бележката.

Посланието беше оставено на махагоновото бюро до букет кървавочервени рози. Прочетох го, а в това време Грейър надничаше

през рамото ми.

*Джак и Джил на хълма се качиха
и на Шефа цветя подариха.
Ние тука сме в града
и броим часовете ти до смъртта.*

— Искат да повярваме, че са невменяеми — казах на Джей. —
Всичко е дяволски последователно и е част от някакъв общ план. Те
определено знаят какво вършат, а ние определено не.

Освен това Джак и Джил със сигурност бяха в Ню Йорк.

[1] Президент на САЩ (1929–1933) през първите години на
Голямата криза. — Б.пр. ↑

Тежката дървена врата към голямата спалня на президента Томас Бърнс се отвори няколко минути след полунощ. Президентският апартамент в „Уолдорф“ се състоеше от четири спални и две дневни, разположени във високата част на хотела. Нямаше други гости нито на този етаж, нито на двата етажа отгоре и отдолу.

— Кой е? — Президентът вдигна поглед от книгата, която четеше в опит да успокои нервите си. Дебелата книга беше „Труман“ от Дейвид Маккълую. Президентът почти я изпусна, когато вратата неочаквано се отвори.

Томас Бърнс се усмихна, когато видя кой е застанал на прага до огромен стар шкаф.

— О, това си ти. Помислих, че е Джил. Подозирам, че тя тайно ме харесва. Просто го чувствам — каза той и се изсмя.

Сали Бърнс направи усилие да се усмихне.

— Исках да ти кажа лека нощ. И да видя дали си добре.

Президентът погледна ласкаво своята съпруга. През последните пет години те спяха в отделни стаи. Имаха проблеми. Но все още бяха близки приятели. Той беше убеден, че двамата продължават да се обичат и че ще съхранят тези чувства, докато са живи.

— Значи не си дошла да ме завиеш? — попита той. — Колко жалко.

— Напротив. Дойдох и за това. Тази вечер го заслужаваш.

Съпругът ѝ се засмя по начин, който припомни и на двамата по-добри времена, много по-добри времена. Когато пожелаеше, той можеше да бъде истински чаровник. Сали Бърнс го знаеше отлично. Том беше виден съкрушител на женски сърца. Това също бе известно на Сали. Повечето години от съвместния им живот бяха преминали по този начин. Агония и екстаз. Макар че, честно казано, по-скоро екстаз, отколкото агония. И двамата мислеха така и си даваха сметка, че онова, което имаха, бе голяма рядкост.

Томас Бърнс леко потупа края на леглото, което беше огромно и с балдахин, макар и не цял. Сали се приближи и седна до него. Той се

пресегна, за да хване ръката ѝ и тя с готовност я подаде. Много обичаше да си държат ръцете с нейния Том. Така бе открай време. Знаеше, че все още го обича, независимо от предишни обиди и всичките им други неприятности. Тя беше в състояние да му прости любовните авантюри. Беше наясно, че те не означават нищо за него. Сали Бърнс бе сигурна в себе си. Освен това разбираше своя съпруг по-добре от всеки друг. Единствено тя знаеше колко съсипан бе той в този момент, колко уплашен и колко уязвим.

А наистина го обичаше, с цялата му многоликост — тази съвкупност от наглост, липса на самочувствие, неувереност и съкрушително емо на моменти. Тя знаеше, че той я обича и че двамата ще бъдат винаги не само най-близки приятели, но и сродни души.

— Ще ти призная нещо странно — каза той, докато я привличаше по-близо до себе си, нежно прегръщайки своята съпруга от двайсет и шест години.

— Слушам те. Не очаквам нищо по-малко от пълно признание, господин Крал. — Това бе фраза от лондонската постановка на „Лудостта на крал Джордж III“, която бе разсмяла и двамата. Там кралицата наричаше Джордж III „господин Крал“ в леглото.

— Мисля, че е някой, когото познаваме. Разговарях по този въпрос с инспектора от отдел „Убийства“. Той единствен има доблестта да дойде при мен с лоши новини. Сали, смятам, че може да е някой от най-близкото ни обкръжение. Това е още по-ужасно.

Сали Бърнс се опита да не издава страха си. Обходи с поглед просторната спалня с висок таван. Стените бяха облепени с тапети в светлосиньо и кремаво. Господи, как ѝ се искаше да се приберат в Мичиган! Ето какво желаше повече от всичко на света за себе си и за своя Том — да си отидат у дома.

— Казал ли си го на Дон Хамърман?

— Споделям го с теб — прошепна той. — На теб мога да го кажа, без да се страхувам. Ти си заслужила доверието ми.

Сали леко го целуна по челото, после по страната и накрая по устните.

— Сигурен ли си в това?

— Сто процента — отвърна той шепнешком. — Въпреки че ти имаш основателни причини да искаш да ме спипат. По-сериозни от

тези на другите. Дори по-основателни от тези на Джак и Джил, обзалагам се.

— Прегърни ме силно — каза тя. — И никога не ме пускай.

— *Tu* ме прегърни силно — продължи да шепне президентът на своята съпруга. — И не ме пускай. Бих могъл да стоя така вечно. Умолявам те, Сали, прости ми!

Някой от най-близкото обкръжение. Някой съвсем близо до мен. Президентът Томас Бърнс не можа да прогони тревожните мисли, докато държеше своята съпруга в обятията си. *Някой наоколо.*

— Какво би си пожелал за Коледа, Том? Знаеш какви са от пресата, винаги искат да знаят.

Президентът Бърнс се замисли за момент.

— Покой. Всичко това да свърши.

83.

Беше време да докаже, че е по-добър от Джак и Джил. В душата си знаеше, че е така. Нямаше състезание. Джак и Джил всъщност бяха пълен боклук.

Къщата на Крос бе разположена в тъмните подвижни сенки на Пета улица в населения предимно с чернокожи югоизточен район на Вашингтон. Изглеждаше така, сякаш най-накрая всички вътре бяха заспали. *Скоро ще видим. Скоро ще видим дали е така.*

Убиецът се казваше Дани Будро, ако действително държите да знаете истината. Наблюдаваше осветената от уличната лампа сцена под прикритието на няколко скупчени на иначе празното пространство дървета.

Мислеше си колко мрази Крос и неговото семейство. Алекс Крос му напомняше за истинския му баща, който също бе ченге, отдаден на тъпата си работа, заради която ги бе изоставил с майка му. Беше ги напуснал, сякаш бяха плюнка на тротоара и нищо повече. После майка му се самоуби, а той се сдоби с осиновители.

Повръщаше му се от семейства, а този Крос се опитваше да бъде толкова идеален татко. Такъв лицемер, такъв измамник виртуоз. И нещо по-лошо — Крос го бе подценил жестоко и на няколко пъти го бе принудил да се унижава.

Дани Будро бе съученик на Съмнър Мор в „Теодор Рузвелт“. Съмнър Мор неизменно бе идеалният кадет, идеалният ученик, идеалният спортист, задник такъв. Мор беше неговият проклет учител от миналото лято. Дани Будро трябваше да ходи в къщата на семейство Мор два пъти седмично. Беше намразил Съмнър Мор от първия ден, задето беше такъв снизходителен и задръстен малък гадняр. Беше намразил цялото покровителствено семейство Мор. Е, беше им дал добър урок. Показа се, че учителят е той.

Първата му наистина жестока идея бе да изкара Съмнър Мор, *безупречният кадет*, убиеца на деца. Беше влязъл в сметката на Мор в „Продиджи“ и бе отвел ченгетата право в тяхната къща. Какъв страхотен номер му сви! После реши да се освободи от Съмнър. Това

бе втората жестока идея. Пречука го дори с по-голямо удоволствие, отколкото ония ситните.

Сега искаше да даде хубав урок и на Крос. Крос очевидно не смяташе, че така нареченият убиец от училище „Соджърнър Трут“ заслужава кой знае колко от неговото безценно време. Дани Будро не беше Гари Сонеджи в очите на Алекс Крос. Не беше Джак и Джил. Беше Никой, нали така?

Е, сега ще видим, доктор Крос. Сега ще видим дали мога да се сравнявам с Джак и Джил и с останалите. Наблюдавай много внимателно. Може и да научиш нещо.

През следващия час и нещо много хора ще разберат, че не трябва да подценяват Дани Будро, никога вече да не го пренебрегват.

Той прекоси Пета улица, като внимаваше да не излиза от сянката на дърветата. Шмугна се в добре поддържания двор, който граничеше с къщата на Крос.

Беше тринайсетгодишен, но дребен за възрастта си. Метър и петдесет и седем висок и само петдесет и три кила. Не изглеждаше кой знае как. Другите ученици го наричаха „мухльо“, защото всеки път се обливаше в сълзи, когато го дразнеха, което се случваше почти непрестанно.

За Дани Будро адската седмица^[1] бе продължила през цялата учебна година. Не, през целия му живот. Господи, каква искрена наслада бе изпитал, убивайки Съмнър Мор! Все едно че бе затрил цялото проклето училище!

Докато чакаше срещу къщата на Крос, той размаза сиви сенки за очи по лицето, врата и ръцете си. Беше облечен в тъмни джинси и черна риза, с тъмна релефна маска за лице, изработена от дървесна кора. Трябваше да придобие подходящ вид за този негърски квартал. Е, никой не му бе обърнал особено внимание на Шеста улица, нито дори докато вървеше по Е стрийт на път за Пета.

Дани Будро докосна дръжката на полуавтоматичния „Смит & Уесън“ в дълбокия джоб на пончото си. Пистолетът имаше дванайсет патрона. Беше зареден. Предпазителят бе свален. Той отново захлипа. Горещи сълзи се търкаляха по страните му. Избърса ги с ръкав. Стига вече, мухльо!

Той извършваше безупречни убийства.

[1] Седмицата, изпълнена с изпитания, непосредствено преди приобщаването към някаква общност в училище или в колежа. — Б.пр.

↑

84.

Вече нищо на този или на онзи свят не беше в състояние да спаси готиното малко семейство на Алекс Крос. Те бяха следващите, които трябваше да умрат. Това бе ходът, който му предстоеше.

Дани Будро се промъкна предпазливо по стъпалата на задната веранда на къщата. Не издаде нито звук. Можеше да бъде дяволски добър кадет, когато му се наложеше. Отличен млад войник. Тази вечер бе на маневри, това бе всичко. Имаше нощна мисия.

Открий и разруши.

Не долови никакви шумове откъм къщата. Никаква късна телевизия. Никакви Летерман, Джей Лено, Бивъс и Бътхед или реклами на уреди за домашно трениране. Нямахте и свирня на пиано. Това може би означаваше, че Крос също спи. Тъй да бъде. Сънят на мъртвите.

Той докосна топката на вратата и незабавно изпита неистово желание да свие пръсти. Усети метала върху кожата си като сух лед. Все пак издържа. Завъртя топката бавно, много бавно. После я дръпна към себе си.

Проклетата врата беше заключена! По някаква идиотска причина той бе решил, че няма да е така. Пак можеше да влезе в къщата през тази врата, но не беше изключено да издаде някакъв шум. Не беше идеално.

Реши да мине отпред и да провери положението там. Знаеше, че има и друга веранда. С пиано. Крос свиреше там блус, но за доброто докторче тъжните песни едва започваха. След тази нощ остатъкът от живота му щеше да бъде един блус, и нищо повече.

Вътрешността продължаваше да тъне в пълна тишина. Той знаеше със сигурност, че Крос не е преместил семейството си на безопасно място. Това показваше още по-голямо неуважение. Крос не се боеше от него. А трябваше. По дяволите, само при мисълта за него Крос трябваше да пълни гащите от страх!

Дани Будро се пресегна, за да пробва вратата на лятната веранда. Младият убиец бе плувнал в пот. Едва успяваше да си поеме дъх.

Виждаше най-ужасния си кошмар, а неговите кошмари бяха наистина зловещи.

От упор втренчено го гледаше инспектор Джон Сампсън! Черният гигант седеше там на верандата. Чакаше го. Седеше си там нафукан като звяр.

Спипаха го! Господи! Бяха му заложили капан. И той падна в него като пълен идиот.

Само че, ей, почакай, по дяволите! Чакай малко! Нещо не беше наред с тази картина.

Дани Будро премигна и се вгледа отново. Напъна се с всички сили. В голямото кресло до пианото Сампсън спеше!

Краката му по чорапи бяха вдигнати на табуретка. Пистолетът му бе оставен на малка масичка на около трийсетина сантиметра от дясната му ръка. Пистолетът в кобур!

Дани Будро се беше вкопчил на живот и смърт в топката на вратата. Не помръдваше. Гърдите го боляха, сякаш бяха премазани от удар.

Какво да прави? Какво да прави? Какво, по дяволите, да направи?

Мисълта му се движеше с милион мили в секунда. Толкова много варианти нахлуха в мозъка му, че той почти изключи.

Искаше да се хвърли върху Сампсън. Да се втурне напред и да пречука горилата. После да изтича горе и да види сметката на семейството. Толкова много го желаше, че мисълта за това пламтеше в него, изгаряше вътрешността на мозъка му, изпаряваше мисловните му вълни.

Плъзна се вътре и после вън от съзнанието си на военен. Логиката над всичко. Той знаеше какво трябва да направи.

Дори по-бавно, отколкото бе изкачил стъпалата, отстъпи назад от вратата на верандата.

Може би щеше да успее да уцели горилата и да му пръсне мозъка. Но можеше и да не успее.

Не, нямаше да се излага на риск. Предстояха му твърде много забавления, твърде много игри, за да се провали толкоз евтино. Той вече имаше предостатъчно опит. И ставаше все по-добър.

Изчезна в нощта. Имаше други възможности, друга работа, за която би могъл да се погрижи. Дани Будро се бе развилнял из

Вашингтон и това страхотно му харесваше. По-късно щеше да има достатъчно време за Крос и тъпото му семейство.

Вече бе забравил, че само преди минути щеше да си изплаче очите. Не си беше вземал лекарствата от седем дена.

Омразният, противен депакот, противният илач за разстроена психика. Отново носеше любимата си памучна блуза с надпис. Щастлив, щастлив. Радост, радост.

85.

Събудих се внезапно, целият треперещ. Кожата ми беше настръхнала, а сърцето ми биеше до пръсване.

Лош сън? Нещо ужасно, действително или въображаемо? Стаята тънеше в непрогледен мрак, всички лампи бяха угасени и ми трябваше секунда, за да съобразя къде, за Бога, се намирам.

После се сетих. Спомних си всичко. Бях член на екипа за охрана на президента, само дето президентът бе решил да направи задачата ни още по-трудна, отколкото беше необходимо. Бе решил да предприеме пътуване извън Вашингтон, да покаже, че не се страхува от терористи и разни там фанатици.

Бях в Ню Йорк, в хотел „Уолдорф-Астория“ на Парк авеню. Джак и Джил също бяха в Ню Йорк. Бяха толкова уверени в себе си, че ни бяха пратили уведомителна картичка.

Потърсих опипом лампата на нощното шкафче и после проклетия ключ. Накрая го щракнах. Погледнах часовника върху нощното шкафче. Три без пет.

— Страхотно — прошепнах под нос. — Направо жестоко. Помислих да се обадя на децата във Вашингтон. На Нана.

Не беше сериозна идея, но ми мина през ума. Сетих се за Кристин Джонсън. Дали да ѝ звънна? Категорично не! Но си го помислих и идеята да поговоря с нея определено ми допадна.

Накрая навлякох панталони в защитен цвят, една пораздърпана памучна фланелка и чифт изтъркани маратонки. Разходих се из хотела. Имах нужда да изляза от своята хотелска стая. Необходимо ми беше да се измъкна от собствената си кожа.

„Уолдорф-Астория“ тънеше в дълбок сън. Както си му беше редът. Само дето много напрегнати агенти от Тайната служба бяха разположени навсякъде, във всеки коридор, през който минах. Президентският наряд бдеше на нощния си пост. Бяха предимно мъже с атлетичен вид. Към нюйоркския екип бяха назначени само две-три жени.

— На среднощен крос в центъра на Ню Йорк ли, инспектор Крос? — попита ме един от агентите от Тайната служба, докато минавах покрай него. Беше жена на име Камил Робинсън, сериозна и много всеотдайна, каквито, изглежда, бяха повечето от агентите.

— Мисълта ми е будна и препуска, това е сигурно — отвърнах аз и успях да пусна една усмивка. — Ще потичам до сутринта. Вие добре ли сте? Да желаете кафе или нещо друго?

Камил поклати глава и остана сериозна. Кучетата пазачи могат да бъдат и женски. Срещал съм такива.

Няколко мисли продължаваха да ме измъчват, докато се разтъпквах из потъналия в загадъчна тишина хотел. Съзнанието ми препускаше твърде разгорещено.

Убийството на Шарлот Кинси бе един обезпокоителен къс от мозайката. То спокойно можеше да бъде извършено от някой друг, а не от Джак и Джил. Възможно ли беше да има трети убиец? Защо трябваше да съществува такъв? И каква беше неговата роля?

Продължих нататък по друг дълъг коридор, следвайки друга нишка на мисълта си.

Ами ако става въпрос за по-голяма и по-сложна конспирация? Далас и Джон Ф. Кенеди? Лос Анджелис и Робърт Ф. Кенеди? Мемфис и д-р Мартин Лутър Кинг? Къде ме водеше тази безумна и потискаща линия на мисълта? Списъкът на възможните конспиратори бе невероятно дълъг, а и бездруго аз нямах нужните източници, за да се добера до повечето заподозрени. Конспирациите съществуваха и не биваше да се забравя, че трийсет години след убийствата на двамата Кенеди никой не споделяше убеждението, че кое да е от тях е разкрито.

Колкото повече се заравях в теории за конспирация, толкова по-ясно си давах сметка, че да се стигне до същността е почти невъзможно. Със сигурност досега никой не бе успял. Бях разговарял с няколко души в Архива и Изследователския център във Вашингтон и знаех, че те бяха стигнали до абсолютно същото заключение. Или до задънена улица.

Влязох в коридора на двайсет и първия етаж, където спеше президентът. Прониза ме смразяващата мисъл, че той може да е мъртъв в стаята си, че Джак и Джил вече са нанесли своя удар и са оставили съобщение — поредното стихотворение, което щяхме да открием сутринта.

— Всичко наред ли е? — попитах агентите, застанали точно пред вратата на президентския апартамент.

Те ме изгледаха внимателно, сякаш се питаха: „Този пък какво търси тук?“

— Засега — отвърна сухо един от тях. — Тук няма проблеми.

Накрая направих пълен кръг и се отправих обратно към стаята си. Беше малко преди четири призори.

Влязох тихо. Легнах на леглото. Замислих се за разговора си със Сампсън по-рано същата вечер, след като чух за убийството на Съмнър Мор. Очевидно момчето не беше убиецът от „Соджърнър Трут“. Опитах се повече да не мисля, за който и да е от случаите.

Накрая се унесох и успях да дремна до шест, когато радиочасовникът до главата ми прозвуча като аларма при пожар.

Зазвуча рок. „К-рок“ в Ню Йорк. Хауърд Стърн^[1] ми говореше. Беше работил във Вашингтон преди години. Хауърд каза:

— Президентът е в града. Възможно ли е Джек и Джил да са далеч?

Всички знаеха за посещението. Президентската колона през Манхатън тръгваше в единайсет. „Дилижансът“ бе готов да потегли отново.

[1] Скандален радиоводещ. — Б.пр. ↑

В Ню Йорк щеше да се твори история. Най-малкото моментът бе критичен. Играта бе престанала да бъде игра.

Джак тичаше с енергична равномерна крачка през Сентръл Парк. Беше малко преди шест сутринта. Той бе излязъл да си прави кроса веднага след пет и половина. Мисълта му бе ангажирана с много неща. Решаваният ден най-сетне бе настъпил. Ню Йорк бе военната зона и той не можеше да си представи по-добра.

Тичаше по Пето авеню в южна посока. Оттам отправи поглед към удивителния силует на Манхатън, очертан на небосклона. Над начупената линия от сгради небето имаше цвят на въглен, гледан през цигарена хартия. Огромни валма от дим се извисяваха, бълвани от модерните сгради, така характерни за края на века.

Всъщност беше дяволски красиво. Почти възхитително. Различно от обичайното му мнение за Ню Йорк. И все пак бе просто фасада. „Също като Джак и Джил“ — помисли си той.

Докато тичаше редом с един син градски автобус надолу по Пето авеню, той мислено се питаше дали съществува възможността да умре през следващите няколко часа. Трябваше да бъде готов за това, да бъде подготвен за всичко.

Окончателният план бе смъртоносен и сигурен, доколкото в тези неща можеше да се говори за сигурност. Той не вярваше, че има вероятност мишената да оцелее след това нападение. Никой не би могъл. Щеше да има и други жертви. Това бе война в края на краищата, а на война умират хора.

Най-накрая излезе от парка на Пето авеню и Петдесет и девета. Продължи да тича в южна посока, като непрекъснато ускоряваше крачка.

Няколко секунди по-късно влезе в официалното и красиво фоайе на хотел „Пенинсюла“ на Западна петдесета улица. Беше шест и десет сутринта. Хотелът се намираше на малко повече от двацет пресечки от Медисън Скуеър Гардън, където президентът Бърнс трябваше да се появи по разписание в единайсет и двацет и пет. „Ню Йорк Таймс“

току-що бе донесен във фоайето. Той мярна заглавието: УБИЙЦИТЕ ДЖАК И ДЖИЛ ПРЕДИЗВИКВАТ СТРАХ В НЮ ЙОРК ПО ВРЕМЕ НА ПРЕЗИДЕНТСКАТА ВИЗИТА. Той бе впечатлен. Дори „Таймс“ бе на гребена на вълната.

После Джак видя Джил. Тя пристигна точно навреме във фоайето. Винаги бе точна. Появи се в хотела точно по плана. Винаги действаше в съответствие с определен план.

Беше облечена в анцуг в сребристо и синьо, но не изглеждаше като човек, хвърлил пот на идване от „Уолдорф“. Той се запита дали е тичала или вървяла. Или може би дори е хванала такси?

По нищо не даде да се разбере, че я познава. Качи се в един свободен асансьор и се отправи към своя етаж. Сара щеше да вземе следващия.

Влезе в стаята си и я изчака. Единствено почукване на вратата. Идваше по разписание. По-малко от шейсет секунди след него.

— Изглеждам ужасно — каза тя. Първите думи на Сара. Бе толкова типично за нейния обезличителен тон, за отношението, което имаше към себе си, за безкрайната ѝ уязвимост.

— Нищо подобно — успокои я той. — Изглеждаш красива, защото си красива. — И все пак тя не беше в най-добрия си вид. Личеше ѝ нечовешкото напрежение от последните няколко часа. Лицето ѝ представляваше маска на тревога и съмнение, с твърде много грим, аркансил и ярко червило. Беше напръскала с лак русите си коси и те изглеждаха сухи и чупливи.

— В „Уолдорф“ вече се тресат — докладва му тя. — Сигурни са, че днес непременно ще бъде направен опит за убийството на президента. Готови са за това или поне така си мислят. Пет хиляди редовни служители от нюйоркската полиция плюс Тайната служба и ФБР. Цяла армия.

— Нека си мислят, че са подготвени — каза Джак. — Много скоро ще видим. Ела сега тук — усмихна се той. — Изобщо не изглеждаш ужасно. Изглеждаш пленителна. Мога ли да те пленя?

— Сега? — възпротиви се немощно Сара. Бе шепот. Толкова крехка, уязвима и несигурна. Но не можеше да устои на неговата силна, вдъхваща увереност прегръдка. Никога не бе му устоявала. Това също бе част от плана. Всичко бе предвидено, поради което всякакъв провал бе изключен.

Той съблече тениската си, откривайки лъснали от пот гърди. Къдриците му също бяха влажни. Притисна я до себе си. Тялото ѝ плътно прилепна до неговото. Пулсът им стана шеметен. Джак и Джил. В Ню Йорк. Тъй близо до края.

Той чувстваше как ритъмът на сърцето ѝ се ускорява, като на малко преследвано животно. Беше ѝ невъзможно да се овладее. Беше толкова уплашена, и съвсем основателно.

— Моля те, кажи ми, че ще се видим отново, дори и да не е истина. Кажи ми, че всичко няма да свърши след днешния ден, Сам.

— Няма да свърши. И аз в момента съм уплашен не по-малко от теб. Това е съвсем естествено. Ти си толкова здравомислеща. Дватама си приличаме в това отношение.

— След няколко часа напускаме Ню Йорк. Цялата тази история с Джак и Джил ще бъде зад гърба ни — прошепна тя. — О, аз наистина те обичам, Сам. Толкова те обичам, че ме обзема страх.

Страшно си беше. Повече, отколкото Сара можеше да предположи. По-страшно, отколкото някой можеше или щеше да разбере.

Бавно и внимателно той измъкна един рюгер от задната част на спортните си гащета. Ръцете му бяха влажни от пот. Задържа дъха си. Насочи пистолета към главата на Сара и стреля под лек ъгъл в слепоочието ѝ. Единствен изстрел.

Професионална езекуция.

Без страст. Почти без страст.

Пистолетът бе със заглушител. Звукът, който се разнесе в хотелската стая, наподобяваше леко, слабо изплюване. Рязкото съприкосновение с 9-милиметровия патрон я изтръгна от прегръдката му. Той потръпна неволно, когато погледна безжизненото тяло върху хотелския килим.

— Това е краят — каза той. — Краят на болката в твоя живот, на цялата горчивина и обида.

Постави последната бележка в дясната ръка на Джил. После стисна юмрука ѝ тъй, че бележката се смачка съвсем естествено. Държеше ръката на Сара за последен път.

„След него търколи се долу Джил“ — помисли си той за думите от детското стихче.

Но Джак нямаше да се провали.

ЧАСТ ШЕСТА
НИКОЙ ВЕЧЕ НЕ Е В БЕЗОПАСНОСТ

87.

Дебелият доклад в ръцете ми бе озаглавен „Посещението на президента на Съединените щати. Ню Йорк, 16 — 17 декември.“ Възлизаше на 89 страници и включваше буквално всеки момент от слизането на президента на летище Ла Гуардия до повторното му качване на борда приблизително в два следобед и отпътуването му обратно за Вашингтон.

В страниците се включваха и скици буквално на всички места, които щяха да бъдат посетени от президента: летище Ла Гуардия, хотел „Уолдорф-Астория“, „Фелт форум“ в Медисън Скуеър Гардън, маршрутът на автоколоната, другите възможни пътища.

В доклада на Тайната служба се отбелязваше:

10:55. Президентът и госпожа Бърнс се качват в колата.

Забележка: Президентът и госпожа Бърнс преминават през кордон от редовни служители на нюйоркската полиция в хотел „Уолдорф-Астория“.

11:00. Автоколоната напуска „Уолдорф“ по маршрут (код С) към Медисън Скуеър Гардън, „Фелт форум“.

Неогласено пристигане.

Никакво отразяване в пресата.

Ангажирах съзнанието си с главоблъсканицата за Джек и Джил, докато времето наближаваше президентът да напусне „Уолдорф“ и да потегли към центъра с ескорт от лимузини, полицейски радиоколи и мотоциклети. През последните три дни ФБР, Тайната служба и полицията на Ню Йорк си сътрудничеха за провеждането на крупен план, целящ залавянето на Джек и Джил, ако последните наистина се появят в Медисън Скуеър Гардън. Близо хиляда цивилни агенти и инспектори щяха да бъдат вътре за речта на президента. Ние всички изпитвахме съмнения, че това бе достатъчна гаранция за защита.

Цяла сутрин в главата ми се въртеше една тревожна и натрапчива мисъл: *Никой не може да спре куршума на убиец. Никой не може да спре куршума, освен жертвата.*

Какво щяха да направят Джак и Джил? Как щяха да продължат? Смятах, че ще бъдат в Медисън Скуеър Гардън. Подозирах, че плановете им са да свършат работата скоро. И по някакъв начин възнамерявах да избягат.

Президентът и госпожа Бърнс бяха съпроводени до тяхната кола точно в единайсет без пет. Фаланга от десетина агенти от Тайната служба ги охраняваха от апартамента горе в хотела до блиндираната лимузина, която чакаше в подземния гараж.

Аз вървах плътно зад основната ескортираща група. Моята роля тук не беше физически да охранявам президента. Аз вече бях казал на Джей Грейър как според мен щеше да бъде извършен опитът за покушение. Отблизо. И показно. Но те ще разполагат с план за бягство.

Тази сутрин вече имаше промяна в предварителната схема. Никакъв кордон от висши полицаи при задния вход на хотела. Никакви фотографии. Държавният глава бе убеден да не минава за втори път през откритото фоайе на „Уолдорф“.

Наблюдавах как президентът и госпожа Бърнс се качиха в лимузината, за да изминат разстоянието от две мили. Дватамата си държаха ръцете. Трогателен момент за очевидците. Съответстваше на всичко, което знаех за Томас и Сали Бърнс.

Никакви угризения.

Автоколоната потегли точно навреме. Тайната служба наричаше това „официален автоескорт“. Състоеше се от двайсет и осем коли. В шест от тях имаше екипи за противодействие при евентуално нападение. Една кола, „разузнаването“, съдържаше компютри за поддържане връзка с наблюдението на места, представляващи явна заплаха за президента. Питам се дали Джак и Джил разполагат с разписанието. Може би знаеха дори номерата на колите.

Лимузините и колите с преградено място за шофьора излизаха почти под прав ъгъл от стръмния гараж на хотела. Под гумите ни шумно потракваха капаци от канализацията. Маршрутът до залата започваше на Парк авеню, после продължаваше на запад по Четиридесет и седма улица до Петдесета.

Пътувахме заедно с Дон Хамърман две коли след президента. Тази сутрин дори Хамърман бе потиснат и вгълбен в себе си. Нищо не се бе случило до този момент. Възможно ли бе Джек и Джил да са сменили плана си? Беше ли това част от прикриването на следите им? Щяха ли да се покажат на повърхността едва когато вече започнем да се съмняваме, че ще го сторят? Щяха ли да ме изненадат и да нападнат автоколоната?

Наблюдавах всичко от прозореца на колата. Утрото бе странно трансцендентално изживяване. Хората, застанали от двете страни на улицата, бяха възторжени, аплодираха и поздравяваха с радостни викове минаващата колона. Това бе една от причините, поради която президентът бе решил, че не може повече да се крие в Белия дом. Хората, дори и нюйоркчани, искаха късче от него. До този момент той бе добър президент, храбър и популярен.

Кой искаше да убие Томас Бърнс и защо? Съществуваха толкова потенциални врагове, но аз продължавах да се връщам към собствения списък на президента. Сенаторът Глас, вицепрезидентът Махони, няколко реакционери в Конгреса, влиятелни мъже, свързани с Уолстрийт. Той каза, че се опитва да смени системата, а системата жестоко ненавиждаше промяната.

Полицейските сирени виеха и създаваха впечатлението, че са навсякъде около нас. Една пронизителна стена от шум, съвсем подходяща за случая. Очите ми блуждаеха напред-назад между възторжената тълпа и бързо придвижващата се автоколона — президентския ескорт.

Бях част от всичко това и в същото време се чувствах като независим наблюдател. Не можех да не мисля за Джон Кенеди, Робърт Кенеди и д-р Кинг. Миналите трагедии на страната ни. Нашата печална история. Не можех да откъсна очи от „дилижанса“.

Внезапно бях поразен от абсурдната мисъл, че две от трите големи политически убийства останаха неразкрити. Две от трите най-големи убийства на нашия век си останаха загадка.

Гаражът за VIP под Медисън Скуеър Гардън представляваше бункер от бетон, боядисан в натрапчиво бяло. Там трябва да е имало стотина служители от Тайната служба и нюйоркската полиция, дошли да ни посрещнат. Агентите до един носеха слушалки, които ги свързваха с клетъчната мрежа на Тайната служба.

Гледах как Томас и Сали Бърнс бавно излизат от своята бронирана кола. Наблюдавах очите на президента. Той изглеждаше стабилен, уверен и съсредоточен. Може би знаеше точно какво прави: може би неговият начин бе единствено правилният за съществуващото положение.

Бях на десетина стъпки от президента и неговата съпруга. Всеки миг, в който бяха на открито, ми се струваше цяла вечност. В закрития гараж имаше твърде много хора. Всеки от тях би могъл да бъде убиец.

Президентът и Сали Бърнс се усмихваха, разговаряха ведро и непринудено с влиятелни доброжелатели от Ню Йорк. В това отношение и двамата притежаваха безспорни умения. Те разбираха огромната по важност церемониална роля на кабинета. Символизмът и абсолютната власт. Ето защо бяха там. Много ми допадаше тяхното чувство за дълг и отговорност. Нана не беше права за тях. Бях убеден, че са почтени хора, които се опитват да направят каквото е по силите им. Разбрах колко трудна бе работата им. Не си давах сметка за това, преди да отида в Белия дом.

„Всеки един от тези хора би могъл да бъде Джак или Джил“ — не преставах да си мисля аз, докато наблюдавах тълпата.

Кенеди Сентър във Вашингтон... Стрелбата по Шарлот Кинси на публично място, просто ей така. Мисълта ми непрестанно се връщаше към онова убийство. Нещо се бе случило там, нещо, уличаващо Джак и Джил.

Започнахме да се изкачваме нагоре към претъпканата зала.

Ако Джак и Джил искат да умрат, могат да го постигнат тук.

И все пак ми се струваше, че разполагат с план да се измъкнат невредими. Това бе един техен неизменен модел. Не проумявах как може да се случи наред Медисън Скуеър Гардън, в случай че изберат да атакуват на това място.

Истинските Джак и Джил, президентът и първата дама на Съединените щати бяха пристигнали. Навреме.

88.

Капчица пот бавно се отрони от връхчето на носа ми. На гърдите ми сякаш се бе тръснал самосвал.

Оглушителният шум, изпълващ аудиторията в сградата от стомана и бетон, се прибавяше към нарастващата суматоха и хаос. С влизането ни заляха децибели, които значително надхвърляха прага на оглушаване. По времето, когато пристигнахме, в залата вече имаше десетина хиляди души.

Отправих се към главния подиум заедно с останалия антураж по охраната. Агенти от Тайната служба, ФБР, служители от военната полиция и от нюйоркската полиция бяха разположени навсякъде около президента. Огледах се навсякъде за Кевин Хокинс. Надявах се с него да е Джил.

Докато влизаше в огромната зала, президентът не допусна нито една несигурна усмивка или стъпка. Спомнях си думите му: „Не бива да се позволява заплахата от страна на двама невменяеми да разстрои управлението на Съединените щати.“

В сградата бе топло, а аз се къпех в студена пот. Бяхме на по-малко от трийсет метра от масивния подиум, изпълнен със знаменитости и известни политици, включително губернаторът на щата и кметът.

Отвсякъде проблясваха ослепителните светкавици на фотоапаратите, от всевъзможни ъгли. От един от микрофоните на сцената се разнесе рязко прашене. Наместих петолъчката на левия ревер на костюма си. Беше в специален кодов цвят за деня. Идентифицираше ме като част от екипа на Тайната служба. Цветът за деня бе зелен. За надежда?

Досега Джак и Джил бяха спазвали обещанията си. Може би бяха намерили начин да внесат оръжие в залата. В този огромен амфитеатър в момента имаше над хиляда пистолета, плюс снайпери и помпи. Последните бяха на полицията и на други служители по сигурността.

Всеки един от тях можеше да е Джак или Джил.

Всеки един от тях можеше да е Кевин Хокинс.

Дон Хамърман беше до мен, но наоколо бе прекалено шумно, за да можем да си говорим с височина на тона, доближаваща нормалната. От време на време се навеждахме един към друг и си крещяхме в ушите.

Дори в подобни моменти бе невъзможно да се долови нещо повече от откъслечна дума или фраза.

— Твърде дълго върви към сцената! — каза Хамърман. Мисля, че това бяха думите му.

— Знам. Какво искаш да кажеш? — изкрещях в отговор.

— Наблюдавай тълпата — извика на свой ред той. — Ще се юрнат като обезумяло стадо в момента, в който видят изваден пистолет. Президентът остава твърде дълго сред тълпата.

Беше прав, естествено. Президентът като че ли предизвикваше Джак и Джил. И все пак можеше да ни провърви със заложения капан в претъпканата зала.

Внезапно тълпата наистина се люшна шеметно напред! В следващия миг започна да се разделя.

— Убийте кучия син! Убийте го! — чух викове един-два реда пред нас. Движех се бързо, пробивайки си път с блъскане и дърпане, устремен напред.

— Внимавай бе, копеле! — изкрещя ми в лицето една жена, извърщайки се към мен.

— Убийте го незабавно! — чух някъде отпред.

— Пуснете ме да мина! — изревах с пълно гърло. Мъжът, предизвикал сцената, бе с руса коса до раменете. Беше с широка черна канадка и с черна раница на гръб.

Сграбчих го в мига, в който още някой го бе докопал от другата страна на пътеката. Съборихме го рязко. Черепът му изхрущя при удара в циментовия под.

— Нюйоркска полиция! — извика другият, който държеше русия.

— Вашингтонска полиция, наряд към Белия дом — извиках аз в отговор. Вече притисках заподозрения към пода. Нюйоркското ченге пък бе натикало пистолета си в лицето му.

Русият не ми приличаше на Кевин Хокинс, но нямаше начин да съм сигурен и не можехме да си позволим рискове. Трябваше да го обезвредим.

— Убийте копелето! Убийте президента! — продължаваше да крещи русият.

Беше абсолютно побъркан, всичко беше побъркано, не само оня тъпанар на пода.

— Наранихте ме! — разкрещя се той към мен и към нюйоркското ченге. — Ударихте ми главата!

Побъркан?

Имитатор?

Отклоняване на вниманието?

Кевин Хокинс без никакви затруднения бе заел предна позиция в шумната претъпкана аудитория.

Хокинс сега бе висока брюнетка, облечена в тъмносин костюм от сако и панталони. Не изглеждаше като първа красавица, трябваше да признае, но тъкмо поради това имаше много по-малка вероятност да привлече нечие внимание.

Освен това притежаваше напълно автентична лична карта от федералното бюро за разследване. Според нея той бе Линда Коул, специален агент от Ню Йорк. Фотожурналистът седеше на мястото на Линда Коул на шестия ред и спокойно наблюдаваше тълпата.

Щрак.

Щрак.

Направи мислено няколко снимки, една след друга, предимно на конкуренцията си. ФБР, Тайната служба, Нюйоркската полиция. Всъщност той не смяташе, че има действителна конкуренция.

Камикадзе. Кой можеше да го спре? Никой. Може би само Господ. А може би и Господ беше безсилен.

И все пак бе впечатлен от числеността на опозицията. Тази сутрин правеха сериозни опити да провалят Джак и Джил. И кой знае? Може би щяха да успеят с численото си превъзходство и огнева мощ. И по-странни неща се бяха случвали.

Хокинс просто не вярваше, че това е възможно. Последният им реален шанс бе преди той да се вмъкне в сградата, не и сега. Фотожурналистът срещу ФБР, Тайната служба, Щатските шерифи и нюйоркската полиция. Струваше му се достатъчно разумно. Играта изглеждаше съвсем честна.

Усилените им приготовления му изглеждаха като пародия. Той чакаше да се появи мишената.

От високоговорителите се разнесе химнът и Хокинс започна да ръкопляска заедно с останалите. Беше патриот в края на краищата. Вероятно никой нямаше да повярва на това след днешния ден, но той знаеше, че е истина.

Кевин Хокинс бе един от последните истински патриоти.

90.

В гърдите ми бушуваше огън. Придвижвах се бързо през тълпата, търсех Кевин Хокинс навсякъде.

Всеки нерв в тялото ми бе изопнат и гореше. Дясната ми ръка бе върху твърдата дръжка на моя глок. В огромната шумна тълпа пистолетът изглеждаше някак незначителен.

Бях успял да стигна до втория ред, точно от дясната страна на подиума, който бе висок около метър и половина. Светлината в залата като че ли започна да намалява. Но може би това се случваше само в собствената ми глава. Светлината в душата ми?

Президентът тъкмо се качваше по сивите метални стълби. Той стисна ръката на някакъв сподвижник. Потупа друг по рамото. Изглежда бе изтикал от съзнанието си мисълта за грозящата го опасност.

Сали Бърнс изкачи стълбите преди съпруга си. Виждах ясно чертите ѝ. Потисках мисълта, че вероятно същото се отнася и за Джак и Джил. Агентите на Тайната служба сякаш бяха заели цялото пространство около сцената.

Бях там, когато най-сетне се случи. Бях толкова близо до президента Бърнс. Джак и Джил удариха с неподозирана сила.

Избухна бомба. Невероятен по сила гръм се разнесе близо до сцената, може би дори върху самата сцена. Експлозията бе съвсем неочаквана за телохранителите, които заобикаляха президента. Избухна вътре в защитения периметър.

Бомба вместо изстрели! Въпреки че сутринта залата бе щателно претърсена за взривни устройства. Втурнах се напред, но не преставах да разсъждавам. Забелязах, че ръката ми кърви. Вероятно от ранната схватка със смахнатия, но не беше изключено и да е от бомбата.

Последва поредица от действия, при това възможно най-лошата, и то с удивителна скорост. Навсякъде в тълпата започнаха да изскачат пистолети и пушки за контрол над безредиците. Изглежда никой не

беше наясно къде и как бе избухнала бомбата, нито какъв е точният размер на предизвиканите щети.

Всички от сцената и първите двајсет реда се хвърлиха на пода.

Гъст черен дим се стелеше на талози и пълзеше към тавана, стъкления покрив и подпорните стоманени греди.

Въздухът беше наситен с миризма на горяща човешка коса. Отвсякъде се носеха писъци. Не можех да преценя колко са ранените. Вече не виждах и президента.

Бомбата се бе взривила близо до сцената. Твърде близо до мястото, където бе стоял президентът Бърнс, където се бе ръкувал и разменял дружелюбни реплики само преди броени секунди. Ушите ми продължаваха да бучат.

Пробивах си път към сцената като обезумял. Нямах начин да разбера колко са ранените или дори убитите от взрива. Все още не можех да определя местоположението на президента и госпожа Бърнс заради дима и телата, които неистово се блъскаха пред мен. Телевизионни оператори се опитваха да се доберат до сцената на бедствието.

Накрая забелязах група агенти от Тайната служба, сключили здрав обръч около президента. Вдигнаха го на крака. Томас Бърнс бе жив. Агентите го поведоха навън от застрашената зона. Служеха като жив щит за президента, който, изглежда, не беше ранен.

Извадих глока си, насочих го към тавана за по-сигурно и изкрещях: „Полиция!“

Същото сториха още няколко агенти от Тайната служба и инспектори от нийоркската полиция. Представяхме се един пред друг. Опитвахме се да не бъдем застреляни и да не застреляме никого в ужасяващата суматоха. Няколко души в тълпата крещяха истерично.

Продължавах да си проправам път към югозападния страничен изход на залата, който бяха използвали от Тайната служба, за да въведат президента в залата. Аварийният маршрут за изтегляне бе предварително уточнен.

От другата страна на светещия в червено знак „изход“ следваше дълъг бетонен тунел, който водеше към паркинга за специални гости, разположен в частта на сградата откъм реката. Навсякъде чакаха бронирани коли. Един глас в съзнанието ми крещеше, призоваваше за внимание, докато се придвижвах напред. Джак и Джил винаги са били

с един ход пред нас. Те не го уллучиха! Защо не го уллучиха? Те не правят грешки.

Бях на по-малко от единайсет метра от президента и охранителите му от Тайната служба, когато внезапно ми проблесна, когато най-накрая проумях онова, което бе убягнало на всички останали.

— Променете маршрута! — изкрещях с пълен глас. — Променете аварийния маршрут за изтегляне!

91.

Никой не чу вика ми. В суматохата аз самия едва долових думите си. Имаше прекалено много шум и объркване във вътрешността на Медисън Скуеър Гардън. Все пак продължих напред, следвайки пряко сили фалангата, която изглеждаше като меле на финален мач от моята стратегическа позиция.

— Променете аварийния маршрут за изтегляне! Променете аварийния маршрут! — продължавах да крещя аз.

Накрая стигнахме до боядисания в бяло бетонен тунел. Всеки звук отекваше странно в стените. Бях зад последния агент от Тайната служба.

— Не продължавайте по този път! Спрете президента! — не преставах да крещя без полза.

Тунелът бе препълнен със закъснели специални гости и дори още телохранители. Напредвахме срещу големия прилив, идващ отвън.

Вече бе твърде късно за смяна на маршрута. Пробивах си път през тълпата, като се приближавах все повече и повече към президента и госпожа Бърнс. Отчаяно търсех в навалищата лицето на Кевин Хокинс. Все още имаше шанс да го спрем.

На всяко лице, което поглеждах, бе изписан шок. Очите, които виждах пред себе си, бяха разширени от страх и се взираха изпитателно в моето лице. Внезапно в средата на тунела се разнесоха няколко гърмежа. Изстрели!

Пет изстрела попаднаха в стегнатата фаланга от хора около президента. Някой бе проникнал в защитния периметър. Тялото ми се сгърчи, сякаш бяха улучили самия мен.

Пет изстрела. Три бързи, после още два.

Не можех да видя какво се бе случило отпред, но неочаквано в ушите ми отекна най-ужасният звук. Пронизителен скръбен писък, вопъл на умряло.

Писъкът идваше от мястото, където за последен път бях зърнал бегло президента Бърнс, където само преди броени секунди бяха попаднали куршумите. Започнах да се блъскам в тълпата с цяло тяло, с

цялата си тежест, мъчейки се да се добера до епицентъра на това безумие.

Чувствах се така, сякаш се опитвах да изплувам, да се изтръгна от хватката на плаващи пясъци, да се освободя. Беше почти невъзможно да вървя, да се бутам, да си проправям път.

Пет изстрела. Какво се бе случило там отпред?

В този миг разбрах. В един миг видях всичко.

Устата ми бе пресъхнала. Очите ми сълзяха. Тунелът изведнъж бе станал неестествено тих. Президентът Бърнс лежеше на сивия циментов под. Обилна кръв се стичаше на вади и все повече се просмукваше в бялата му риза. Дясната страна на лицето му бе обляна в яркочервена кръв, а може би раната бе високо на шията му. От мястото си не можех да преценя точно.

Изстрели. В стил екзекуция. Професионален удар.

Тръгнах напред, грубо изблъсквайки хората от пътя си. Видях Дон Хамърман, Джей Грейър и после Сали Бърнс. Сякаш всичко ставаше в забавен каданс.

Сали Бърнс се опитваше да стигне до съпруга си. Първата дама, изглежда, не бе ранена. И все пак се питах дали и тя не бе мишена. Агентите на Тайната служба не пускаха госпожа Бърнс, опитвайки се да я предпазят. Искаха да я държат далеч от кръвопролитие, от съпруга ѝ, от всякаква възможна опасност.

Тогава видях и второ тяло.

Една жена лежеше до президента. Бе простреляна в дясното око. Имаше и втора рана в гърлото. Изглежда бе мъртва. До простряното ѝ тяло се търкаляше полуавтоматичен пистолет.

Убиецът? Джил? Кой друг?

Погледът ми отново бе привлечен от застиналото тяло на Томас Бърнс. Опасявах се, че вече е мъртъв. Не можех да бъда сигурен, но предполагах, че е улучен най-малко три пъти. Видях как Сали Бърнс най-сетне се добра до тялото на съпруга си. Ридаеше неудържимо. И не бе единствената.

92.

Джак седеше неподвижен и спокойно наблюдаваше суматохата от коли и каравани, долепени броня до броня, в задръстването на Уест стрийт близо до входа на нийоркския тунел Холанд.

От всички страни на черния му джип долиташе дрезгавото ломотене на радиостанциите. Наблюдаваше тревожните и слисани лица в колите. Една жена в тревистозелена кола бе обляна в сълзи. Хиляди клаксони пищяха като банши^[1], развилнели се из центъра на града.

Джак и Джил на Хълма се качиха. Сега вече всички знаеха защо, или поне така си мислеха.

Опита се да не мисли за Сара Роузън, когато най-сетне навлезе в дългия, клаустрофобичен тунел, който се виеше като змия под река Хъдзън. След тунела пое на юг по магистралата към Ню Джърси. След това към Делауеър и на юг.

Сара бе миналото, а миналото нямаше значение. Миналото не съществуваше. То бе само урок за бъдещето. Сара я нямаше. Но той не преставаше да мисли за горката Сара, докато се хранеше в ресторантчето до изхода на магистралата край Таливил. Важно бе да скърби. За Джил, не за президента Бърнс. Тя струваше повече от дузина Бърнсовци. Беше свършила добра работа, почти безупречна, макар че от самото начало просто бе използвана. Сара Роузън бе негово оръдие. Тя бе неговите очи и уши в Белия дом. Тя бе негова любовница. Бедната Сара.

Докато приближаваше Вашингтон към седем часа същата вечер, той се закле повече да не сантименталничи по Сара. Знаеше, че може да го стори. Беше в състояние да контролира своите мисли и емоции. Превъзхождаше Кевин Хокинс, който наистина се бе оказал много добър воин. Той беше Джак.

Но Джак вече не съществуваше.

Вече не беше и Сам Харисън. Сам Харисън бе просто фасада, необходимо прикритие, част от сложен план. Сам Харисън вече не съществуваше.

Сега животът му отново можеше да стане обикновен и предимно хубав. Почти си беше у дома. Беше изпълнил своята мисия. Беше успял.

После той вече си бе у дома и паркира на познатата алея. Видя малкото си момиченце, което изтича от къщата с разпилени руси коси. След него и съпругата си, която също тичаше. По страните ѝ се стичаха сълзи. Както и по неговите. Не се боеше да плаче. Вече не се боеше от нищо.

Слава тебе, Господи, войната най-после беше свършила. Врагът, злият враг, бе мъртъв. Добрите бяха победили и сега най-скъпият начин на живот на земята бе съхранен за малко по-дълго, в името на живота на собствените му деца.

Никой никога нямаше да узнае защо и как се бе случило, нито кой наистина бе отговорен за това.

Също както с Джон Кенеди в Далас.

И Робърт Кенеди в Лос Анджелис.

И Уотъргейт, и Уайтуотър, и почти всички други значими събития от най-новата американска история. Само дето историята не знаеше. Тя бе старателно предпазвана от истината. Това бе американският начин.

— Толкова те обичам! — прошепна задъхано жена му, долепила устни до бузата му. — Ти си моят герой. Ти извърши нещо толкова прекрасно и смело!

Той също вярваше в това. Таеше го дълбоко в сърцето си.

Вече не беше Джак. Джак вече не съществуваше.

[1] Дух в ирландския фолклор, който се явява в образа на ридаеща жена, за да предизвести предстояща смърт в семейството. — Б.пр. ↑

93.

Малко след пладне Тайната служба получи информация от нюйоркската полиция за още едно убийство. Имаха сериозни основания да смятат, че е в пряка връзка с атентата срещу президента Бърнс.

Двамата с Джей Грейър се втурнахме в хотел „Пенсилвания“, който е на една крачка от Пето авеню. Все още бяхме вцепенени от ужаса на отминалата сутрин и не можехме да повярваме, че президентът наистина е прострелян. Въпреки това разполагахме с всички подробности от последното убийство. Една камериерка от хотела бе намерила тяло в апартамент на дванайсетия етаж. В стаята бе оставено и стихче от Джак и Джил. Последното?

— Какво казва полицията? — попитах Джей, докато карах към центъра. — Какви са подробностите?

— Според първоначалния доклад, мъртвата жена вероятно е Джил. Може и да е била убита, а може и да се е самоубила. Убедени са, че бележката е автентична.

Загадките в ужасяващите загадки продължаваха. И тази смърт ли бе част от плана Джак и Джил? Предполагах, че е така, а имаше и още пластове за разравяне — пластове под пластове — преди да достигнем до сърцевината на ужаса.

С Грейър слязохме от един асансьор със златно покритие на етажа, където бе извършено престъплението. Нюйоркската полиция бе навсякъде. Видях лекари от Бърза помощ, хора от групите за бързо реагиране в шлемове с плексигласови предпазители за лицето, униформи, инспектори от отдел „Убийства“. Цареше невероятна суматоха. Безпокоеше ме възможността за объркване на веществените доказателства или за изтичане на информация към пресата.

— Как е президентът? — попита ни един от нюйоркските инспектори, когато пристигнахме. — Някаква информация? Има ли надежда?

— Все още се държи. Разбира се, че има надежда — отвърна Джей Грейър.

После продължихме напред, далеч от групата инспектори.

Най-малко десетина полицаи и агенти на ФБР се бяха натикали в хотелския апартамент. Тревожните полицейски сирени виеха долу от улиците като зла поличба. Ехтеше и камбанен звън, вероятно от катедралата „Св. Патрик“, която се намираше малко по на юг на Пето авеню.

Тялото на руса жена лежеше на плюшения сив килим до неоправено двойно легло. Лицето, шията и гърдите ѝ бяха облени в кръв. Бе облечена в спортно трико в синьо и сребристо.

Чифт очила с метални рамки лежах на килима до маратонките ѝ.

Беше застреляна в стил екзекуция също като първите жертви на Джак и Джил. Един изстрел от упор в главата.

— Тя изобщо фигурирала ли е в някой от списъците на заподозрените? — попитах Грейър. Знаехме, че мъртвата жена се казва Сара Роузън. Тя бе минала през процедурата „чисто минало“ като част от служителите в Белия дом. Бяхме я пропуснали при цели две щателни проучвания.

— Не, доколкото ми е известно. Била е нещо като неделима част от офиса по съобщенията в Белия дом. Всички са харесвали нейната ефективност, нейния професионализъм. Ползвала се е с доверие. Господи, каква каша! Ползвала се е с голямо доверие, Алекс.

Част от лявата страна на лицето ѝ липсваше, откъсната сякаш от ноктите на силен звяр. Джил изглеждаше така, сякаш е била изненадана. Веждите ѝ бяха склучени в дъги. В очите ѝ нямаше страх.

Тя бе имала доверие в убиеца си. Джак ли бе натиснал спусъка? Забелязах петното около раната, сивкавия пръстен. Беше изстрел от упор. Трябва да е бил Джак. Професионално. Без страст. Поредната екзекуция.

Но наистина ли това бе Джил? Задавах си този въпрос, докато стоях приведен над тялото ѝ. Наемният убиец Кевин Хокинс бе умрял в болницата „Св. Винсът“. Знаехме, че е бил преоблечен като агентка на ФБР, за да се вмъкне в Медисън Скуеър Гардън. Беше използвал бомба с обемен взрив. Беше изчакал в тунела към изхода, преоблечен като жена. Каква беше връзката на Кевин Хокинс с тази жена? Какво, по дяволите, ставаше?

— Оставил е стихотворение. Прилича на другите — каза Джей Грейър. Бележката бе в полиетиленово пликче за веществени доказателства. Подаде ми я с думите: — Последната воля и завещание на Джак и Джил.

— Съвършеният атентат — промърморих аз по-скоро на себе си, отколкото на Грейър. — Джак и Джил. И двамата мъртви в Ню Йорк. Случаят приключен, нали така?

Агентът от Тайната служба ме погледна и после бавно поклати глава.

— Този случай никога няма да приключи. Поне докато сме живи.

— Казах го иронично — отвърнах аз. После прочетох последната им бележка.

*Джак и Джил на хълма се качиха,
където Джил стори, каквото те решиха.
Играта свърши.
Каузата на мъртвата Джил
бе справедлива.*

— Да ти го начукам, Джил — прошепнах над мъртвото тяло. — Надявам се да гориш в ада. Дано има отделен ад само за теб и Джак.

Никъде не понесоха новините по-тежко, отколкото във Вашингтон. Томас Бърнс бе обичан и мразен, но принадлежеше на града, особено сега.

Кристин Джонсън бе в шок, както и най-близките ѝ приятели и всичките ѝ познати. Учителите и децата в „Соджърнър Трут“ бяха потресени от случилото се с президента. Беше толкова ужасяващо и зловещо и в същото време тъй непоносимо тъжно и нереално.

Заради атентата всички училища във Вашингтон бяха отменили следобедните си занятия. Тя бе гледала кошмарните телевизионни репортажи за покушението от мига, в който се бе прибрала вкъщи. Още не можеше да повярва на случилото се. Никой не можеше. Президентът все още беше жив. Други съобщения засега нямаше.

Кристин не знаеше дали Алекс Крос е бил в Медисън Скуеър Гардън, но предполагаше, че е бил. Тревожеше се и за него. Харесваше искреността на инспектора, вътрешната му сила, но най-вече неговата състрадателност и уязвимост. Харесваше ѝ как изглежда, как говори, как действа. Освен това ѝ харесваше начинът, по който Алекс възпитаваше сина си Деймън. Това я изпълваше с още по-силно желание да има собствени деца. Двамата с Джордж трябваше да поговорят за това. Двамата с Джордж трябваше да поговорят.

Той се прибра малко преди седем същата вечер, което бе с час-два по-рано от обикновено. Джордж Джонсън работеше усилено като експерт по корпоративно право. Беше на трийсет и седем години и имаше нежно, привлекателно детско лице. Беше добър човек, макар и доста себичен, и честно казано — малко сноб понякога.

Въпреки това Кристин го обичаше. Приемаше добрите и лошите му страни. Тези мисли витаеха в съзнанието ѝ, докато го прегръщаше силно на външната врата. За нея нямаше съмнение. Двамата с Джордж се бяха запознали в университета „Хауърд“ и оттогава бяха заедно. Нещата бяха такива, каквито тя вярваше, че трябва да бъдат, и каквито, доколкото зависеше от нея, щяха да бъдат и занапред.

— Хората още са по улиците и плачат — каза Джордж. След прегръдката той съблече вълненото си сако и разхлаби вратовръзката, но не се качи горе да се преоблече. Тази вечер нарушаваше всичките си обичайни привички. Е, браво на Джордж.

— Не гласувах за президента Бърнс, но случилото се наистина ме разстрои, Крис. Колко жалко.

В очите му имаше сълзи и това отново я разплака.

Джордж обикновено не даваше израз на чувствата си, винаги бе обвит в непробиваема черупка. Сега Кристин се разчувства от вълнението на съпруга си. Беше дълбоко затрогната.

— Плаках няколко пъти — сподели тя на Джордж. — Знаеш ме каква съм. Аз гласувах за президента, но не това е причината. Изглежда, че губим уважението си към всяка институция, към всичко постоянно. Губим уважението си към човешкия живот. И то твърде бързо. Виждам го дори в очите на шестгодишни деца. Виждам го всеки ден в „Соджърнър Трут“.

Джордж Джонсън отново прегърна жена си, прегърна я силно. Със своите метър и осемдесет той бе висок точно колкото нея. Кристин нежно положи глава на рамото му. От нея се носеше леко цитрусово ухание. Беше го носила и в училище. Толкова много я обичаше. Тя не приличаше на нито една друга жена, на нито един от всички онези, които някога бе познавал. Чувстваше се невероятен късметлия, че я притежава, че е заслужил любовта ѝ, че я държи в обятията си.

— Разбираш ли? — попита го тя с желанието да говори с него именно тази вечер. Не искаше да го остави да изчезне за пореден път, както често ставаше.

— Естествено — отвърна той. — Всички го чувстват, Криси. Никой обаче не знае как да сложим край на всичко това.

— Ще направя нещо да хапнем. Можем да гледаме последните репортажи по CNN — накрая предложи тя. — Част от мен не иска да гледа новините, но друга е длъжна да го стори.

— Ще ти помогна за манджата — предложи Джордж, нещо твърде нехарактерно за него. Искаше ѝ се по-често да бъде такъв и да няма нужда от национални трагедии, за да си припомня чувства към нея. Е, много мъже бяха такива, тя знаеше това. В един брак можеше да има и къде-къде по-лоши неща.

Направиха си зеленчукова супа и отвориха бутилка шардоне. Едва бяха привършили с вечерята пред телевизора, когато на входната врата се позвъни. Наближаваше девет. Те не очакваха никого, но от време на време наминаваха съседи.

CNN предаваше от болницата, където бе откаран президентът след атентата. Алекс Крос и още няколко служители от полицията, присъствали на мястото на стрелбата, се мярнаха няколко пъти, но не казаха почти нищо пред камерата. Алекс изглеждаше разстроен, изтощен. Кристин не каза на Джордж, че го познава. Запита се защо. Не беше му казала и за късната визита на Алекс у тях онази вечер. Тогава той спеше. Но Джордж си беше такъв.

Преди той да успее да стане от канапето, звънецът звънна повторно. После пак. Който и да беше, явно нямаше намерение да си тръгва.

— Аз ще отворя, Криси — каза Джордж. — Нямам представа кой, по дяволите, може да звъни по това време. А ти?

— Аз също.

— Добре — каза рязко той.

Кристин усети, че се усмихва. Джордж Нетърпеливия се бе завърнал.

— Идвам, за бога. Идвам, идвам — нареждаше той, докато куцукаше по чорапи към вратата.

Надникна през шпионката, после се обърна с въпросителна гримаса към Кристин.

— Някакво бяло момче.

95.

Дани Будро стоеше на излъсканата, боядисана в бяло веранда на къщата на учителката. Беше облечен в твърде голям за него дъждобран в защитен зелен цвят, който му придаваше вид на по-голям. И всъщност го правеше някак по-впечатляващ. Убиецът от училището „Соджърнър Трут“ от плът и кръв! Сега бе в апогея си. Но дори в това свое суперсвръх настроение той усещаше, че нещо става с него.

Не му беше добре и се чувстваше някак потиснат. Машинката сдаваше багажа. Лекарите не можеха да определят дали при него ставаше въпрос за маниакалнодепресивна психоза или за поведенческо разстройство. И след като самите те не успяха, какво се очакваше от него, по дяволите? И какво от това, че е малко импулсивен, че настроението му рязко се мени, че не е способен да се приспособи към окръжаващата го среда? Фитилът бе запален. Той бе готов да избухне.

Беше престанал да си взима предписаната доза депакот. През цялото време си тананикаше. Тъжна, гневна музика, която звучеше неспирно в главата му, също като „Музак“ по MTV.

Беше бесен на Джак и Джил. Адски бесен на Алекс Крос. Бесен на директорката на училището. Бесен на почти всички на планетата. Беше бесен дори на себе си. Скапан некадърник!

*Аз съм неудачник, скъпа.
Тъй че що не вземеш
да ме очистиш?*

Той превключи обратно в полуреалността, когато някакъв черен боклук, облечен със синя риза на тънки райета, съответни панталони и тиранти в пъпешов цвят отвори вратата. Ей, добре дошъл в Кибервил!

В първия момент Дани Будро не разбра кой, по дяволите, е кръглоликият черньо. Очакваше надутата училищна директорка госпожа Джонсън или дори Алекс Крос, в случай че не беше заминал

за Ню Йорк. Беше видял Крос и директорката заедно по три различни повода. Затова беше решил, че движат.

Не знаеше защо това го вбеси, но си беше факт. Крос беше досущ като неговия тъп баща, истинския му баща. Същото шибано ченге. Беше го зарязал и смяташе, че не струва пукната пара. А сега Крос тайно чукаше учителката.

Чакай, чакай, задръж малко! Дани Будро внезапно получи просветление. Този самодоволен чичо Том трябва да е съпругът ѝ, нали? Естествено.

— Да? Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Джордж Джонсън странния раздърпан младеж на вратата. Не познаваше вестникарчето в квартала, но вероятно беше то.

По скромното мнение на Дани Будро негърът изглеждаше адски неприветлив и нафукан. Особено за мизерен съпруг на една нищо и никаква учителка. Това го вбеси още повече.

— Не! — почти изкрещя той. — Ти на себе си не можеш да помогнеш, камо ли на мен!

И Дани Будро рязко измъкна своя полуавтоматик. Джордж Джонсън погледна изумено оръжието. Бързо отстъпи назад и неволно вдигна ръце в самозащита.

Без да се колебае, Будро стреля два пъти.

— На ти, тъп черен задник! — изкрещя той, оставяйки гласовете да звучат на воля. Двата куршума уцелиха Джордж Джонсън в гърдите.

Той отхвъркна назад през отворената врата като ударен с тежък ковашки чук. После се строполи върху кремавия мраморен под.

После убиецът от „Соджърнър Трут“ влезе в къщата на учителката без всякакво колебание. Прекрачи падналото тяло, все едно че не представляваше нищо.

— Просто ще вляза, благодаря — каза той на мъртвеца на пода. — Бяхте изключително любезен.

Кристин Джонсън бе станала от дивана във всекидневната, когато чу изстрелите. Дани Будро бе забравил колко висока беше тя. Сега можеше да я види от входното антре. Тя също го виждаше — него и тялото на собствения си съпруг.

Вече не изглеждаше така нафукана. На бърза ръка ѝ беше смачкал фасона. Тя си го заслужаваше. Беше наранила чувствата му още при първата им среща. Вероятно дори бе забравила тази случка.

— Помниш ли ме? — изкрещя ѝ той. — Помниш ли как ме юркаше, кучко? В даскалото? Помниш ме, нали?

— О, боже! О, Джордж! О, господи, Джордж! — стенеше тя. Ридания без сълзи разтърсваха цялото ѝ тяло. Изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да припадне. Той видя, че в момента по телевизията предаваха нещо за Джак и Джил. Мамка им! Вечно се мъчеха да го надцакат. Дори тук, дори в този момент!

Дани Будро виждаше, че учителката изпитва неистово желание да избяга. Само че нямаше къде да отиде. Освен ако не избере големия панорамен прозорец, за да се озове отвън на собствената си морава. Тя посегна към устата си и я затисна с ръка, която повече не помръдна, сякаш бе залепена върху нея с велкро. Вероятно беше в шок.

— Престани да врешиш! — на свой ред изкрещя предупредително той. — Ако изврякаш още веднъж, ще застрелям и теб. Като нищо ще го направя. Ще те пречукам също като тоя, дето ми отвори.

Прицели се в нея. Държеше пистолета пред себе си. Искаше тя да види, че се справя чудесно, като истински експерт по огнестрелните оръжия, какъвто си и беше благодарение на военното училище.

Ръката му малко трепереше, на какво от това? Никога нямаше да я пропусне от такова разстояние.

— Здравсти, госпожо Джонсън — каза той и я удостои с една от най-страхотните си усмивки. — Аз съм убиецът на Шанел Грийн и Върнън Уийтли. Всички ме търсят. Е, ти ме намери — добави той.

Дани Будро плачеше и не можеше да си спомни защо е толкова тъжен. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че е жестоко разгневен. На всички. Този път всички го бяха прекарвали здравата. Никога досега не е било чак толкова зле.

Няма щастие, няма щастие. Няма радост, няма радост.

— Аз съм убиецът от училището — повтори той. — Трябва да ми повярваш. Разбра ли? Това е истинска история. История за мъка и печал. Изобщо ли не ме помниш? Толкова ли е лесно да бъда забравен? Аз обаче те помня и още как!

Карах бясно по обратния път към Вашингтон. Наближаваше единайсет часа. Убиецът от „Соджърнър Трут“ беше в стихията си. Аз бях предрекъл, че в един момент ще експлодира, но това, че се бях оказал прав, не ми носеше утеха. Друг въпрос, ако бях съумял да предотвратя експлозията.

Може би не беше случайност, че той избухваше същата тази нощ, в която Джак и Джил бяха постигнали целта си. Искаше да бъде подобър от тях. Искаше да е значим, прочут, да попадне в светлината на най-ярките прожектори. Не можеше да понесе да остане просто Никой.

През краткия интервал, докато летях с военния реактивен самолет, се помъчих да насоча мисълта си в друга посока. Чувствах се невероятно потиснат. Прегледах късните вестници, които на първа страница поместваха материали за президента Бърнс и за покушението в Ню Йорк. Държавният глава бе в изключително критично състояние в Нюйоркската университетска болница на Източна трийсет и трета улица в Манхатън. Джак и Джил бяха обявени за мъртви. Лекарите не знаеха дали президентът ще преживее нощта.

Аз самият бях вцепенен, дезориентиран, свръхнатоварен, на хлъзгавата граница на травматичния шок. А сега ставаше по-зле. Вече не знаех със сигурност дали ще мога да се оправя, но бях лишен от всякаква възможност за избор.

Убиецът настоял да ме види. Твърдял, че аз съм неговият инспектор и че през последните няколко дни се е обаждал у дома.

В уречения час на базата „Андрюс“ щеше да ме чака полицейска кола, за да откара до близкия Мичълвил, където Дани Будро държеше като заложник Кристин Джонсън. До този момент Будро бе убил две деца, един свой съученик на име Съмнър Мор и собствените си осиновители.

Точно според уговорката, когато кацнахме на военновъздушната база, там ме чакаше полицейска кола. Някой ми бе сглобил материал за Дани Будро. От седемгодишна възраст момчето е под наблюдение на психиатър. Периодично изпада в дълбока депресия. Още тогава

проявява странни отклонения в поведението си, например жестоко измъчва животни. Истинската му майка умира още докато е бебе и той се чувства виновен за смъртта ѝ. Баща му, полицай във Вирджиния, се самоубива.

Познах Съмър стрийт веднага щом се отклонихме от магистралата „Джон Хансън“. На задната седалка до мен пътуваше полицейски инспектор от район Принц Джордж. Казваше се Хенри Форние. Той се помъчи да ме запознае накратко с положението, доколкото беше възможно при конкретните странни обстоятелства.

— Доколкото разбрахме, Джордж Джонсън е бил прострелян и вероятно е мъртъв в къщата. Момчето няма да позволи изнасяне на тялото или оказване на медицинска помощ — обясни ми инспектор Форние. — Противно копеле, казвам ви. Истински малък гадняр.

— Будро е бил лекуван с депакот заради пристъпите на гняв и циклите на депресия и ярост. Мога да се обзаложа, че сега го е прекратил — рекох аз. Мислех на глас, като се опитвах да се подготвя за онова, което ме очакваше само няколко пресечки по-нататък по тази толкова спокойна на вид улица.

Нямаше никакво значение, че Будро е тринайсетгодишно момче. Той вече бе убил петима души. Поредното чудовище.

Забелязах Сампсън, който стърчеше с половин глава над другите полицаи, оградил къщата на Джонсън. Опитах се да обхвана всичко с поглед. На мястото имаше десетки полицаи и освен това войници в защитни униформи и с нужната екипировка при потушаване на безредици. Навсякъде по улицата бяха паркирани коли и камиони с държавни номера.

Отидох направо при Сампсън. Той знаеше нещата, които аз имах нужда да чуя, и беше наясно как да говори с мен.

— Здравсти — поздрави ме той със смянка от обичайната си иронична усмивка. — Радвам се, че успя за купона. Един твой приятел държи да му отидеш на гости. Исква да си побъбри с д-р Крос. Имаш жестоки приятели.

— Без съмнение — казах на Сампсън. Той бе един от тях. — Все още не откриват огън, защото е дете. Прав ли съм?

Сампсън кимна. Бях отгатнал.

— Той е просто един безпощаден убиец, Алекс — добави партньорът ми. — Не го забравяй.

Тринайсетгодишен убиец.

Съвсем нов модел тъмносин микробус с отворени задни врати съдържаше телевизионни монитори и оборудване за звукозапис — последна дума на техниката, слушалки и настолен компютър в мрежа. Някакъв експерт по електроника бе клекнал зад една обрулена върба и следеше звуковете в къщата с микрофонна пушка. Тя можеше да регистрира гласове от около стотина метра.

Снимки от наблюдението, а също и подбрани от фотоателие, бяха закачени на табло, подпряно на една полицейска кола. Един хеликоптер сипеше мощни лъчи върху покриви и дървета. Тук драмата с взетия заложник се развиваше такава, каквата я познаваме и обичаме.

— Кой разговаря с него? — попитах Сампсън, докато се приближавахме към къщата. Забелязах черен лексус, паркиран на алеята. Колата на Джордж Джонсън? — Кой преговаря?

— Веднага щом разбраха за взетата заложница и сериозността на положението, пратиха Пол Лози.

Аз кимнах с облекчение, удовлетворен от избора.

— Лози е железен. В екстремни обстоятелства също е добър. Момчето как се свързва с вас?

— Първо по телефона. После поиска мегафон. Изпадна в същинска истерия. Заплаши, че ще застреля учителката и себе си там, на място. И получи мегафона, който си беше поръчал. Сега го използва. Трудно може да се каже, че двамата с Пол Лози успяват да се погодят.

— А Кристин Джонсън? Добре ли е засега? Какво се чува?

— Май че е добре. Запазва самообладание. Смятаме, че по някакъв начин успява да овладее положението, но явно пряко сили. Желязна е.

Това вече го знаех. Дори по-желязна и от теб, тате. Надявах се Деймън да е прав. Надявах се да е по-желязна от всички нас.

Докато двамата със Сампсън говорехме, при нас дойде Джордж Питман. Шефът на инспекторите бе последният човек, когото исках да

видя в този момент. Все още подозирах, че на него дължа изпращането си като „доброволец“ в Белия дом. Преглътнах всякакъв гняв, а също и гордостта си.

— От ФБР са докарали снайперисти — уведоми ни той. — Бедата е, че властите не ни позволяват да ги използваме. Малкото копеле излиза навън няколко пъти.

Запазих спокойствие и самообладание в присъствието на Питман. Той все още държеше пистолет, опрян в главата ми. И двамата го знаехме.

— Бедата е, че убиецът е тринайсетгодишен. Вероятно е способен на самоубийство — отвърнах. Изказаното бе само предположение въз основа на познанията ми, но бях почти сигурен, че съм прав. Беше се натикал в къщата на Джонсън, а после беше започнал да пици „елате и ме приберете“.

Питман се навъси. Лицето му стана мораво чак до бичия врат.

— Той смята, че петте убийства, които е извършил, са голям смях. Малкият гадняр вече го каза на парламентъора. Смее се, когато говори за тях. И специално пита за теб. Какво смяташ за снайперистите? — отново се обърна към мен Питман на тръгване.

Сампсън поклати глава.

— Не си и помисляй да влизаш вътре и да се заиграваш с Денис Белята — каза той.

— Трябва да го разбере по-добре. А за тази цел трябва да говоря с него — измърморих аз и хвърлих поглед към къщата на Джонсън. Долният етаж се къпеше в ярка светлина. Горният тънеше в мрак.

— Вече го разбираш предостатъчно, макар че не го признаваш. Знаеш толкова много за откачените, дори ти самият превърташ. Чуваш ли?

Естествено. Имах представа за собствените си предимства и недостатъци. В повечето случаи. И все пак, може би не в нощ като тази.

Един глас по мегафона ни прекъсна. Убиецът от училището бе решил да говори.

— Ей! Ей, вие там! Тъпи копелета! Забравихте ли нещо? Помните ли ме?

Чувах Дани Будро за пръв път. Звучеше като момче. Носов глас, почти фалцет, адски обикновен. Тринайсетгодишен.

— Вие, кучи синове, се ебавате с мен, а? — изскърца той. — Сам ще си отговоря на въпроса. Да, така е! Само че сте сбъркали адреса!

Пол Лози духна веднъж в мощния мегафон.

— Чакай. Случаят не е такъв, Дани. През цялото време до този момент си бил под контрол. И ти го знаеш, Дани. Нека си говорим честно.

— Простотии! — отвърна Дани Будро гневно. — Такива невероятни простотии, че ми се повръща само като ги чуя. Призлява ми от теб, Лози. Направо ме вбесяваш. Даваш ли си сметка за това, Лози?

— Каж ми какъв е проблемът. — Парламентьорът запазваше хладен ум под огъня. — Говори, Дани. Аз искам да разговарям с теб. Знаем, че вероятно не ми вярваш, но е вярно.

— Знаем, че е така, глупако! Нали работата ти е да ме държиш на линията. Бедата е, че ти ме излъга, каза една лъжа, каза, че ме обичаш. Излъга! Тъй че сега съм от моя отбор! Нито дума повече от теб или ще убия госпожа Джонсън. И вината ще бъде твоя. Ще я убия ей сега!

Полицаяте бяха обградили плътно къщата на Джонсън. Започнаха да снишават своите тъмни плексигласови щитове. Спуснаха шлемовете, които носеха при потушаване на безредици. Готвеха се да шурмуват къщата. Ако го стореха, Кристин Джонсън по всяка вероятност щеше да умре.

— Какъв ти е проблемът? — попита парламентьорът. — Каж ми. Ще го разрешим, Дани. Ще се опитаме да намерим някакъв изход, който те устройва. Какъв е проблемът?

Известно време на предната морава и на улицата настъпи странна тишина. Чувах как вятърът вее във върбите и вечнозелените дървета.

После Дани Будро изкрещя:

— Какъв е моят проблем ли? Какъв ми е проблемът? Това, че си лъжлив задник, е част от него. А другата е, че човекът е тук. Алекс Крос е тук, а ти не ми каза. Трябваше да разбере от новините по телевизията! Имаш точно трийсет секунди, инспектор Крос. Вече са двайсет и девет. Двайсет и осем. Нямам търпение да се видим, тъпако. Едва се сдържам. Двайсет и седем. Двайсет и шест. Двайсет и пет. Убиецът от училище „Соджърнър Трут“ предизвикваше съдбата. Едно тринайсетгодишно момче. Царска покана.

98.

— Аз съм Алекс Крос — извиках към тринайсетгодишния убиец. Стоях на срещуположния край на замръзналата морава на семейство Джонсън. Нямах нужда от мегафон, за да ме чуе Дани Будро. — Говори инспектор Крос — извиках отново. — Ти си прав. Вече съм тук. Макар че току-що пристигнах. Дойдох, защото си поискал да ме видиш. Ние приемаме това съвсем сериозно. Никой не ти се меси в плановете. Никой не би си го позволил.

Поне засега. Само ми дай шанс и аз хубавичко ще си поиграя с теб. Помня мъничката Шанел Грийн. Помня и седемгодишния Върнън Уийтли. Помислих си за Кристин Джонсън, затворена там заедно с малкия убиец, хладнокръвно застрелял съпруга ѝ пред очите ѝ.

Будро внезапно се изсмя в мегафона — писклив, почти момичешки кикот. Адски потискащо. Няколко души от тълпата зрители и репортери се засмяха заедно с момчето. Хубаво е да знаеш, че тук навън имаш приятели.

— Е, време беше, инспектор Алекс Крос. Много мило, че успя да ме вместиш в натоварения си график. И госпожа Джонсън мисли така. Ние тук те чакаме, чакаме, тъй че хайде, идвай в къщата. Ще си направим купон.

Момчето открито предизвикваше мен и моя авторитет. Той имаше нужда да бъде главният. Регистрирах мислено всичко, следях всяко негово движение, но и последователността на действията му. Възможна диагноза бе параноидна шизофрения. По-вероятно звучеше предположението за маниакалнодепресивна психоза или поведенческо разстройство. Трябваше да разговарям с него, за да установя останалото.

Във всеки случай Дани Будро създаваше впечатление за последователност в действията си. Изглежда ги подреждаше в реално време. Запитах се дали е възможно отново да е почнал да взима своя депакот.

Един глас плътно зад мен изрече настоятелно:

— Алекс, ела тук, по дяволите! Искам да говоря с теб. Алекс, ела тук!

Обърнах се и се озовах лице в лице с разгневения му собственик. Сампсън се беше навъсил здравата.

— Не ни трябва още един заложник там — заяви той категорично. Беше успял да ми се ядоса. Очите му бяха тъмни мъниста, а челото му — прорязано от дълбоки бръчки. — Той просто иска да убие още някого.

— Мисля, че ще успея да се справя — отвърнах. — Той е мой тип. Гари Сонеджи, Казанова, Дани Будро. Освен това нямам избор.

— Избор имаш. Това, което ти липсва, е здрав разум.

Аз се обърнах назад и хвърлих поглед към къщата. Кристин Джонсън бе там вътре с убиеца. Ако не влезех, той щеше да я убие. Каза го, и аз му повярвах. Какъв избор ми оставаше? Освен това нито едно добро дело не минава безнаказано, нали така?

Питман ми даде знак, че имам неговото разрешение. Сега вече зависеше изцяло от мен. Доктор инспектор Крос.

Поех дълбоко въздух и тръгнах направо през влажната, подгизнала морава пред къщата. Репортерите ме засипаха със светкавици в няколкото секунди, които ми бяха необходими, за да стигна до входната врата. Внезапно всички телевизионни камери се насочиха към мен.

Аз определено се притеснявах за Дани Будро. В този момент той бе невероятно опасен. Бе обладан от неустойимо желание да убива. Пет различни убийства през последните няколко седмици. Сега бе притиснат в ъгъла. Дори по-лошо — сам бе опрял гръб в стената.

Протегнах ръка към дръжката на входната врата. Чувствах се вцепенен и малко замаян. Зрението ми беше замъглено. Съсредоточих поглед върху бялата врата, и нищо друго.

— Отворена е — долетя отвътре нечий глас. Момчешки глас. Малко дрезгав. Тих и крехък без мегафон, който да го усилва.

Бутнах входната врата и най-накрая видях убиеца от училището в цялото му безумно великолепие.

Дани Будро нямаше повече от метър и шейсет и два. Очите му бяха тесни и полегати като на гризач, имаше големи уши и неугледна войнишка подстрижка. Беше странно на вид момче, явно отхвърлено от околните, особняк. Чувствах, че е предизвиквал враждебност у

другите деца, че е пълен самотник и че е бил такъв през целия си живот.

Той държеше полуавтоматичен „Смит & Уесън“, насочен право в гърдите ми.

— Военно училище — напомни ми той. — Отличен стрелец съм, инспектор Крос.

Сърцето ми блъскаше в здравата метална клетка, в която се бе превърнал гръдният ми кош. Силното бучене в главата ми още не се беше разнесло, като изнервящо статично електричество в радиоприемник. Не се чувствах особено като полицай герой. Страхувах се. Беше по-страшно от обикновено. Може би защото убиецът бе на тринайсет години.

Дани Будро знаеше как да използва полуавтоматика, който стискаше, и рано или късно щеше да го стори. Единственото нещо на света, което ме вълнуваше в момента, бе как да успее да му отнема този „Смит & Уесън“.

Образът пред мен бе обсебил цялото ми внимание: слабо пълчиво тринайсетгодишно момче с мощен, сеещ смърт пистолет. Полуавтоматикът бе насочен право в сърцето ми. Въпреки че ръката на Будро бе достатъчно стабилна, физически и психически той изглеждаше по-зле, отколкото бях предполагал. Вероятно декомпенсираше. Поведението му сигурно щеше да става все по-непредсказуемо. Нестабилността му бе очевидна и вдъхваше страх. Личеше в очите му. Те се стрелкаха като птици, хванати в стъклен балон.

Стоеше в антрето на къщата на семейство Джонсън и едва видимо се олюляваше. Размахваше пистолета към мен, като описваше с него плавни кръгове. Носеше памучна блуза със странен надпис върху нея, който гласеше: ЩАСТЛИВ, ЩАСТЛИВ. РАДОСТ, РАДОСТ.

Късата му косица бе плувнала в пот. Очилата му бяха леко замъглени по краищата. Зад стъклата очите му изглеждаха изцъклени, влажни и блестящи. Видът му подходеше за ролята на убиеца от училището. Едва ли някой бе харесвал особено Дани Будро. Аз категорично не бях сред почитателите му.

Внезапно мършавото му тяло замръзна в поза мирно.

— Добре дошли на борда, инспектор Крос.

— Здравей, Дани — отвърнах колкото можех по-приглушено и незаплашително. — Ти ме извика и аз дойдох.

Мъчеше го почти явен медикаментозен глад, тъй като бе отказал да взема предписаните му лекарства. Дани Будро проявяваше цялата съвкупност от симптоми: агресия, депресия, психоза, свръхактивност, нарушаване на поведенческите модели.

Как да му отнема пистолета?

Кристин Джонсън стоеше в полутъмната всекидневна зад него. Не помръдваше. Изглеждаше безкрайно далечна там в дъното и много малка въпреки височината ѝ. Беше уплашена, тъжна, изтощена.

Вдясно от нея се намираще великолепна камина, пренесена сякаш от някоя внушителна къща от кафяв камък, разположена в центъра на града. Преди не се бях заглеждал във всекидневната. Сега я подложих на щателен оглед. Търсех някакво оръжие. Нещо, което да ни помогне.

Джордж Джонсън лежеше на кремавия мраморен под в антрето. Някой бе метнал отгоре му червено карирано одеяло. Убитият адвокат сякаш бе легнал да подремне.

— Кристин, добре ли си? — извиках аз през стаята. Тя понечи да отговори, но после се възпря.

— Тя е добре. Нищо ѝ няма — отвърна ми рязко Будро. Замазваше думите. — Всичко ѝ е наред. Аз съм този, който едва издържа.

— Разбирам колко изморен се чувстваш, Дани — казах. Подозирах, че ще го обземе замаяност, че способността му за концентрация ще се влоши значително, че устните му ще побелеят.

— Аха. Какво още имаш да кажеш? Още някакви мъдрости относно моето параноично поведение?

Тряс! Изведнъж той затвори с ритник вратата зад нас. Поредно доказателство за импулсивно поведение. Аз бях приобщен към компанията.

Той все още много внимаваше да спазва дистанцията — държеше полуавтоматика неизменно насочен към мен.

— Мога съвсем спокойно да те застрелям — каза той, в случай че предишния път не го бях разбрал достатъчно добре. Това потвърди предположението ми за обзелата го крайна параноя, безпокойство и нервност.

Вълнуваше се как изглежда в моите очи, каква е преценката ми за способностите му. Явно ме бъркаше с истинския си баща. Бащата

полицай, изоставил него и майка му. Бях направил връзката едва на път към къщата, но ми се струваше смислена.

Напомних си, че това напрегнато, мършаво, покъртително момче е убиец. Не ми беше трудно да изпитам ненавист към подобен злодей. И все пак, в него имаше нещо безкрайно тъжно. В някакъв смисъл Даниел Будро създаваше усещането за невероятна самота и уязвимост.

— Вярвам, че можеш да стреляш изключително добре — казах аз тихо. Бях убеден, че иска да чуе именно това.

Вярвам ти.

Вярвам, че си хладнокръвен убиец. Вярвам, че си едно подрастващо чудовище; по всяка вероятност непоправимо. Как да ти отнема пистолета?

Мисля, че може да ми се наложи да те убия, преди да си сторил същото с мен или с Кристин Джонсън.

Вперих поглед в думите ЩАСТЛИВ, ЩАСТЛИВ. РАДОСТ, РАДОСТ. Знаех точно откъде е надписът върху тениската му: „Никелодеон“. Детска телевизионна програма Деймън и Джани умираха за нея. В известен смисъл и аз. „Никелодеон“ беше семейна програма и това вероятно вбесяваше Дани Будро.

Той ми се ухили в лицето. После заговори тихо, както бях сторил и аз току-що. Великолепно изимитира моята загриженост за него. Инстинктите му бяха изострени. Отново ми вдъхна страх. Освен това предизвика у мен желание да му скоча и да му забия такъв, че да му изкарам въздуха.

— Няма защо да шептиш. Тук никой не спи. Е, ако не броим портиера Джордж.

Той се изсмя, забавлявайки се в своята безумна и зловеща неадекватност.

— Добре ли си? — попитах отново Кристин.

— Не. Не съвсем — прошепна тя в отговор.

— Млъквайте, по дяволите! — изкрещя ни Будро. Насочи пистолета си към Кристин, а после отново към мен. — Когато кажа нещо, наистина го мисля.

Дадох си сметка, че няма да успея да отнема пистолета от момчето. Трябваше да опитам нещо друго. Той изглеждаше близо до психически срив, съвсем близо.

Реших да предприема незабавен ход.

Съсредоточих се върху него, като се опитах да преценя слабостта му. Наблюдавах го, без да се издавам външно.

Направих няколко бавни съвсем преднамерени стъпки към прозореца на всекидневната. Там беше сложено старо африканско трикрако столче.

Хвърлих поглед на полицейските редици, разположени на полагаемото се разстояние от другата страна на зелената площ пред къщата. Виждах щитовете и плексигласовите шлемове, защитните им

униформи, бронирани жилетки, отвсякъде насочени оръжия. Господи, каква сцена! И всичко заради това умопомрачено лайно.

— Да не ти хрумват разни забавни идеи — предупреди ме той от другата страна на стаята.

Но на мен вече ми беше хрумнала една презабавна идея, Дани, момчето ми. Дори направих своя ход. Можеш ли да познаеш какъв е? Толкова ли си умен, за колкото се мислиш, кретенче нещастно?

— Защо не? — попитах. Той не отговори. Възнамеряваше да ни убие. Какво повече?

Имах достатъчно основателна причина да бъда близо до прозореца. Канех се да застана така, че двамата с Кристин да се озовем един срещу друг в двата края на всекидневната.

Бях го направил. Бях готов със своя ход. Будро не даваше вид да е забелязал.

— Какво си мислиш за мен сега? — изръмжа той. — Как съм на фона на тези задници Джак и Джил? Ами в сравнение с великия Гари Сонеджи? Можеш да ми кажеш. Няма да засегнеш чувствата ми. Защото аз нямам чувства.

— Ще ти кажа — отвърнах, — защото това искаш да чуеш. Никога не съм се впечатлявал от убийци, каквито и да са те, не съм впечатлен и от теб.

Устата му се сгърчи и той изръмжа:

— Така ли? Е, и аз не съм впечатлен от теб, д-р Глупендер Крос. И все пак кой държи пистолета?

Един дълъг напрегнат миг Дани Будро ме гледеше втренчено. Зад лупите очите му изглеждаха кривогледи. Зениците бяха като връхчета на топлийка. Сърцето ми блъскаше неудържимо. Хвърлих поглед към Кристин Джонсън в отсрещния край на стаята.

— Трябва да те убия и ти го знаеш — каза той, сякаш репликата му изчерпваше целия смисъл на света. Внезапно заговори с отегчен глас. Беше дяволски смущаващо. — Вие с Кристин трябва да пукнете.

Той се извърна да я погледне. Очите му бяха тъмни дупки.

— Черна кучка! Подла и лицемерна. Как смееш да ме унижаваш! — разкрещя се той отново.

— Не е вярно — каза Кристин Джонсън. — Опитвах се да защитя онези деца на двора. Нямахе нищо общо с теб. Нямах никаква представа кой си. Откъде бих могла да знам?

Той тропна тежко с крак, обут в черен ботуш. Беше капризен, сприхав, непримирим. Гаден малък идиот във всяко отношение.

— Не ми казвай какво знам, по дяволите! Не можеш да ми обясняваш какво мисля аз. Не можеш да ми влезеш в главата! Никой не може!

— Защо мислиш, че трябва да убиеш още някого? — попитах го аз. Той отново ми се разкрещя. И ме взе на мушка.

— Не се опитвай да ме будалкаш! Да не си посмял!

— Не те будалкам — поклатих аз глава. Внезапно той извъртя оръжието си към Кристин.

— Аз трябва да убивам, защото това ми е работата. — Той се изкикоти отново.

Кристин Джонсън усети какво щеше да се случи. Тя знаеше, че нещо трябва да се направи, преди Дани Будро да се взриви.

Момчето отново се обърна към мен.

— Опитваш се да ме изиграеш — каза той. — Затова вадиш спокойния глас. Щом се пазиш от мен, значи не си толкова всемогъщ, огромен и заплашителен. Ти си ми прозрачен.

— Прав си — отвърнах, — но не съвсем. Говорех по този начин — толкова тихо — за да те отвлека от онова, което в действителност правех. Ти провали собствената си игра.

101.

— Не можеш да застреляш и двама ни — заявих аз на Дани Будро. Изрекох го ясно и категорично.

Направих още една стъпка към моя край на просторния хол. Увеличих разстоянието между Кристин Джонсън и себе си.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? За какво говориш, Крос? Казвай, Крос!

Не му отговорих. Нека се сети. Бях сигурен, че ще го стори. Той беше умно лошо момче.

Даниел Будро се взря в мен, после бързо отмести поглед към Кристин. Получи посланието. Най-накрая видя капана.

Очите му като свредели се забиха дълбоко в черепа ми. Той беше осъзнал какво съм направил. Застреляше ли някой от нас, другият щеше да го спипа.

— Тъп боклук такъв! — изръмжа той към мен. Гласът му бе нисък и заплашителен. — Тогава ти пръв ще си го получиш.

Вдигна полуавтоматичния „Смит & Уесън“. Аз плъзнах поглед по цевта.

— Достатъчно! — извика Кристин от противоположния край на стаята. Тя бе невероятна по време на цялото това напрежение, при тези обстоятелства. — Достатъчно си убивал! — заяви тя на Будро.

Дани Будро започваше да се паникьосва. Безумни очи гледаха втрещено от глава, която сякаш беше на въртяща се ос.

— Не, не съм убивал достатъчно! Аз едва сега започвам! — Кожата му се бе изопнала.

Той размаха полуавтоматика към Кристин. Ръцете му бяха изпънати като шомпол. Цялото му тяло трепереше и бе наклонено наляво.

— Дани! — извиках аз името му миг преди да се хвърля към него.

За миг се поколеба. После пистолетът му трепна и той стреля. Стреля в Кристин.

Тя се опита да се дръпне встрани. Не разбрах дали бе успяла.

Тялото ми се устреми напред. После вече бях във въздуха.

Дани Будро извъртя полуавтоматика към мен. Очите му бяха изпълнени с ужас и безкрайна омраза. Трепереше от ярост, страх, отчаяние. Може би щеше да успее да уцели и двама ни.

Аз обаче бях много по-бърз, отколкото той бе очаквал. Вече се намирах в радиуса на ръката му и протегнатото оръжие.

Стоварих се отгоре му, все едно че беше голям мъж, въоръжен и опасен. Блъснах го с цялата сила на тялото си. Съприкосновението ми достави истинска наслада.

Двамата се строполихме на пода. Бяхме вплетени един в друг, безпорядък от трескаво размахвани ръце и крака. Разнесе се нов изстрел. Не почувствах ослепителна болка, но усетих в устата си вкус на кръв.

Момчето изпищя пронизително и жално. Това бе вопъл! Измъкнах пистолета от ръката му. Той се опита да ме ухапе, да забие зъби в плътта ми. После изръмжа.

Тялото му бе обхванато от гърч, вероятно поради медикаментозен глад. Краката и ръцете му се тресяха. Тазът му се повдигаше отривисто, докато се съвкупяваше на сухо с крака ми.

Очите му се обърнаха и тялото му внезапно омекна. От устата му изби пяна. Ръцете и краката му продължаваха да потръпват. Не беше изключено да е загубил съзнание за миг-два. Продължаваше да се слюнчи, да хъхри и да издава звуци, като че ли се дави.

Плеснах го леко по бузата. Устните му бяха станали морави. Очите му накрая се върнаха в нормалното си положение. Започнаха бързо да примигват. Пристъпът бе отминал тъй бързо, както го бе връхлетял. Лежеше там отмалял на пода — безформена купчина обезумяло лошо момче.

Полицаяте бяха чули изстрелите. Нахлуха в хола. Насочени пушки, пистолети. Врява и писък на радиостанции.

Кристин Джонсън отиде до съпруга си. Както и двама лекари от Спешна медицинска помощ.

Следващия път, когато погледнах, Кристин точно коленичеше до мен. Нямахме вид на ранена.

— Добре ли си, Алекс? — попита тя с дрезгав шепот.

Аз все още държах Дани Будро. Той сякаш бе загубил чувство за реалност. Плувал в студена, лепкава пот, убиецът от училището

„Соджърнър Трут“ изглеждаше тъжен, самотен и невероятно безпомощен. Тринайсетгодишен. Пет убийства. А може и повече.

— Епилептичен пристъп? — попита Кристин. Аз кимнах.

— Да, струва ми се. Може би от твърде много възбуда. Дани Будро се опитваше да каже нещо, но аз не можех да чуя какво. Изрече го бързо и неясно, хъхрейки, а от устата му избиваше бяла пяна.

— Какво каза? Какво има? — попитах аз. Гласът ми беше дрезгав, гърлото ме болеше. Аз самият треперех и бях потънал в пот.

Той заговори отново с едва доловим шепот, сякаш в него вече нямаше никой.

— Страх ме е — каза. — Не зная къде съм. Винаги толкова ме е страх!

Кимнах на дребното ужасено лице, обърнато към мен.

— Знам — отвърнах на малкия убиец. — Знам как се чувстваш.

И това бе най-неприятното.

Юнакът, страшилище за многоглавия змей, оживява всеки път, но колко живота имах аз? Защо непрестанно се излагах на рискове? Лекарю, излекувай себе си!

Останах в къщата на семейство Джонсън повече от час, докато момчето и тялото на Джонсън бяха откарани. Имаше някои въпроси, които трябваше да задам на Кристин Джонсън във връзка с доклада ми по случая. После се обадох вкъщи и говорих с Нана. Помолих я да си легне. Бях жив и в общи линии здрав. Във всеки случай, за въпросната вечер.

— Обичам те, Алекс — прошепна тя по телефона. Нана звучеше почти толкова капнала и изнемощяла колкото мен.

— И аз те обичам, бабо — отвърнах.

Тази вечер, о, чудо невиджано, всъщност тя ми остави последната дума.

Тълпата от хищни натрапници на Съмър стрийт най-накрая се разпръсна. Дори най-настоятелните репортери и фотографи се разотидоха. Една от сестрите на Кристин Джонсън бе пристигнала, за да бъде с нея в този ужасен момент. Преди да си тръгна, прегърнах силно Кристин.

Тя продължаваше да трепери. Бе изживяла ужасна, невероятна загуба. И двамата бяхме прекарали една вечер в ада.

— Не чувствам нищо. Всичко е толкова нереално — каза ми тя. — Знам, че не е просто кошмар и все пак продължавам да си мисля, че не е възможно да е истина.

Сампсън ме откара у дома в един часа след полунощ. Очите ми сякаш бяха без клепачи. Мозъкът ми все още беше на скорост милион мили в час, беше прегрял и продължаваше да бръмчи силно.

Докъде стигаше светът ни? До Гари Сонеджи? Тед Бънди^[1]? Кореш^[2]? Все по-нататък и по-нататък. Преди време попитали Ганди какво мисли за Западната цивилизация. Той отвърнал: „Според мен е можела да се окаже добра идея“.

Не мога да плача много. Не мога. Същото се отнася за повечето полицаи, които познавам. Искане ми се да можех да плача понякога, да дам воля на онова, което е в мен, да се освободя от страха и злобата, но не е толкова лесно. Нещо вътре блокира.

Седнах на вътрешните стълби в нашата къща. Бях се отправил към спалнята си, но неуспешно. Опитвах се да заплача, но не можех.

Мислех за съпругата си Мария, загинала преди няколко години. Беше застреляна от прозореца на движеща се кола.

Нямах представа колко време съм стоял в мрака насаме с мислите си. Може би десет минути, може би много повече. Къщата бе потънала в позната, почти уютна тишина, но онази вечер аз бях неутешим.

Вслушвах се в звуци, които чувах от години. Спомнях си времето, в което бях там още малко момче, растях с Нана, чудех се какъв ли ще стана един ден. Сега вече знаех отговора на този въпрос. Бях експерт по серийни убийства, на когото се налагаше да работи по най-трудните, най-гадните случаи. Бях юнакът, който можеше да победи огнедишация змей.

Най-накрая изкачих остатъка от стъпалата и спрях в стаята на Деймън и Джани. И двамата спяха дълбоко в общата си спалня в нашата малка къща.

Обичам начина, по който спят Деймън и Джани, невинните и свободни пози на моите малки син и дъщеря. Мога да ги наблюдавам дълго, дори в непоносимо тежки нощи като тази. Безброй пъти просто съм надничал вътре и съм заставал на прага. В някои вечери те ми помагат да оцелея, не ми позволяват да се разпадна.

Бяха заспали с фънки очила с форма на сърце. Изглеждаха страхотно. И бяха невероятно мили. Седнах на ръба на леглото на Джани. Тихо събух ботушите си и внимателно ги оставих на пода, без да вдигам шум. После се изтегнах напреко в долния край на двете им легла. Чувах как костите ми пукат. Искане да бъда близо до децата си, заедно с тях, всички ние да сме в безопасност. Не ми се струваше Бог знае каква претенция към живота или твърде голяма награда за деня, който бях преживял току-що.

Нежно целунах подплатеното ходило от пижамата на Джани.

Леко докоснах хладния гол крак на Деймън.

Накрая затворих очи и се опитах да прогоня от съзнанието си натрапчивите сцени на убийства и хаос. Не успях. Онази нощ чудовищата бяха навсякъде. Наистина бяха навсякъде около мен.

Откъде идват тези чудовища в Америка? Откъде се пръкват?

Както лежах там до двете си деца, най-накрая успях да заспя. За няколко часа можах да забравя най-ужасното — причината за безкрайната ми потиснатост и печал.

Преди да тръгна от къщата на семейство Джонсън, бях чул новините. Рано същата сутрин бе починал президентът Томас Бърнс.

[1] Сериен убиец на жени, садист, екзекутиран на 24 януари 1989 г. във Флорида — Б.пр. ↑

[2] Предводител на сектата „Последователите на Давид“, виновник за смъртта на повече от 80 души, между които деца, давайки заповед на двама от сподвижниците си да запалят постройките, обградени от служители на ФБР. — Б.пр. ↑

103.

Държах котката Роузи и нежно я галех. Отворих задната врата и когато надникнах навън, зърнах Сампсън.

Той стоеше на леденостудения дъжд. Изглеждаше като огромен тъмен каменен къс наред пороя или може би това, което понасяше така стоически, бе градушка.

— Кошмарът продължава — заяви той. Просто съобщително изречение. Съкрушително.

— Да, нали, въпреки всичко? Само че може на мен вече да не ми пука.

— Да, бе. Освен това може да е годината, в която „Куршумите“ печелят шампионата на НБА, а опърпаните „Червенокожи“ отиват на Супер купата. Човек никога не знае.

Само ден бе изминал след дългата нощ в къщата на семейство Джонсън и още по-дългата утрин в Ню Йорк. Време, твърде недостатъчно за каквото и да било съвземане, или дори за подобаващ траур. Вчера президентът Едуард Махони бе положил клетва. Налагаше се по закон, но ми се струваше почти непристойно.

Бях нахлузил дънков гащеризон и бяла тениска. Боси нозе върху студен застлан с линолеум под. С голяма чаша димящо кафе в ръка. Възстановявах се прилично. Не си бях „измил бакенбардите“, както Джани наричаше акта на бръснене. Отново започвах да се чувствам човек.

Въпреки това все още не бях поканил Сампсън вътре.

— Добрутро, Сладур — все така настоятелно продължи Сампсън. После повдигна горна устна и оголи зъби. Усмивката му бе брутално жизнерадостна. Накрая бях принуден да се усмихна в отговор на моя приятел и моето възмездие.

Беше малко след девет часа и аз току-що бях станал от сън. За мен това бе късен час. Срамно поведение по стандартите на Нана. Аз все още страдах от недостиг на сън, бях травмиран от шока. Въпреки това се бях посъвзел. Изглеждах прилично. Всъщност изглеждах добре.

— Няма ли поне да ми кажеш „добро утро“? — попита Сампсън.

— Добрутро, Джон — отвърнах. — Каквото и да те води насам в тази студена и неприветлива утрин, не искам да го знам.

— Първото умно нещо, което чувам от твоите уста от години насам, но се опасявам, че не ти вярвам. Ти искаш да знаеш всичко. Необходимо ти е, Алекс. Затова всяка сутрин четеш по четири тъпи вестника.

— И аз не искам да знам — подкрепи ме зад гърба ми Нана от кухнята. Беше на крак от часове, разбира се. — Хич не ми трябва. Хайде, къш. Иди да се поразходиш. Прав ти път, крива ти пътечка.

— Имаме ли време за закуска? — попитах го аз накрая.

— Всъщност не — отвърна той, като се стареше да не се разделя с усмивката си, — но хайде все пак да похапнем. Кой би могъл да устои?

— Той покани теб, не мен — предупреди Нана откъм сгорещената печка.

Тя поднасяше Сампсън. Обичаше го като роден син. Пригответи и на двама ни бъркани яйца, домашна наденичка, пържени картофи и препечена филийка.

— Преди малко ме извика твоят господин Грейър — подхвана Сампсън, докато си наливаше третата чаша кафе. — Каза да те оставя да си вземеш два-три почивни дни, че можели да го уредят.

— Това, което изрече току-що, ме изпълва с подозрения и опасения. Да уредят какво? — попитах аз.

Сампсън погледна часовника си, един античен „Булова“, подарък от баща му, когато е бил четиринайсетгодишен.

— В момента правят оглед на офиса на Джил в Белия дом. После отиват в апартамента ѝ на Двайсет и четвърта улица. Искаш ли да присъстваш? Като мой гост? За всеки случай ще имаш пропуск.

Естествено, че исках. Длъжен бях. Трябваше да знам всичко за Джил.

Отидохме до апартамента на Сара Роузън със съмнително бързия черен нисан на Сампсън. Горещата закуска на Нана поне ме бе върнала към реалния свят. Чувствах се частично съживен, физически, ако не емоционално.

За мен бе твърде интригуващо да посетя дома на Джил. Искях да видя и кабинета ѝ в Белия дом, но прецених, че това може да почака ден-два.

Сара Роузън живееше в десететажна сграда на ъгъла на Двайсет и четвърта и К стрийт. Във фойето седеше един досаден дежурен портиер, който огледа педантично инспекторските ни карти и после с неохота ни пусна да продължим. Иначе помещението си го биваше. Застлано с килими, украсено с многобройни избуяли растения в саксии. Не от типа сгради, където човек би очаквал да открие убиец.

Но Джил бе живяла именно тук.

Всъщност апартаментът подходеше на характеристиката за Сара Роузън, с която разполагахме. Единствено дете на полковник и гимназиална учителка по английски. Израства в Абърдийн, щата Мериленд, продължава образованието си в колежа „Холинс“ във Вирджиния. Следва история и английски, завършва с отличен успех и награда. Пристига във Вашингтон преди шестнайсет години, на дваайсет и една годишна възраст. Не се омъжва, въпреки че през годините има няколко интимни приятели.

Апартаментът ѝ беше на петия етаж. Светъл, с изглед към вътрешен двор. Служители на ФБР вече се бяха заловили за работа. От стереоуредбата тихо звучеше Шопен. Атмосферата бе отпускателна, приятна, ведро. Случаят в края на краищата бе приключен.

Следващите няколко часа двамата със Сампсън прекарахме с техническите експерти от ФБР.

Точно тук, на това място бе живяла Джил.

Апартаментът ѝ беше с една спалня и малък кабинет. Трябваше да го огледаме сантиметър по сантиметър. Жената, която бе живяла тук, бе съучастничка в убийството на президента. Кабинетът бе

използван за монтаж на техния филм. Сега апартаментът притежаваше историческа значимост. Защото, докато сградата съществуваше, хората щяха да я сочат и да казват: „Тук е живяла Джил.“

Тя бе купила безлични на вид мебели в стил кънтри клуб. Бяха вещи средна ръка. Диван и кресло с памучна тапицерия на неясни фигури. Етикети от местните мебелни магазини. Студени цветове във всяка стая. Куп вещи с цвят на слонова кост. Леденосинкав килим на фигури. Паянтови, загубил цвета си чамов гардероб.

Няколко рамки на стената с подплатени коледни картички и писма от видни личности от Белия дом: настоящият секретар по пресата, началник личен състав и дори кратка бележка от Нанси Рейгън. Нямаше снимки на някой от „враговете“, които бе назовал пред мен президентът Бърнс.

Върху малко бюро с извит сгъваем капак бяха оставени писма от фондация „Наследство“ и института „Като“ — и двете организации на Консервативната партия. Имаше няколко броя на „Нюз & Уърлд Рипорт“ и „Садърн Ливинг“.

На стената над бюрото бе залепен стих, изрязан от книга.

*Колко досадно е да бъдеш Някой!
Колко показно и гръмко — като жаба.
Името си да тръбиш цял месец юни
на мочур безлик, омаян от възхита!*

Емили Дикинсън

Очевидно Емили Дикинсън имаше мнение за знаменитостите, сходно с това на Джак и Джил.

Стените на кабинета и спалнята бяха отгоре до долу с книги и заместваха библиотека. Художествена проза, публицистика, поезия. Литература високоинтелектуална и посредствена. Джил читателят. Коя си ти, Сара Роузън?

Някой в действителност интересувал ли се е от теб преди този момент? Защо си приела да бъдеш съучастник в това ужасно престъпление? Струваше ли си? Да умреш по този начин, самотна стара мома? Кой отне живота ти, Джил? Джак ли беше?

Ако откриех поне една безспорна брънка от истината, всички останали щяха да последват и най-накрая щяхме да разберем. Искаше ми се да вярвам, че е възможно да стане така.

Прегледах гардеробите с дрехи на Джил. Намерих консервативни делови костюми предимно в тъмни цветове. Етикети, които ме насочиха към „Брук Брадърс“ и „Ан Тейлър“. Лачени обувки с ниски токове, други невзрачни с плоска подметка, маратонки. Имаше и няколко спортни екипа за бягане и фитнес. Оскъден брой вечерни тоалети за приеми, за забавления.

Претърсих за фалшиви стени, фалшиви дъна, всевъзможни места, където би могла да съхранява някакви лични бележки, нещо, което да ни помогне да приключим този случай завинаги или да го огласим широко.

Хайде, Сара, пусни ни в твоя таен живот. Кажни ни коя си била в действителност.

Ти искаш да научим нещо. Какво е то, Сара? Дай ни още едно стихотворение. Само едно.

Бях застанал до един прозорец в спалнята, който гледаше към двора, когато зад мен изникна Сампсън. Продължавах да разсъждавам върху всички възможни варианти по случая.

— Намери ли отговора?

— Засега не. Но това не е всичко. Дай ми още ден-два тук.

При тази мисъл Сампсън изстена. Аз също. Но знаех, че ще се върна. Сара Роузън бе оставила нещо за нас, с което да я запомним. Бях почти сигурен в това. Джил поетесата.

Може би нямах насита на престъпление и наказание, но се върнах сам в апартамента ѝ още на следната сутрин. Пристигнах там към осем, много преди всеки друг. Започнах да крача напред-назад из малкото жилище, като похапвах от отворена кутия зърнени ядки.

Нещо продължаваше да ме торМОЗИ. Предчувствието на инспектора. И интуицията на психолога. Почти час седях до прозореца с изглед към К стрийт. Бях се втренчил в един плакат на закритата автобусна спирка, който рекламираше парфюм на Калвин Клайн. Момичето на постера изглеждаше непоносимо тъжно и нещастно. Като Джил? Някой бе нарисувал балон, който излизаше от главата на модела, а в него имаше надпис: „Нахранете ме, моля ви!“

Започнах да преглеждам огромната колекция от книги, които се натрапваха навсякъде, дори в кухнята. Сара явно е била ненаситен читател. Предимно литература и история, почти изцяло американска. Сара интелектуалката.

„Дипломацията“ на Хенри Кисинджър. „Възражение“ на Александър Хейг. „Кисинджър“ на Уолтър Айзъксон. И така нататък, и така нататък. Романи от Ан Тайлър, Робъртсън Дейвис, Ани Прулкс, но и от Робърт Лъдълм. Поезия от Емили Дикинсън, Силвия Плат, Ан Секстън.

Започнах да ги отварям един по един. В някои от книгите имаше мушнати страници, изписани на ръка. Огромно количество нахвърляни набързо бележки. Може би две-три хиляди. Доста книги, които трябваше да прегледам.

Записки и бележки, които си бе водила Сара. Прочетох всяко листче. Часовете минаваха. Пропуснах обяда. Не ме беше грижа.

Вътре в една биография на Наполеон и Джозефин Сара Роузън бе написала: „Н. е смятал високата интелигентност у жените за аномалия. Галел гърдите на Дж. пред хора. Помияр. Но Дж. си е получила заслуженото. Тъпанарка“.

Джил поетесата. Джил страстната читателка. Загадъчната, нереалната, жената тайна. Убийцата.

В кабинета имаше няколко видеокасети с филми и аз започнах да отварям кутиите една по една.

Колекцията на Сара Роузън включваше популярни любовни истории и трилъри. „Принцът на приливите“, „Кръстникът“, „Отнесени от вихъра“, „Офицер и джентълмен“.

Изглежда бе харесвала и по-стари филми: Реймънд Чандлър, Джеймс Кейн, Хичкок.

Отварях касетите една по една, ред подир ред, до последната кутия. Помислих си, че е важно, особено при човек на реда, какъвто явно беше Сара. Ако Сампсън беше наоколо, нямаше да стигнем доникъде. Веднага щеше да ми обясни, че съм по-откачен и от Джак и Джил.

Отворих една касета с филма на Хичкок „Печална слава“. Лично аз не си спомнях да съм го гледал, но на рекламната снимка в главната роля бе един от любимите актьори на Хичкок.

Вътре в кутията намерих касета без отличителни знаци.

Не ми изглеждаше на филм. Заинтригуван, побързах да я пусна на видеото. До този момент това бе четвъртата или петата неозначена касета.

Филмът не беше „Печална слава“. Осъзнах, че гледам заснето убийството на сенатор Даниел Фицпатрик. Това очевидно бе пълната версия, която продължи доста повече от филма, изпратен в CNN.

Допълнителният метраж бе дори по-обезпокоителен и нагледен от онова, което бе пуснато по телевизионната новинарска мрежа. Страхът в гласа на сенатор Фицпатрик бе ужасен за слушане. Той умоляваше убийците да го пощадят, после започна да плаче, да риде високо. Тази част бе внимателно съкратена от лентата за CNN. Беше твърде въздействащо. Беше невероятно брутално. Представяше Джак и Джил във възможно най-лошата светлина. Никаква жалост, никаква страст, нито капка човечност.

Натиснах копчето за пауза. Джакпот! Следващият кадър във филма почваше от сенатор Фицпатрик, после камерата правеше широка дъга, може би по-широка от възнамеряваната.

На лентата се появи Джак, който отправяше втория изстрел. Убиецът не беше Кевин Хокинс!

Внезапно се запитах дали Джил бе оставила касетата тук, за да може някой да я открие. Беше ли подозирала тя, че ще бъде предадена?

Беше ли това възмездието на Джил? Помислих си, че не е изключено: Джил бе прецакала Джак направо от ада.

Аз внимателно огледах замръзналата рамка, която разкриваше истинския Джак. Имаше къса, пясъчноруса коса. Беше хубав мъж към четирийсетте. Докато дърпаше спусъка, на лицето му не бе изписана никаква емоция.

— Джак — прошепнах аз. — Падна ли ми най-сетне!

ФБР, Тайната служба и вашингтонската полиция бяха обединили усилията си и работеха в тясно сътрудничество върху мащабна и изключително важна операция по залавянето на един човек. Те всички държаха на собствено участие в нея. Ставаше въпрос за убийство от най-висок ранг: бе убит президентът. Извършителят продължаваше да бъде някъде на свобода. Джак все още беше жив. Поне се надявах да е така.

Рано сутринта на 20 декември аз го наблюдавах през един бинокъл. Не можех да откъсна поглед от убиеца и интелектуалния подбудител.

Исках да го унищожа. Исках го за себе си. Въпреки това трябваше да чакаме. Това бе акция на Джей Грейър. Това бе неговият ден, неговото шоу, неговият план на действие.

Джак тъкмо излизаше от една триетажна къща в колониален стил. Той се отправи към един яркочервен форд, паркиран на кръговата алея. Ние вече знаехме кой е той, къде живее, почти всичко за него. Сега Джак и Джил ни бяха станали доста по-разбираеми. Очите ни се бяха отворили широко, много широко.

— Ето го Джак. Ето го нашето момче — каза Джей Грейър до мен.

— Не прилича на убиец, нали? — попитах аз. — Но си е свършил работата. Той го е направил. Той е ексекюторът на всички тези хора, включително и на Джил.

Джак вървеше с две малки деца — момче и момиче. Много хубави хлапета. Знаех, че се казват Аликс и Арти. Заедно с тях на разходка с колата отиваха двете семейни кучета: десетгодишен черен ретривър и малко игриво коли.

Децата на Джак.

Кучетата на Джак.

Хубавата къща на Джак в предградията.

Джак и Джил на хълма се качиха — да убият президента. А после Джак уби своята партньорка и любовница Джил. Екзекутира

Сара Роузън най-хладнокръвно. Смяташе, че се е измъкнал след убийствата невредим и е извън всякакво подозрение. Планът му бе почти съвършен. Но сега Джак бе в полезрението ни.

Беше облечен с тъмносиньо яке с качулка, което носеше с разкопчан цип, въпреки студеното време. Изпод него се виждаше синя вълнена риза на карета. Носеше светли дънки, жълто-кафяви високи обувки и сиви вълнени чорапи.

Косата му бе подстригана късо, в армейски стил. Сега тя бе тъмнокестенява. Хубав мъж. Трийсет и девет годишен. Убиецът на президента. Хладнокръвен убиец на няколко политически противници.

Конспиратор. Предател. И абсолютно безсърдечно копеле.

Питах се дали е гледал по телевизията погребението на президента или дори е ходил лично.

— Какво безогледно копеле, а? — възкликна Джей Грейър. Седеше отпред до мен в една кола без всякакви отличителни знаци. Той искаше да спипа Джак, да го спипа на място. Ето какво щяхме да направим. Това щеше да е паметно утро за всички ни.

— Пригответе се да проследите Джак. — Грейър говореше в един подвижен микрофон в нашата кола.

— Няма да го изпуснем. Мисля, че той изобщо не възнамерява да бяга — казах аз. — Той си е домошар, нашият Джак. Татко. Има си корени в общността.

В каква странна страна живеем. Толкова много убийци. Толкова много чудовища. Толкова много почтени хора, които стават тяхна плячка.

— Мисля, че си прав, Алекс. Точно така. Още не съм го схванал съвсем, не го разбирам напълно, но смятам, че си прав. Спипахме го. Само че какво точно имаме тук? Защо го е направил?

— За пари — предложих му теорията, която имах за Джак. — Жажда за пари. Тя улеснява и опростява всичко друго. Малко политика, малко вярност към каузата и много пари. Идеология и финансови облаги. Трудно могат да бъдат победени в този продажен ден и век.

— Така ли мислиш?

— Да. Дори мога да се обзаложа. Джак има твърди убеждения и едно от тях е, че той и неговото семейство заслужават да живеят добре.

Затова, смятам, че парите са част от това. Мисля, че познава хора с много пари и власт, но не толкова власт, колкото биха желали да имат.

Фордът потегли и ние го последвахме на безопасно разстояние. Джак взе много внимателно своя скъпоценен товар. Сигурно бе впечатляваща личност за децата си, може би дори за кучетата и несъмнено за съседите.

Джак Чакала. Питам се дали това не бе поредната игра на думи на Сара Роузън.

Чудех се каква ли е била последната мисъл на Джил, когато нейният любовник я е предал в Ню Йорк. Дали го е очаквала? Знаела ли е, че ще я предаде? Затова ли е оставила касетата в своя апартамент?

Джей искаше да говори, може би в този момент искаше да ангажира с нещо съзнанието си.

— Води ги на училище. Току-що е планирал убийството и е помогнал да бъде екзекутиран един президент. Нищо повече. Какво толкова. Животът си продължава.

— Доколкото разбирам от неговата характеристика, той е бил първокласен военен. Напуснал е армията с чин полковник. И с почести. Участвал е в „Пустинна буря“ — обадих се аз.

Той остави двете деца в училището „Бейърд-Уелингтън“. Беше красива сграда: стени от недялан камък и просторни, заскрежени зелени площи. Училище, в което с удоволствие бих пратил Деймън и Джани, училище, където трябваше да преподава Кристин Джонсън.

Джей Грейър заговори отново в ръчния микрофон.

— Тръгва от училище „Бейърд-Уелингтън“. Излиза отново на главното шосе. Ще го спипаме на стопа малко по-нататък. Изрична заповед: трябва ни жив! При светофара около него ще имаме четири наши коли. Хващаме го жив.

107.

Никой до този момент не бе успял да разкрие заговора за убийството. Никой дори не се бе доближавал до верния отговор. Никой не бе успял да разгадае загадката на Джак и Джил, преди да е станало твърде късно. Може би сега ни се откриваше възможност да сложим в ред цялата тази бъркотия. Ретроспектива за Джак и Джил.

Бяхме на по-малко от стотина ярда от мястото, където щяхме да заловим Джак. Той се спускаше по стръмен баир към един стоп.

Беше много живописна сцена. Дълъг обектив, като в скъпите филми. Светлината стана червена и Джак спря — един дисциплиниран гражданин. Необременен.

Джей Грейър спря точно зад неговата модерна кола, пригодена за насечен терен.

Кодовото название на нашата операция бе „мечи капан“. Имахме четири превозни средства. Още пет-шест коли и два хеликоптера за подкрепление. Не виждах как Джак би могъл да избяга. Мислите ми стигаха напред до огромните последствия от арестуването на убиеца и за още по-огромната предстояща изненада.

— Ще го пипнем без проблем — казах.

Мечият капан беше заложен.

Аз бях един от шестимата, които изскочиха от колите, препречили пътя при безобидния на вид извънградски светофар. Безспорна чест.

Там чакаха и две коли на граждани. Сива хонда и един сааб.

Стигнах до дясната предна врата на колата му, а в същото време един агент от Тайната служба дръпна рязко вратата на шофьора. Ние двамата се бяхме оказали най-бързи. Или може би бяхме онези, които най-много искаха Джак.

Джак се извърна към мен и погледна право в опулената цев на моя глок. Миг по-късно съзря съвсем ясно образа на смъртта.

— Не мърдай! Дори не дишай много дълбоко! Не мърдай нито милиметър — казах му аз. — Не желая да разполагам с извинение. Тъй че не ми го предлагай.

Той не ни очакваше. Разбрах го по шока, изписан върху лицето му. Той бе сметнал, че се е измъкнал невредим след всичките си убийства. Беше решил, че се е измъкнал невредим.

Е, веднъж и той да сбърка.

Най-накрая бе допуснал първата си грешка.

— Тайна служба. Арестуван си. Имаш правото да мълчиш и те съветвам да го сториш! — излая на Джак един от агентите. Лицето му бе аленочервено от гняв, от ненавист към този човек, убил президента.

Джак погледна към агента от Тайната служба и после отново към мен. Позна ме. Знаеше кой съм. Какво друго знаеше?

В началото се сепна, но после бързо се успокои. Беше удивително да се наблюдава как спокойствието и хладнокръвието постепенно надделяха.

Не трябваше да се изненадвам. Това бе истинският Джак. Това бе убиецът на президента.

— Много добре — каза той накрая, хвалейки ни за добре свършената работа, за нашия професионализъм. Кучият му син кимна одобрително. — Свършихте си работата изключително добре.

При тези негови думи кръвта ми кипна, но аз помнех заповедта на деня: хващаме го без всякакви усложнения. Нежният „мечи капан“.

Той бавно излезе от лъскавия червен автомобил. И двете му ръце бяха вдигнати високо. Не оказа съпротива, не искаше да бъде застрелян.

Най-неочаквано един от агентите го удари. Замахна силно и стовари един десен върху челюстта на убиеца. Не можех да повярвам, че го направи, но, от друга страна, ми стана приятно.

Главата на Джак се отметна назад и той рухна като камък. Джак беше умен. Остана на земята. Джак си го биваше. Нямаше провокация за удара на агента, абсолютно никакво извинение, освен че маниакът, проснат на земята, бе убил президента най-хладнокръвно.

Джак поклати глава и от паважа вдигна поглед към нас, като разтъркваше челюстта си.

— Колко знаете? — попита той.

Не му отговорихме. Никой не каза нито дума. Беше наш ред да играем игрички. Разполагахме с няколко изненади за Джак.

Джак беше само началото. Давахме си сметка, че той е само късче от пъзела, който се опитвахме да наредим. Бяхме решили първо да го пипнем, но сега дойде втората решителна бариера.

Докато карахме обратно към неговата къща на Оксфорд стрийт, аз се почувствах встрани от онова, което ставаше, сякаш се наблюдавах на сън. Спомних си няколко срещи, които бях имал с президента Томас Бърнс. Той ни беше казал да не съжаляваме за нищо, но този съвет не помагаше в реалния свят. Президентът беше мъртъв и аз винаги щях да се чувствам отчасти отговорен.

Джей Грейър заговори в подвижния микрофон на колата.

— С доктор Крос ще влезем през входната врата. Прикривайте ни плътно. Никаква стрелба. Всички наясно ли са?

Всички останали агенти бяха наясно с процедурата и знаеха рисковете. „Мечият капан“ не беше приключил. Грейър спря черната кола пред къщата.

— Готов ли си? — попита ме той. — Доволен ли си от развитието на нещата дотук?

— Определено — отвърнах. — Благодаря ти, че ме взе.

— Без теб изобщо нямаше да сме тук. Хайде да отидем да довършим работата.

Двамата излязохме от колата му без отличителни знаци и заедно забързахме по застланата с червени плочки предна алея. Вървахме в крак, с отмерена крачка.

Ето къде бе започнало всичко.

Голямата къща, цялата улица, изглеждаха толкова невинни и приятни. Пред нас се издигаше бяла красива къща в колониален стил. Имаше голяма стара веранда с колони. На верандата стояха грижливо подредени детски велосипеди. Всичко тук бе толкова подредено. Дали тази акуратност бе за прикритие? Естествено.

Джей Грейър натисна звънеца. Джак и Джил на хълма се качиха. Но Джак и Джил бяха започнали от тук. Именно от тази къща. Вратата отвори жена, облечена в червен кариран халат.

За коледните празници вратата бе окичена с венец от лозови листа, един от онези особените, за украшение, които изглеждат като Исусовия трънен венец. Около него бе завързана голяма червена панделка.

„Ето я и Джил“ — помислих си аз.

Най-накрая — истинската Джил.

— Алекс, Джей! Боже мой, какво е това? Какво се е случило? Само не ми казвайте, че просто сте били наблизно.

Джийн Стърлинг стоеше на прага на къщата си. Зърнах лакирано дъбово стълбище, проблясващо зад гърба ѝ. През стъваеми врати, също от полиран дъб, се виждаше строга трапезария. В антрето, до един шкаф и двуметрово стоящо огледало, имаше куп празнично опаковани коледни подаръци. Къщата на Джил. Главният инспектор на ЦРУ. „Чистата“ Джийн.

— Какво се е случило? Току-що направих кафе. Моля, заповядайте.

Тя звучеше така, сякаш ние двамата с Джей Грейър бяхме съседни от същата улица. Гости, значи? Устните ѝ се разтегнаха в усмивка, която издадените ѝ предни зъби превърнаха в гримаса.

Какво се е случило? Току-що направих прясно кафе. Хайде да си побърим.

— Кафе звучи добре — каза Джей.

Влязохме в къщата, която тя делеше с трите си деца и съпруга си. С Джак.

Отбелязвах детайлите — всичко изглеждаше важно, беше натоварено с информация, представляваше улика. Френски офорти. Фламандски тъкани. Китайски порцелан.

Джил пътешественичката. Джил първокласната шпионка.

Има един стар френски израз в класическите детективски истории, който за мен лично никога не е звучал кой знае колко смислено — *cherchez la femme*. Търсете жената. Аз имах собствено клише за разрешаване на съвременните загадки — *cherchez l'argent*. Търсете парите.

Не вярвах, че Джийн Стърлинг и нейният съпруг са действали самостоятелно. Приемах го не повече от вероятността Джак и Джил да са просто „ловци“ на знаменитости. По всеобщо мнение Олдрич Еймс бе получил около два милиона и половина за разсекретяването на десетина американски агенти. Колко ли са получили семейство

Стърлинг за ликвидирането на създаващия проблеми президент на Съединените щати? Един безразсъдник, тръгнал срещу системата?

А кой им е дал парите? *Шерше агента*. Може би Джийн щеше да ни каже, ако я попритиснем, което аз определено възнамерявах да направя.

Кой щеше да спечели най-много от убийството на президента Томас Бърнс? Вицепрезидентът, понастоящем вече действащ президент? Уолстрийт? Организираната престъпност? ЦРУ? Ще трябва да питам Джийн. Може би над димящите чаши кафе. Може би това би била добра тема за непринуден разговор.

Тя се обърна и ни поведе към кухнята. Беше толкова спокойна и овладяна. Продължих да регистрирам обзавеждането, старинните мебели, чистотата, дори и при наличието на три деца в къщата. Мисля, че зная как Джийн и нейният съпруг могат да си позволят подобна страхотна къща тук, в скъпия аристократичен квартал Чевин Чейс. *Шерше агента*.

— Има някакъв обрат, нали? — попита тя и се обърна да ни погледне. — Напълно ме озадачихте. Какво се е случило? Кажете ми. — Тя потърка ръце доволно. Добро изпълнение. Каква актриса.

— Наистина има — отвърнах накрая. — Открихме някои интересни неща около Джек. — Първо решихме да приключим с него. Сега е твой ред.

— Това е великолепна новина — каза Джийн Стърлинг. — Моля ви, разкажете ми всичко. В края на краищата Кевин Хокинс беше един от нашите.

Влязохме в голяма кухня, която си спомнях от първото си посещение там. Стените бяха покрити с теракотени плочки и скъпи на вид дървени шкафове. Половин дузина прозорци гледаха към един белведер и тенискорт.

— Арестувахме твоя съпруг Брет за убийството на президента — заяви й Джей Грејър със студен и рязък тон. — Задържахме го. Тук сме, за да арестуваме и теб.

— Толкова е трудно да контролираш всяка дреболия. Достатъчен беше само един малък пропуск — казах аз на Джийн. — Сара допусна грешка. Мисля, че се е влюбила в съпруга ти. Знаеше ли това? Би трябвало да знаеш за връзката между Сара и Брет?

— Алекс, какво говориш? А ти, Джей, какво се опитваш да кажеш? Вие и двамата просто не си давате сметка.

— О, напротив, Джийн. Сара Роузън е запазила копие от лентата с убийството на сенатор Фицпатрик. Твоят съпруг е заснет на нея. Тя е била влюбена в него, горката стара мома. Може би ти си го замислила да стане именно така. Дори разполагаме с част от негов пръстов отпечатък в апартамента на Сара Роузън във фоги Ботъм. Вероятно сега, след като знаем вече какво да търсим, ще открием още.

Лицето ѝ помръкна, очите ѝ се превърнаха в цепнатини. Усетих, че може би не е била съвсем наясно относно естеството на „връзката“ между нейния съпруг и Сара Роузън.

Тя знаеше за Сара, разбира се. Бяхме установили, че Сара Роузън е била таен агент на Управлението в Белия дом. Законспирирана от осем години. Ето как я бе открил Джек, абсолютно сигурен в нейната лоялност. Сара Роузън бе идеалната Джил. Вярвала е в „каузата“, поне доколкото е била информирана за нея. Била е с крайнодесни убеждения. Томас Бърнс настояваше за крупни промени в Пентагона и ЦРУ. Членовете на една мощна групировка смятаха, че промените биха могли да унищожат държавата, че ще унищожат държавата. И вместо това бяха решили да унищожат президента Бърнс. Така бяха родени Джек и Джил.

Джей Грейър каза:

— Този път ще бъде по-лошо, отколкото при Олдрич Еймс, да знаеш. Много, много по-лошо.

Джийн Стърлинг бавно кимна.

— Да, нищо чудно. Сигурно — продължи тя, а очите ѝ се местеха от Грейър към мен и обратно — се чувствате горди да участвате в унищожаването на малобройните, на оскъдните преимущества, които Съединените щати имат по отношение на останалата част на света. Нашата разузнавателна мрежа беше нищожна. И все още е, по мое мнение. Президентът беше глупак аматьор, който искаше да съсипе разузнаването и военните. В името на какво? Популистки промени? Каква пародия, каква тъжна, опасна шега. Томас Бърнс бе продавач на коли от Детройт! Не беше негова работа да взема решенията, за които му бяха гласувани пълномощия. Повечето президенти преди него разбираха това. Не ме интересува

какво смятате за нас. Ние със съпруга ми сме патриоти. Наясно ли сме по този въпрос? Наясно ли сме, господа?

Джей Грейър я остави да довърши и чак тогава заговори отново.

— Ти и твоят съпруг сте долни предатели. И двамата сте убийци. Наясно ли сме? Все пак ти си права за едно. Гордея се, че успях да ви обезвредя. Чувствам се страхотно. Наистина, Джийн.

Внезапно в кухнята проблесна ярка бяла светлина. Мярна се цев.

Най-неочаквано прокънтя оглушителен изстрел. Тялото на Джей Грейър се сгърчи. Той рухна назад върху кухненския плот, събаряйки ред високи дървени столове.

Джийн Стърлинг го бе застреляла от упор. В халата си имаше скрит пистолет. Бе стреляла направо през джоба си. Може би ни беше видяла да приближаваме къщата. Или пък винаги имаше оръжие подръка. В края на краищата тя бе Джил.

Джийн пристъпи и насочи пистолета към мен. Аз вече с плонж се бях устремил към укритието на кухненския плот.

Все пак тя натисна спусъка на полуавтоматика.

Нов оглушителен изстрел в кухнята. Проблясване. После още един изстрел.

Тя продължи да стреля, като в същото време отстъпваше към вратата. В следващия миг вече тичаше навън. Халатът ѝ се развяваше зад нея като мантия.

Аз се спуснах към мястото, където бе паднал Джей. Беше ранен в гърдите, близо до ключицата. Лицето му бе останало без цвят. Все пак беше в съзнание.

— Хвани я, Алекс. Хвани я жива — изстена той. — Сипай ги. Те знаят всичко.

Бързо, но предпазливо прекосих къщата на семейство Стърлинг. *Не я убивай. Тя знае истината. Необходимо ни е да я чуем лично от нея, поне този път. Тя знае защо бе убит президентът и по чие нареждане. Тя знае!*

Внезапно откъм предната врата вътре се втурна агент от Тайната служба. Следваше го друг. После двама се появиха откъм кухнята. Всички бяха с извадени пистолети. На лицата им бе изписано недоумение и тревога.

— Какво, по дяволите, става тук? — извика един от тях.

— Джийн Стърлинг е въоръжена. Трябва ни жива. Трябва да я пипнем жива!

Чух шум откъм входното антре. Всъщност звуците бяха два вида. Разбрах какво става и сърцето ми прескочи. Шум от палене на мотор. Шум от вдигане на гаражна врата.

Джил щеше да се измъкне.

110.

Гърдите ми бумтяха, готови да експлодират, но сърцето ми бе изстинало като лед.

Хвани я жива, на всяка цена! Тя е дори по-важна от Джак.

Вратата към гаража се намираше в дъното на тесен коридор, който минаваше покрай просторен солариум. Помещението бе окъпано в ослепителна утринна светлина. Аз си поех дълбоко въздух. После внимателно отворих вратата, сякаш можеше да се взриви. Би могла, знаех го. Вече всичко можеше да се случи. Това бе къщата на мръсните номера.

Между къщата и гаража имаше тъмен тесен коридор, дълъг около метър и двайсет. Минах по него приведен ниско.

От другата страна ме очакваше втора затворена врата.

Хвани я жива! Това е единственото, което трябва да направиш.

Блъснах втората врата, тя се отвори и аз със скок се озовах в онова, което се надявах да е гаража. Както и се оказа.

В същия момент прозвучаха три гърмежа. Стоварих се на бетонния под. Изстрели!

Оглушителен, смразяващ звук в тясното пространство. Никакъв сблъсък на куршум с гърдите или главата ми, слава богу.

Видях как Джийн Стърлинг се е показала от прозореца на комбито си. Стискаше полуавтоматик. Отново се хвърлих напред.

Хвани я жива! — пицеше мозъкът ми, докато се хвърлях встрани от полезрението ѝ.

Видях в колата ѝ още нещо. Беше взела със себе си най-малката си дъщеря. Тригодишното си момиченце Карън. Използваше детето като прикритие. Знаеше, че няма да стреляме, ако има опасност да го улучим. Момиченцето се раздираше от писъци. Беше ужасено. Как можеше да причини нещо подобно на едно дете?

Приклекнах зад варела в сумрачното тясно пространство. Опитвах се да мисля съсредоточено.

Затворих очи за част от секундата. Най-много за половин секунда.

Поех жадно огромна глътка студен въздух и бензинови изпарения. Опитвах се да мисля абсолютно точно. Взех решение и се надявах, че е правилното.

После се изправих и стрелях. Внимателно се прицелих встрани от момиченцето. Но стрелях.

Отново клекнах, прикрит зад тъмния варел. Знаех, че не съм улучил никого.

Моят изстрел бе само предупреждение, и то последно. Андрю Клаук беше прав, когато разговаряхме в задния двор на Стърлингви. Един от „призраците“ на ЦРУ ми каза онова, което трябваше да знам в този момент — играта се играе без правила.

— Джийн, хвърли проклетия пистолет! — извиках й. — Дъщеричката ти е в опасност.

Не последва отговор, само внушаваща ужас тишина. Джийн Стърлинг би направила всичко, за да се измъкне. Тя бе убила президента, бе дала нареждане за това и във всеки един момент бе подпомагала осъществяването на плана. И все пак щеше ли Джийн Стърлинг наистина да пожертва собственото си дете? За какво? За пари? Заради една кауза, в която тя и съпругът ѝ вярваха? Каква кауза би могла да струва живота на един президент? На собственото ти дете?

Хвани я жива! Дори ако заслужава да умре тук, в този гараж. В стил екзекуция.

Стрелях отново. И още веднъж в предното стъкло — целех се в мястото на шофьора, плътно вдясно. Разбитото стъкло се разхвърча из целия гараж. Ситни парченца плиснаха към тавана и после се посипаха по земята.

Шумът в тясното пространство бе оглушителен. Карън хлипаше с дрезгав глас.

Виждах Джийн Стърлинг през мозайката от строшено стъкло. Половината ѝ лице бе обляно в кръв. Изглеждаше изненадана и слисана. Едно е да замисляш убийство и съвсем друго — да стрелят в теб. Да си ранен. Да посрещнеш куршум. Да почувстваш смъртоносния тласък в собственото си тяло. С три бързи стъпки се озовах до волвото комби. Сграбчих дръжката на вратата и я отворих рязко. Държах главата си приведена, близо до гърдите. Зъбите ми бяха така здраво стиснати, че чувствах болка.

Сграбчих русите коси на Джийн Стърлинг. После я ударих. С всички сили ѝ стоварих един юмрук. Същият, какъвто бе получил и съпругът ѝ. Дясната страна на лицето ѝ го пое с хрущене.

Джийн Стърлинг рухна върху волана. Трябва да е имала стъклена челюст. Джийн беше убиец, но не кой знае какъв шампион в битките. Напусна ринга още при първия добър удар. Вече беше в ръцете ни. Бях я заловил жива.

Най-накрая Джак и Джил бяха в ръцете ни.

Малкото ѝ момиченце хлипаше на предната седалка, но не беше ранено. Нито майка му. Не бих могъл да се справя по-леко и по някакъв друг начин. *Бяхме хванали Джак, сега спипахме и Джил. Може би щяхме да чуем истината.* Не, непременно щяхме да чуем истината.

Вдигнах момиченцето и силно го притиснах до себе си. Искрах да изтрия всичко това от съзнанието ѝ. Не желяех да си го спомня. Непрестанно повтарях:

— Няма нищо, няма нищо. Всичко е наред.

Само че не беше. И се съмнявах, че някога щеше да бъде. Не и за децата на Стърлингови, не и за моите деца. За никого от нас.

Вече не съществуваха правила.

111.

Нощта, в която бяха заловени Джийн и Брет Стърлинг, телевизионните мрежи отразиха подробно важната и изключително тревожна история. Аз дадох кратко интервю за CNN, но предимно отказвах да ставам център на вниманието. Прибрах се вкъщи и останах там.

Точно в девет президентът Махони направи изявление. Джак и Джил бяха искали Едуард Махони да стане президент. Това бе натрапчивата мисъл, която не можех да прогоня от съзнанието си, докато гледах обръщението му към стотици милиони хора по света. Може би беше замесен в убийството, а може би не. Но някой безспорно е искал той да заеме президентския пост вместо Томас Бърнс, а Махони не се ползваше с доверието му.

Всичко, което знаех за Махони, бе, че той и двама негови кубински партньори са направили състояние в кабелния бизнес. После Махони бе станал популярен губернатор на Флорида. Помнех, че зад изборителната му кампания стояха много пари. *Търси парите.*

Гледах наситения с драматизъм телевизионен цирк, който се разиграваше на три ринга, заедно с Нана и децата. Деймън и Джанет знаеха твърде много, за да бъдат изключени от събитията точно сега. От тяхна гледна точка татко им беше герой. Може би за тях бях някой, с когото да се гордеят, а понякога дори да слушат и да му се подчиняват. Но едва ли беше така.

Джани и котката Роузи се бяха сгушили с мен на дивана, докато гледахме непрекъснатия парад на новинарските репортажи за убийството и последвалото задържане на действителните Джак и Джил. Всеки път, когато се появях в кадър, Джани ме целуваше по бузата.

— Доволна ли си от татко си? — попитах я аз след една от нейните най-хубави и най-звучни целувки.

— Да, много — отвърна Джани. — Обичам да те гледам по телевизията. Роузи също. Ти си красив и говориш чудесно. Ти си моят герой.

— А ти какво ще кажеш, Деймън? — реших аз да проверя как негово величество реагира на странното развитие на събитията.

Деймън цъфна в широка усмивка. Не може да се сдържи.

— Екстра — призна той. — Чувствам се страхотно.

— Чувам — подхвърлих на моето вълче, — че си искал да ме прегърнеш?

Направи го. Уверих се, че в този момент Деймън е щастлив с мен. Много държах на това.

— А майката на семейството? — попитах най-накрая за мнението на Нана. Тя седеше изпъната в любимото си кресло. Здравно притискаше скръстени ръце до гърдите си, докато наблюдаваше травмиращия репортаж на новините с изострено внимание и язвителен коментар.

— То напоследък не беше кой знае какво семейство — побърза да се оплаче Нана. — Е, май съм съгласна с Джани и Деймън. Макар че не виждам защо онзи белия от Тайната служба обира почестите. Май че президента го застреляха през време на неговия наряд.

— Може би беше застрелян, докато всички ние бяхме наряд — казах аз. Нана сви измамно крехките си на вид рамене.

— Във всеки случай, както винаги, аз се гордея с теб, Алекс. Макар че това няма нищо общо с героизма. Гордея се с теб, защото си такъв, какъвто си.

— Благодаря ти — казах на Нана. — Никой не е способен да каже нещо по-хубаво. На никого.

— Знам. — Както обикновено Нана си обсеби правото на последната дума и накрая се усмихна. — Защо мислиш, че го казах?

През отминаващия месец не се задържах много у дома и всички бяхме зажаднели за взаимното си присъствие. Всъщност не можехме да се наситим един на друг. Където и да отидех из къщата, някое от децата неизменно се беше вкопчило я за ръка, я за крак.

Дори котката Роузи не остана назад. Вече определено се чувстваше част от семейството и ние всички се радвахме, че по някакъв начин бе намерила пътя към нашия дом.

Нямах нищо против. Не исках да пропусна и минута внимание. Самият аз бях закопнял за подобно отношение. За миг изпитах съжаление, че съпругата ми Мария не беше заедно с нас, за да се наслади на специалния момент, но всичко останало беше наред. Доста

добре всъщност. Сега животът ни щеше да се върне към обичайното си русло. Този път успешно, дадох си дума.

На следващата сутрин станах, за да заведе Деймън до „Соджърнър Трут“. Мястото бързо възвръщаше предишната си атмосфера. Невинността не е злопамятна. Спрях пред кабинета на Кристин Джонсън, но тя още не се беше върнала на работа.

Никой не знаеше кога ще дойде отново на училище, но всички я очакваха като лек срещу грип. Аз също, не по-малко от другите. В нея имаше нещо специално. Надявах се, че ще се оправи.

Тази сутрин се прибрах у дома в девет без петнайсет. Къщата на Пета улица бе необичайно тиха и спокойна. Уютна всъщност. Пуснах си Били Холидей: *Наследството 1933 — 1958*. Едно от най-любимите ми за всички времена.

Телефонът звънна около девет. Проклетият дяволски апарат! Беше Джей Грейър. Нямах представа за какво може да ме търси у дома. Нито пък имах желание да чуя причината за обаждането му.

— Алекс, трябва да дойдеш в затвора „Лортън“ — каза той с глас, от който личеше, че се отнася за нещо спешно. — Моля те, ела веднага!

Наруших всички ограничения за скоростта, носейки се към федералния затвор във Вирджиния. Главата ми се въртеше, заплашвайки да се откъсне и да изхвъркне през предното стъкло. Като инспектор в отдел „Убийства“, имаш потребност да си мислиш, че си силен и можеш да поемеш всичко, което ти се сервира, но рано или късно разбираш, че всъщност не си в състояние. Никой не е.

Вече няколко пъти бях посещавал затвора „Лортън“. Преди доста време там при условия за максимална сигурност държаха похитителя и масовия убиец Гари Сонеджи.

Пристигнах около десет часа сутринта. Беше свежо, мразовито утро с ясносиньо небе. На паркинга и на страничните затревени площи вече чакаха няколко репортери.

— Какво знаете, инспектор Крос? — попита ме един от тях.

— Красива утрин — отвърнах. — Можете да ме цитирате. Давам ви това право.

Това бе мястото, където бяха затворени семейство Стърлинг, където правителството бе решило да ги държи, докато бъде насрочен процес за убийството на Томас Бърнс.

Алекс, трябва да дойдеш в затвора „Лортън“. Моля те, ела веднага!

Срещнах се с Джей Грейър на четвъртия етаж в сградата на затвора. Там присъстваше и управителят Марион Камбъл. И двамата бяха бледи като гипсовата замазка върху стените на въпросната институция.

— О, по дяволите, Алекс! — изстена д-р Камбъл, когато ме видя да приближавам.

Хванах ръката му и я стиснах силно.

— Да се качим горе — каза той.

Още полицаи и служители на затвора бяха разположени пред един лекарски кабинет на петия етаж. Двамата с Грейър се вмъкнахме след управителя и неговите най-близки сътрудници. Сърцето ми се бе качило в гърлото.

За случая трябваше да си сложим хирургически маски и чисти найлонови ръкавици. Имахме проблеми с дишането дори и без маските.

— По дяволите! — измърморих аз, когато влязохме в стаята. Джийн и Брет Стърлинг бяха мъртви.

Двете тела бяха положени на две еднакви маси от неръждаема стомана. Съпрузите Стърлинг бяха чисто голи. Осветлението отгоре бе ярко и силно. Светлината беше ослепителна.

Цялата сцена надхвърляше границите на понятното. Джак и Джил бяха мъртви.

Джак и Джил бяха убити на територията на федерален затвор.

— Дяволите да го вземат! И тях също! — възкликнах аз в маската си.

Брет Стърлинг бе добре сложен и изглеждаше атлетичен дори в смъртта. Представих си го като любовник на Сара Роузън. Забелязах, че ходилата му бяха мръсни. Вероятно цяла нощ бе крачил бос из килията си. Крачил? В очакване някой да дойде за него?

Кой бе проникнал в „Лортън“ и бе извършил това? Убит ли е? Какво, за Бога, бе станало? Как би могло да се случи тук?

Джийн Стърлинг имаше тебеширенобяла кожа и не беше в добра физическа форма. Изглеждаше много по-добре в безупречно ушитите си сиви и сини костюми, отколкото гола.

Точно над деликатната си окосменост имаше леки натрупвания на тлъстини. Краката ѝ бяха нашарени с разширени вени. От носа ѝ бе текла кръв или преди да умре, или докато е издъхвала.

Видимо и двамата не бяха страдали особено. Това беше ли някаква нишка за нас? И двамата бяха намерени мъртви в килиите си в пет часа сутринта при един и същ обход на охраната. Бяха умрели приблизително по едно и също време. По план? Естествено. Но по чий план?

Какво, по дяволите, се бе случило тук предишната нощ?

Кой бе отнел живота на Джак и Джил?

— И двамата бяха щателно обискирани, когато ги докараха — поясни управител Камбъл към мен и Джей. — Може да е съвместно самоубийство, но дори и за това са се нуждаели от помощ. Някой им е отнесъл отровата между шест часа снощи и рано тази сутрин. Проникнал е в килиите им.

Д-р Марион Камбъл отправи поглед към мен. Очите му бяха замъглени, диви и невероятно зачервени по краищата.

— Под нокътя на безименния ѝ пръст имаше малко кожа и кръв. Борила се е с някого. Джийн Стърлинг се е опитвала да се съпротивлява. Била е убита, поне аз мисля така. Тя не е искала да умира, Алекс.

Затворих очи за миг-два. Не помогна. Когато ги отворих, всичко си беше постарому. Джийн и Брет Стърлинг продължаваха да лежат голи и мъртви на двете хромирани маси.

Били са екзекутирани. Професионално. Хладнокръвно. Това бе най-странното — като че ли Джак и Джил са били посетени и убити от Джак и Джил.

„Призрак“ ли бе сложил край на живота им? Опасявах се, че никога няма да научим. Не ни се полагаше да знаем. Не бяхме достатъчно значими, за да разберем истината.

Може би, с изключение на един принцип, на една максима: правила няма.

Във всеки случай — не и за някои хора.

113.

Винаги искам всичко увито в елегантна опаковка, завързана с ярка панделка и украсена с фльонга. Във всеки отделен случай искам да съм непобедимия юнак, страшилището за многоглавия змей. Просто не става така, вероятно, ако ставаше, нямаше да е интересно.

Прекарах следващите два дни и половина в дома на Стърлингови, работейки рамо до рамо с Тайната служба и ФБР. Джей Грейър и Кайл Крейг също пристигнаха в къщата им в Чеви Чейс. Имах някаква смътна идея, че Джийн Стърлинг ни е оставила някаква нишка, по която да продължим, нещо, което да ни отведе към нейните убийци. За всеки случай. Смятах, че е способна на подобна подла и отмъстителна стъпка, нейният последен мръсен номер.

След два дена и половина търсене не намерихме абсолютно нищо. Ако е имало някаква следа, тогава някой просто се бе вмъкнал в къщата преди нас. Не изключвах подобна възможност.

На третия ден късно следобед двамата с Кайл Крейг разговаряхме в кухнята. И двамата бяхме изтощени. Отворихме си две от бирите на Брет Стърлинг и подхванахме приказка за живота, смъртта и вечността.

— Чувал ли си този израз — твърде много логически заподозрени? — попитах аз Кайл, докато отпивахме от бирите си в тишината на кухнята.

— Не точно с тази формулировка, но ми е ясно каква връзка има с настоящия случай. Имаме сценарии, които биха могли да включват ЦРУ, военните, може би крупния бизнес, може би дори президента Махони. Историята рядко върви по права линия.

Кимнах утвърдително.

— Трийсет и пет години след убийството на Кенеди единственото сигурно нещо е, че е съществувала някаква конспирация — добавих аз.

— Няма никакъв начин веществените доказателства — балистични и медицински — да се съвместят с един стрелец в Далас — каза Кайл.

— Значи възниква същият проклет проблем — твърде много логически заподозрени. До този момент никой не може да определи възможното участие на Линдън Джонсън, армията, ЦРУ, мафията, стария шеф на вашето подразделение. Има толкова очевидни паралели на онова, което се случи тук, Кайл. Вероятен политически преврат, за да бъде елиминиран един смутител в кабинета за сметка на една много по-благоприятна замяна — тогава Линдън Джонсън, а сега Махони — в очакване зад кулисите. ЦРУ и военните бяха невероятно разгневени на Джон Ф. Кенеди и на Томас Бърнс. Системата яростно се съпротивлява на промяната.

— Не забравяй това, Алекс — каза ми Кайл. — Системата яростно се съпротивлява на промяната, както и на смутителите на установения ред.

Направих гримаса, но кимнах.

— Не го забравям. Благодаря за помощта. Кайл протегна ръка и двамата се ръкувахме.

— Твърде много логически заподозрени — казах. — Това също ли е част от проклетия заговор? Това ли е тяхната идея за прикритие?

— Не бих се учудил, ако е така. Вече нищо не ме учудва. Прибирам се вкъщи при децата — казах накрая.

— Най-добре — каза Кайл, усмихна се и ми махна да си вървя.

Прибрах се у дома и поиграх с децата — опитах се да ги зарадвам с присъствието си. Въпреки това пред очите ми непрестанно изникваше образът на Томас Бърнс. От време на време виждах красивата мъничка Шанел Грийн, Върнън Уийтли или дори бедния Джордж Джонсън, съпруга на Кристин. Представях си труповете на Джийн и Брет Стърлинг върху онези хромирани маси в затвора „Лортън“.

През следващите дни поработих няколко часа в кухнята за бедни. Там аз съм „господин фъстъчено масло“. Раздавам порциите и от време на време по някой и друг малък съвет за доброто на онези повече или по-малко нещастни от мен. Работата наистина ми доставя удоволствие. Получавам дори повече, отколкото давам.

Въпреки това не успях да се съсредоточа особено върху нищо. Бях там, но всъщност ме нямаше. Концепцията за „липса на правила“ бе заседнала в съзнанието ми като рибена кост в гърлото. Давеше ме. Наистина имаше твърде много заподозрени, които трябваше да се преследват, за да се стигне до окончателното разрешаване на случая по убийството на Томас Бърнс. Освен това правомощията на едно вашингтонско ченге в такова разследване бяха ограничени.

Една нощ същата седмица — доста късно — си седях на верандата, галех котката Роузи по гърба и тя мъркаше блажено. Имах намерение да посвирия на пиано, но после се отказах. Никакъв Били Смит, никакъв Гершуин, никакъв Оскар Патерсън. Чудовищата, фуриите, демоните се бяха развилнели в съзнанието ми. Нахлуваха във всякакви форми и размери, във всякакви родове, но бяха човешки същества. Това бе „Божествена комедия“ на Данте, всичките девет кръга на ада и всички ние живеехме тук заедно.

Накрая все пак реших да посвирия. Първо изкарах „Звезден прах“, после „Тяло и душа“ и скоро великолепните звуци ме погълнаха. Престанах да мисля за един телефонен разговор, който бях провел порано през седмицата. Бях отстранен от вашингтонската полиция. Като

дисциплинарна мярка. Бях посегнал на по-висшестоящ от мен, на собствения ми шеф Джордж Питман.

Да, така си беше. Вината ми беше безспорна. И какво от това? А оттук нататък?

Чух почукване по вратата на верандата. После повторно.

Не очаквах компания, нито желяз такава. Надявах се, че не е Сампсън! Беше твърде късно за желани посетители. Грабнах пистолета си. Инстинктивно. По силата на навика. Ужасен навик, ако вземеш да се замислиш, което аз сторих.

Станах от пейката пред пианото и отидох да видя кой е. След всички лоши неща, които се бяха случили, почти очаквах да видя на прага убиеца Гари Сонеджи, най-накрая дошъл за разплата или поне да си изпробва късмета.

Отворих задната врата и усетих, че се усмихвам. Не всъщност сияех! В главата ми лумна светлина или отново лумна светлина. Каква приятна изненада. Начаса се почувствах много, много по-добре. Получи се съвсем естествено. Забравих всичките си грижи и тревоги.

— Не можах да заспя — каза Кристин Джонсън. — Разпознах репликата, която бях използвал преди време в дома й.

После си спомних думите на Деймън: „По-желязна е и от теб, тате“.

— Здравей, Кристин. Как си? Господи, радвам се, че си ти!

— А не кой? — попита тя.

— Всеки друг — отвърнах аз.

Хванах Кристин за ръка и двамата влязохме в къщата на Пета улица. У дома.

Където все още има правила. Където всички са в безопасност, а юнакът — страшилище за многоглавия змей — е здрав и читав.

Наистина няма край жестокият неумолим кошмар, шеметното спускане с влакчето на ужасите.

Беше Бъдни вечер и чорапите за подаръци бяха грижливо окачени над камината. Деймън, Джани и аз почти бяхме приключили с украсата на елхата — оставаха ни само дългите нанизы с пуканки и сухи червени боровинки.

Проклетият телефон иззвъня и аз го вдигнах. Като фон звучаха коледни песни в изпълнение на Нат Кинг Кол. На малката зелена площ пред къщата искреше прясно навалял сняг.

— Ало — казах.

— Ало значи. И ако това не е самият доктор инспектор Крос! Ама че мило отношение.

Нямаше защо да питам кой се обажда. Незабавно познах гласа. От известно време звучеше в кошмарите ми. От години.

— Доста време мина, няма спор — каза Гари Сонеджи. — Мъчно ми беше за теб, д-р Крос. Аз липсвах ли ти?

Преди няколко години Гари Сонеджи бе отвлъкъл две деца и после ни бе повел на едно невероятно издирване, което продължи месеци. От всички убийци, които познавах, Сонеджи беше най-интелигентният. Той дори бе успял да подведе някои от нас, че е шизофреник. Два пъти беше бягал от затвора.

— Сещах се за теб — признах му най-накрая. — Често.

— Е, аз просто звъннах да пожелаая весели празници на теб и близките ти. Преродих се отново, както виждаш.

Не отвърнах на Сонеджи. Чаках. Децата се бяха досетили, че нещо около телефонното обаждане не е наред. Наблюдавах ме, докато не им магнах да довършат украсата на елхата.

— Има още нещо, д-р Крос — прошепна Сонеджи след дълга пауза.

Знаех си.

— За какво става въпрос, Гари? Какво е това „още нещо“?

— Радваш ли й се? Просто бях длъжен да попитам. Трябва да знам харесва ли ти.

Дъхът ми секна. Той знаеше за Кристин. Проклет да е!

— Виждаш ли, аз бях този, който остави котката Роузи като подарък за семейството ти. Чудесен жест, не мислиш ли? Всеки път, когато видиш малкото животинче, ще си казваш: „Гари е в къщата. Съвсем наблизо“. И си е така. Весела и спокойна Нова година. Скоро ще се видим отново.

Чу се леко щракване. Гари Сонеджи беше затворил. Аз го последвах. Върнах се при красивата елха в компанията на Джани, Деймън и Нат Кинг Кол. До следващия път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.